

AUTHOR _____

NO. 2299

TITLE סוכה 7173

RR _____

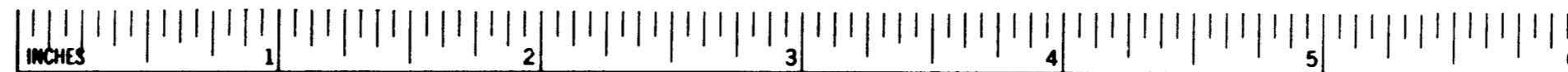
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשע"א

IMPRINT _____

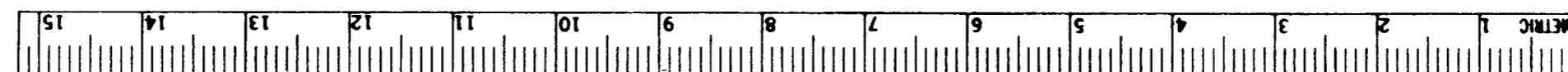
CALL NO. D 491²

DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

C2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשע"א

כל זמן שיש חובבי תורה
יום קדוש ביום קדוש

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

אשר לא ידעו
אשר לא ידעו

אשר לא ידעו
אשר לא ידעו

אמר אגן כספי

כי האית קודם ידיעות הזנטיס
במושיכלות וקוצר חחס מעבודת

הזמן חס קודם הייהם דאית לבני שלחה קצור קטן מולחם
ההגיון ואלפי שאבונטר והגן חמד עשו זה הפה האית חב
לעשות אחד יותר מכלל יותר פשוט לבני זמנע זה וקבנתי
היות הכרחי מטלל חפז פלס " אב לאומד כי אסר
ע היתה ידיעת העורה נתיחטיה שהם שאר ספרי הקודש
היא סוף כל האדם ודוע לצדעיס כי אי אינטידה על ה
הטליות מבלתי הידיעות במלכות ההגיון לפי מה
שמבאר טורה חס ק מחויב כי מי שירטה הטליות
בידיעת תוחטע ידע זאת המלכה ולכן היה כל מנמת
בקצור זה לומר כל הדברים מהות המלכה שהם גברתי
לדעת ספרי הקודש עב שמהה הקצור עם מה שאקבך
עב בנף בפיקים אסבד כספר ימנה רתקות כסף וספר
הטדשים המבנה שהטות כסף יעמוד על האדם על
אסיפת דברי התורה והנביאים ובכל הנה אנכי ל
לקטות כל העיקרים טמריטו מאבן קודש במלחמה
זאת טורח ובקצור נכן כל הנמט כל ספרי חסבאר
עב שהטות אותם חסדים בלשון מבאר נפטיע לכל
מתבאר עב שאומד לא לתפארת אבל על דרך ה
האמת חסבאר כי לחנם ירח טוס אדם צבאר ספרי
אחר שמהקצור מספיק וכלל החכרה בפלס
ולכן קמות גם קספר צרוד כסף ואומנס עגנתי ל
לקיים רבו ממלכות הטנח וההלעה והקוד כחיים
ובניהם החכריים כל טפן בהבנת ספרי הקודש טזה
כל איות והעצלים הטליות בגמחה סן הטען
הטקמות יתהללו בבה ומטע בניכס סן ההגיון
סול סניקטיס מיחד לבד לקאת המלכה חסר
יסר ארסו חוטע כי עדים חל טוד ימנע מלכות
מישרת אבל ימנעו מלכה וכל טפן מועות טזה

ספר

11

11

שנים ביאומליך והנה פיראוס פמפילי החכם
 עשה סדר מסוגים ומינים במאמר העשר נקראו אילן פור
 פיראוס כי הניח סוגים רבים על מין האדם במדרגות
 רבות והיה הסגן העליון עשר כי ממנו נשם ובלתי נשם
 ואחר הנשם הנה ממנו צמח ובלתי צמח ואחר הצמח
 הנה מהנטי ובלתי חי ואחר החי הנה מימיץ מדבר ובלתי
 מדבר והמדבר הוא האדם והקטן עלזה לעשות על
 כל דבר עש שיהיה עש ומקרה ודי במשל אחד כמו
 מזלם ועשה משה ימות אילן עם צמח וענפים ושורש
 כמו שנהגו המתלמדים אבל לפי טוהיט בקצור זהדי לע
 במה שכתב עש מה שהקדים הדבול וכלל כי נדר
 הסגן כמו שאמר שהוא הכולל משע כוללים שיהיה

שהואו שיושב בשאלות מהו והמין הוא המעט כלל משע
 אלה **המאמר בהכרל** עדר הסכרל

שהוא הכולל **המאמר בהכרל**
 אשר ציזכר יוכל כל אחד מהמינים בכללות סגן כי
 ברור עצמי לו ויושב בשאלות איזה כי על דרך מסל כי
 פאסר שאלע מן הנשם הבראה לו מדחוק מהו ויושב
 כמו שאמר בסוג רל שהוא חי שאוב לשאל אי זה חי
 ויושב מדס רזה הוא האדם והנה הדוגר לו כח הם
 השכל הוא הדבר עצמי למין האדם והקטן על זה וכלל
 כי זה הוא שגין ההכרל האמתי אבל ענף נקרא הכרל
 והפרע כל תואר שהוא מיוחד הדבר איזה יחזי אדם ע
 שיהיה עצמי או מקרי אדם שיהיה רחוק או קרוב אי
 זה קרוב ואי זה רחוק אבל האמתי הוא הקרוב והריחוד
 העצמי כי זה ראוי שיקרא הכרל ומכריל באמת ונש

ובשלמות **המאמר בסגנות**
 עדר הסגנות **המאמר בסגנות**
 שהוא הכולל הטובני אשר ימיץ למין כולל ולבת
 מכלי שיהיה עצמותו כמו העחוק לאדם והצחילה

עבדן שהגון שמועו וישו לאבנת בסרט שימנעו בנחם
חמע כי הוא נמסר בנערים זכר והכנה בנה שיחת הילדים
שזכרו הול במינותן בחוסרי מסכת אבות כיהגון ושיחה
הם שחות כדפס וכן בגס וילדים וכן כתב הפולחן בספר
מתנתה ויטה למטע חננוס מן השיחה נהגון והדברים
בספורים בגיס לפי טיוב דמדיהם בהבלים ונס בעניינים
נגבים וחסדיים ומקנס דיעות רעות כפיצאות הטדים
והמשקאט וכולה רבות ונס המורה האריך מוד בפירוש
לאבנת ונס כל החכמים במניעות מן הדבור וההגון בכל
זה נמסר בחב בנערים ובגשים ולכן נקרא ען מנעס
והטן חלדחם וכל זה שפאר לקפצים לינע בעיון ל
הקנחות לא בסכליות על כן מנסידך בעי שלמה ללמוד
תקלה מלות הפנין שפעה המורה לל ואחד זה הקניו
שעניתי וידעת כי שלום אהליך ושלום דב לתרפך
הצור ספר המבא שעשה פרפוריאום הענינים
הכוללים הנפרדים חמשה סוף מין הפל שפלה
ועתה נבחרם אחד אחד

ומין הנה אלו נבחר יחד **המאמר בכנס**

כיהם מצטרפים והם כמו אב וכן כהסע
כמו האב והמין כמו הבן והנה שניהם כוללים רק
החלק בניהם צפונת ויתר כיהסע יותהפולל מן המין
המושל בזה ואחדם הנה תי וההפולל נחלקים
הוא מין וכל אחד מטיב אלה יסב בטאילת מהו ל
כיהם כחיה נטיב מנה מרחק ולח גרע מהו בטאילת א
אנחט מהו זה השפעה ויטעב לט לפעמים כיהם א
אדם כיהם תי וחנה התי יתד כולל מן האדם צבול
כיהם היתר כולל מטיב הכללים שיוטיב עשרה למהו
בדבר אחד הנה סע והפחות כולל הוא מין כיהם ל
טהמי שלע כטיבות זה האג לל חיה יחס והוא הדין
בתעובת נעם יחה וכן תקיש על כל נפאל שטיס

מדיח

מדיח

מדיח

והעצמים שני מינים האפוקים ושנים והנה במה שאיחר
 הנבע יקרא שמות הסתים והמינים מהאמר העצם עצמים
 ראשונים ועצם האישיים שנים כי יד היות הנגלל קודם
 נצנע למיזחה שיש דבר סע המושכל ואולם במזון על
 מהעצם הראשון שני היותו סמפורים אשר דברע בנה
 הספר מיני זה הנה הוא איש העצם אשר לא יאמר על
 עצמו עלו בשטח כמו כחוכן הרמז אליו זה הסוס הרמז
 אליו "אם העצם השכל הוא שמות הסוסים והמינים
 מהאמר העצם כמו החי והאדם ואלה יאמרו עלטשא
 לא בטשא והבטיה בקס הוא בעמות דמיונים ראשונים
 והנה אלה הם לעולם דמיונים ראשונים כמו גשם ימח
 חי אדם חסן לא יטחו בטשא כל בקעד בית עג שטומר
 החי הוא באלים כמו שמהו השחרות או החכמה היא ב
 בודם אכל שמה האדם הוא חי או עמה או נסה וזה יקרא ע
 על טשא כי הוא הוא לפי שהוא מהותי חכל אעפ שההאר
 כל השמות הנגזרים הם נשואים בנה הלשון סאומריע ה
 האדם הוא עמה ונשימי סאלו הם תעבות לא ינחו בעיון
 רק מהאמר העצם כל שבו חכם עמקוד הנה זה לא יקרא
 על טשא שכן הבטיה כמו שאמרת רק בודם דמיון ה
 האשון כי שכן מהוייב ולכן אמר את תסד בקעמו
 כי חי אעפ שהבטיה תבנית שם נער הוא שם דמיון
 ראשון וכן בתב אפניר בטס נמצא ולכן יטעו בנה ננ
 מוס ויחטט שהם מקרים לעצם והוא הדן לעמור
 הסתים והמינים אשר משאמדות הסקרה לפי עיסאיה
 כי הם עבב עממותיים להם ולזה נאמר הספרות חכמה ולא
 נאמר חכמה בספרות כיוון פעמים יתרחב הלשון בק
 בקעט על שטומל המנה סבית האדון והיה ראוי לח
 מוכת הודק כ השמות הנגזרים חויים בנה ומזה ב
 בספרי הקודם הרבה סאומריע והיה ברכה ואי תפלב
 והכרת קומת ארזי ומבחר בודשי אגדע ואולם ה

לחיה

לחיה

לחיה

הט"ו=9

לסוס והעבירה לכלב והנעייה לשור והנהיקה לפרא
והשאינה לאדיה וכלל הוא דבר טבעי מיחד למין כול
ולברו אבל אי עזב מעמיד עצמות המין כמו שהבדל

המאמר במקרה גדר הסקרה

עבא הכלל אשר ימצא חו למין או לפעמים לחיט ואין
עצמי לוגם לא טבעי גמור ולכן הוא כדע אפינת סול
מן סמך אה יתק מחדד ממע כח השמחה לוחהים
ענגמא בו הכל רל שהוא יתק כולל מסך הנהגת
הא יתק מידה ממע וכלל כי במקרה סמך ענין שיהיה
באלו מבלת שיוחמה בטול הסין כמו שהמשלט בשחר
לאדם והא הדין בטחחות לקפת וזה לפי שאיך דבר עצמי
ונגה טלם המכען בטון נמה סיכלל ספר המבוא

ספר המאמדות

זו תיגה עם שהאמר הנה הוא בהכרח אקד מלו העטרה
ועל דרך מליצת הסייר חמא בעערה מאמדות עברא
העולם והנה עקרה הספר הוא נמה טאחר הטבע
ועם ידבר עם מיצ המושכל ובעין רק ופה ידבר עם
הפרסום ונציון גם והיה בהכרח לזכרם פה מצדהיות
טטאים ונעואים שהוא עקר הסנין ופירוש מאמדות
כמו טאמדות כלמר שהם דברים טאמרים תמיד והנה
האקד הוא האש הוא העצם והטל הם מקדים וטל
וכולם נמרים ונעואים על העצם וכבר מנה חותם
הרה בקער מנפלק אבל אטע טודיק מוש

המאמר הראשון בעצם

גרי העצם - שהוא הדבר העומד בעצמו
(העצמיים שני)

109

110

111

112

זהו הנקרא שלטת רחמים ואולם הזמן גררו ספוד הקודם
 והמתחר שיש בתענה אולם המקום גררו המיוחד
 תכלית הנטע הממש אער מחוץ ועוד נחמ כי גס
 בנה כדער הקח שמות הסוגים והמיינים שהם סגה ה'
 המאמר לא תבטו מאחד מהם מאיזה לטון עיחוד
 חפן ולא שיקבל אחד מהם פחות ויתר יחפס הכל ונבר
 זה ומסונטט עביו חכמה אמר בנטע טוח ובלתי
 טוח לל טוח טוח המדוקדק ואם הלטון ירחב ט'
 טפפב זנה זה גס מיט האריות

המאמר השלישי במיכות

דר האיות שהוא הדבר אשר עליו ישאל בני ימים חן
 זה באומדיו דרך מטל על רחוקן חין הוא ניוטב שחור
 לכן או חכס או סבל והקט על זה ואולם אומדיו כ'
 ברישים להוציא האיות המיעזת כי הם הברלים
 פוארים עכמיים ורע כי זה הסוג יחלק תחלה לארבע
 אינם עליונים אחד מהם העטן והקטן והוא תארט
 הדבר מיט מה שהוא בנטע כמו החכמה אם עינוס
 אם מעשים וכן מיט היוטי בנטע האוס מיט מרד
 שהוא בעל נפש שהוא הכריות והחלי וכדער הרה
 זהו המאמר חוש נקודות ענין וכאער היה חזק עקומות
 קנין לל שהוא תכונה ומה נאמר ויטל קנין הוא
 ענין ולא יחפן ומבואר שכל קנין יהיה תחלה ענין
 זה יחזק יקרו קנין והסוף העט הוא כח טכני ולא
 כח טכני זה איט לקוח מיט מה שפוטל דק מיט
 הכח שיש לטע וזה אם שיהיה בעל נפש או לא זה
 טוח הוא מיט הבטע בו שיפעל בקלות ויתפעל
 בקושי וזה נקרא כח טכני וכאער יפעל בקושי ויתפעל
 בקלות טוח עליו שאין לו כח טכני וזה באומדיו
 כדור ברז או חולה מיט היט לל כח חזק או חלוט

עמוד 1
 אגף ה'

ההגדרה אעפ"י שהוא דבר ענייני הנה בעצמו היוצא
צורה כמו ש"ל שהסוג כמו הקומד והקבדל כמו הצורה
ל"ל שהוא צורת עצמית עד ש"ל בהגדרת העצמיים
שהם אבות מניות הונח בט"ס נגד כמו מדבר על
מסקל שקוד ונאמן האדם הוא מדבר כמו טעמו האדם
כא שחור ולא טעמו האדם הוא דבור כמו שלא נאמר
האדם הוא טחנת אבל נאמר הדבור האדם כמו טעמו
הקחות הוא האדם " ומקב שייקב העצם בכל
ל"ל שהוא סגולת חו סגולות לו כ"אין לוהפך ואין מ/
סקבל פחות יותר כ"על דרך מעול הנה ט"ס אדם אין
ט"ס כל הלשונות שיהיה הפכי לו על דרך שהלובן
מפכי לשחרות על דרך מט"ל וכן אין אדם יותר
מאדם אופחת ממע כמו ט"ס שחרות יותר משחרת
אופחת ל"ל בכל פחות יותר בחזק וחולשה במקות
השניין לא בחב ומט"ע או בגבול וקס"ן

המחמר קטע בכמה

גד הכמה שהוא הדבר המטוער בחלק ממנו והנה
הכמה ממנו מתחלק והוא ט"ע מיכ"ס המספר הדבור
וממנו מתרכק והוא חמשה מיכ"ס הקל השטח ה
הנש"ס הזמן המקום ואמנם באור כל אחד מהלו
על האמתות הוא דבר בלתי מבואר עד חכמת העצמות
לזה למתלכס כמה שישמש הפה מן המחמר הטוב
שילמד לתלמידו דרך קצרה ולפי כח הוצג המתחיל
אבל אומר בס"ן כי המספר טעכרט הנה החלקים ט
טכמותו הם האחרים ואולם הדבור הוא החלקים ט
טכמותו הם הקצרים ואולם הקל טעכרט ציד דבר
ט"ט לו אורך ואין לו רוחב ועצמות " והשטח ה
הצ"ע הוא ציד הדבר ט"ט לו אורך ורוחב ואין לו ט
עומק והנש"ס הוא ציד ט"ט לו אורך ורוחב ועומק

בחיוב שבהם כמו ש"ל על האמצעי לא ידויק ולא רשע
או ש"ק ורשע כמו ד' חטוב שקופים אנומיס ואומר
עוד כי משמחת זה המאמר יש מהם מקבלים פחות ויתר
כמו השקוד והלבן, וט"ק ורשע ובן הבריא והקלה לפי
זאת קצת הפלסופים, ואם אין בבהם אמצעי כמעט
בין שקוד ולבן וזה כ"ל הפכים שבבהם אמצעי ישנם
קבלת פחות ויש ולא יתחפר. ומס' גולות האיכות שבו
יאמר דומה ובלת דומה ל"ל שזה הלשון המדויק
ואם הלשון יתרחב שפעם יוטל זה על מ"ל הכמות

המאמר הרביעי בהצטרפות

גדר המצטרף האמיתי הוא הדבר המאמר מהותו
ועצמותו בהקט אל דבר אחר מי"ל מהותו ועצמותו
אותו הדבר האחר גם כן וזה כמו האב והבן והעבד והמחזיק
וכן חייב בקט לאוי"ב ואח"כ לאוי"ב זה המקרה הוא
בלתי שווה רשע בעטא כעל דרך משל היוטגן מחזיק
דאובך שהוא אב א"ע נבר בג זה המקרה כמו ש"ל
בתואריו אותו שהוא שקוד מולבן וכל הדומה ל"ל וכן
כל שם פועל ופעולה מצטרף לפועל ולפעול אומדי"ע
דיעת הידע מו ידיעת הידע ולכן נא"ל סבלות מרשע
וסבלות ישראל וכן קללת אלהים אם שיהיה מלהים
פועל או פעול וכת' כמהפכת מלהים ונבמחפכתסתם
וכן כל פעול ופעול הם מצטרפים זה לזה כי מצאו
האחד מחייב מצאוות חבדו אבל יר"ק שנקח ע'
שבהם יחד במד"גה אחת ל"ל אם בכח אם בפועל
והקט על זה והנה זה המאמר כמו האי פנת סכמת
קצת שמוותו שיש להם הפך כ"ה שייבת על דרך
משל הוא מהוא"ל המצטרף כי הוא נאמר על הקט
לחטוב ויש לו הפך כמו הפחיתות וכן הידיעה
והשכלות הם הפכים וכל אחד מצטרף ע"י האוי"ל

כטעם בראי חולני ווערן בקלוקי האבעס שיט להם
כח טבעי ובתפוחים על דרך משל שחין להם כח טבעי
והמין השלישי היא ההפעלות וההתפעלות עה הסוף
דומה בעד לטעם ענין וקנין ומצי גוף המוחשים הרי
ההמושי ויחד מנגוד במיני התבנים ומרני העומים
כמו השחרות והלובן והמתקות והמדרות ובנה ה
הינין בעיני כים העופלים בענין הנקדמים מקרי העפע
כמו הפחד והבגשות ובכלל אלו כי קצת אלו הענינים
אשר מזה הסוף הם הנכנסים בנה הסוף מרד הביטע
בם טהם מהדשים שני במדוי שיהם כי המתקות טהם
בבט והמרירות טהם באלו מתדש שני בלשון
האדם הטועם אותי ובנה הענין בקר ובחוס בחמיל
וקצת הם נכנסים בנה הסוף לא מיר זה אבל מר
היותם בדבר המתאר בם מתדוש הפעלות ושני
כמו הסחור הלבן ואלתם מן המדדים וזה יחד מבו
ונלה באד מימות הביטן ויחקות הפחון ובכלל כי
זה הסוף הוא מרד הנשעל בג מתאר שני והפעלות וסוף
היה השני חלוש נקראיהו הפעלות לבד וטוער היה
חזק נקראיהו ההפעלות והמין הרביעי הוא המונה
והתואר וכלל התוארים מרד הכמות כ התמונה
היא בבלתי בעל נפש כמו הענין והשליש והרבע
והתואר הוא יחד נהג באדם סומרים יפה תואר
מה תוארו גלו הענינים ארזים אבל לטעם בנה
הקצת ואולה אומ/ כסאן כיטמות זה המאכל ילמה
שיט להם הפך כמו הסיחור והלבן ואמ/ החכמים
כימן ההפכים יש שבעה ס' אמרני כמו השחור
והלבן שבעה האדום והיחוק ואלתם מן העבנים
ויש שאין בניהם אמרני כזן תפרר במספר ואולם
אשר טבע שבעיניס ליהות בניהם אמרני ומין להם
בלשון טה הנה ידובר אה בעוללות טע הקצוות אה

המאמר השני במצב

גדר המצב תמיד מצב חלקי הנשט כחלקי המקום
שמהו בו טאומדיע יטב שומר מסב פקדון על גבני

המאמר השמיני

גדר לו יחס הדבר שהוא קטין הנשט ובכלל כל דבר
שהוא מיוחד לנשט מן הדברים שהם חוץ ממנו
טאומדיע לו ממון בית וטדה לו חטה וטאומדיענה
האויבר לו חטם וזה הטאר לו יין והוא הדין אמרע אוצר
חטה טאר יין וכן טנן אמרע חמור לחס בלמלטהלחס
אל חייטק וקה החמור כמו שהיין בפנימי מן הסוד
ובכלל כל קשיכס חייטוניס חחס פעמיס זנח עלה
קניניס פנימיס טאמרע לו חכמה לו חסיבות
אומנע היותר חמיתני בזה המאמר הוא הדבר המקון
אותו שהוא מחובר לו וטענתק טמן בהטתקו כמות
הלכט והטעל כי טאמל לראובן לו לבס תר טעלנהוא
הדין אה טאמל חחבן מולכט ומוטעל

המאמר התשיעי העשירי

מאמל טיפעל ומחמל טיפתעל רק ההבדל בין חלוה
היטניס רק מיצד הפועל והמתפעל והענין הכלול
הוא התמדת התפעלה לל בעט שהתפעלה כמחמל
ונגל כל פניס היא נמיטות במתפעע מיצד המתפעלה
ולכן התחוי בנה שניס לל פועל ויתפעל או מניעו
ומתפעע וטאר בכאן המתפעע כי הוא יותר מחמל
ומתורסס מן המניע והענין בזה כי אמרו חכמי ס
הטבע טגדר הטענה הוא של מות מה טכח מיצד
מה שהוא טכח עד למחור מזה כי אין מיחמת
לתפעלה רק בהצתה רק מה טכין הקצמות ולכן טהע

והוא זה בכל המצטרפים כיוון לאב הפך ולא לשם חצי פול
וכמו כן קצת השמות המצטרפים יקבלו פחות ויתר
האוהב והאויב ואם אכן תשר דבר זה לטוב כי הדומה
יבלתי דומה והטובה ובלתי טובה כלאחד מהם מק המצטרף
וכבר יהיה דומה יותר מדומה וכמו כן בלתי טובה ויש
לוקח חץ לקח מן הדמיון העם הנעלה ומן העוהה
בלתי והענין שלם כזה כי חץ טהור לומר שבלתי דומה
מקבל פחות ויתר כי זה יהיה כמו אם טאמ טהפחות
ויתר מקבל פחות ויתר חפץ טזה חמת אינו צח בלעון
כל שכן שהוא מבוחר לעצמו ואולם בענין זה הטוב לא
יהיה חמת אם טמור טהטובה מקבל פחות ויתר וכך טס
חצי חו כפל ובן איב ובן חין אחד מלה מקבל פחות או יתר
המאמר החמישי במת גדר המת
טהוא יחס

הדבר אל הזמן המתקבל אל כי הזמן מצד עצמו הוא מן
הכמה אבל יחס העצם אל הזמן הוא מזה המאמר והוא
יושב בטאילת מת יהיה או יהיה בכלל עם עבר או עם עתיד
ואם הזנה טא'עפ טעל רק האמת חין לע רק טצי זמנים
עבר א'עכד **המאמר השישי במנה**
גדר המנה טהוא

יחס הנטס אל המקום טהוא כן ר"ל כהמקום הוא הכמה
אבל יחס העצם אל המקום הוא מזה המאמר והמקום
מזוט כולל או מזוט מיוחד וכל אחת מאלה פחותות
כאמרע חנה דאובן ויטב בבית או בטובה פלנית
ויו בעיר פלנית או במחנה פלנית או בזקלים פלונ
והכלל בטולם אבל המקום המיוחד והמקיים לנקה
מקטמי טעלמיס זה הוא הדבר הממשש לו מחוק
והמקום חותי מכל יד כמו הטוח הפטמי החי
הממשש לזכיע המקיק אותע מכל יד וכמו טהט
הטוח הפטמי מן הכיר הממשש למים טבמלוואו

7
נתעשה המקום שהיא המפרסמת כי ראובן בהתעעעו
מן הארץ אל העליה וזמן העליה אל הארץ יאמר
שהתעעע מהפך אל הפך שהוא מעלה ומטה ואמר
התעעע לשיס או התעעע משיס כעעס סורה חלוסורה
ממנו ופעמים זנח הלשון כפתם ויפורט לפי ענין
והיותו פלא כמו תעקר תערט תעור כי הכל תענה
והלילה שיהיה שם אחר מוזח להואות הפכיותם
עצמו כמו שאמרן המפרטים זכור זה מאד

ספר המליצה

השער השליש

אמר ראוי שראו

החלה מהו השיס ומהו המלה כלומר הפועל
עוד נאמר אחר זה מהו החיוב והשוללות ונאמר
שהתיבות שירדבר בהם מקרות החלה על הענינים
אשר בנפש ואחר על הענינים שהם חוץ לנפש כמו
שאמרן הדבור החיצוני חקוי הדבור הפנימי
והפנימי הוא חקוי מה שנמצא חוץ לנפש אה כן
הדבור החיצוני הוא חקוי למה שנמצא חוץ לנפש
אך בזמננות הפנימית כי כל אדם יחשוב האשונה
בלבו על מה שנמצא חוץ לנפשו וינייר הוא במכל
כמו שהוא נמצא חוץ לנפש ואחר יצא בנפשו
שחשב ויציר והאותיות הנכתבות פחות
הפנימיות ואחר על שנמצא חוץ לנפש וכמו ש
שהאותיות הנכתבות ר"ל הכתב איש אחד בטעמו
לכל האומות בן חתיבות שיספר בס על הענינים
אינם אחרות בעצמם לכל האומות ולזה היתה
הזריחה אל בהסכמה לא בטבע אבל הענינים

אלה הן הן החיים הנמצא אל כל האומות עם האומות
על הענינים האחרים

לומר סקודר כי התענה במה שבין זה על דרך משל
בתענה בזכות כי אטע ניקח קישון מלא מים קדים
ועייהו על האם לתבלית שיהיו המים חמים הטע
קודם תחלת התחום אין בכך תענה כלל רל תענת
החמוס וטאער שלם התחום גם כן אין תענה
כי כבר בלתה התענה ונשלמה חזק סוף סוף תענה
רק בהיות המים במה שבין ויתקיל החמוס כס מעט
מעט עד שיגיע לפוסר ואחר יסיים בחם והקש על
זה בכל מתפעל ומתענע איזה תענה שיהיה רל
שכן שחבוור זה בתענה במקום והוא הדן במניעין
כי בכל הדרך והסידור שילך המתענע ילך המניעין
הנה הניחו מזה לטוטט שני בנינים לשע המומת
האלה וכן בכך פועל מרובת כמו יבוע יבוע ופני
התפעל כמו יבוע יבוע ולכן העתקת העבר כסון
ההורה הוא מאמר שיפועל ושיתפעל עפירט ופירט
נמרבים ומופלגים בספרי הקודש טלע אמרש בתורה
והתמכרם שם לעבדים ולשפחות ואין קונה כילא
יכל לומר וכמבדתם ואין קונה וכן מה שכתב בסוד
על וילא חזן ולא יתבונן וחלילה שיאמר ולא יבין אבל
הוא יל איע מסין במחשבה ועיקר ונבר בארע
זה במקום אחר

הדבר בתענה

התענה סק לארבעה
מחירות האחת התענה בעצם כמו האיה ל
וההפסד והטיות התענה במדות הוא הימיתה
והחסרון והשלישית הוא תענה בכל איסות רל
השישי מאיכות לאיסות והרביעית התענה במדע
רל ההעתק ממקום למקום ובכלל כיכל פעולה
ודענה יאמל עליו שחשבו לטע תענה או היה
חוטש תענה ויאמר כי שם הפך או חלוקה בתענה
הרבר מעטין לענין מה על דרך משל תענה המלכות

כל זמן שלא יחזיר בשרו לא יחזיר מינו חס סתם חס
בזמן ויחזיר עמאיל נדמועז חיל כלפי נחמו חו עמאיל ימנו

המאמר בשם

הטעם הוא תבנה מורה על ענין

בלתי שזרה עב זמן אותו הענין כי אודע עמידה ישיבה
על דרך משל הטעם מה נבון ענין אבל לא נבון מציגה זמורה
אותו פענין והטעם ממע פשוט כמו משה ומחט מורכב כמו
אכישלך והנה הנה השנה לטעם אל כי לא יורה אחד מחלקי
כשעבר על חלק מוחתו ענין שהורה עליו מלו וחולס התל
בן ענין כי הטעם הפשוט הטעם החלק היחיד ממע שהוא הפשוט
הגיר האחר מן הגרים עממס עסד לא יורה על דבר כלל לא
נעיס לא במקום והטעם המורכב הנה החלק החדד ממע שהוא
אחד מן השמות טממס עסד לא יורה על דבר מה במקרה כמו
שיקרה למי שהיה שמו אכישלך שיהיה אב למלך והטעם
ממע נטלס וממע בלתי טלס ואם הנטלס הוא ה

הטעם המורה על הקנינים כמו חסס ובוט הוא חכס
ואם הבלתי טלס הוא הטעם המורכב מטעם הקנין ותבנה
לא כממע לא הוא חכס ונכלל כל מלת טל לה בטחין
בה סקי כמו לחאין כל בלתי מלתי מלתי טה המין מן
השמות אומנס טקא טס בלתי נטלס לפי טלח יאות
מיקיא טס סתס לפי טאייט מורה על קנין ואיט יס כן
דבר טולל לפי טהורחות מוחות הטעם הנפרד ואם הוא
מורכב ולזה כבר יעצמו השוללות כמו שישיג הטעם
הטלס כי אחר על דרך משל ראובן איטט לא חכס
ונכלל זה הטעם הבלתי טלס מאמר והוא לא חכס
רעני לא כס כוחו מאמר סכל וזה טיה חקקה סת לטלילה
ולבדה ובהיות ההרחקה בטחן בטל כנר כי אין טתפאייט
חכס זה הסרה ונטעמא בטני היא טלילה ומינות חקקה
על בלתי חקבל כיפזמא הסתל איטט חכס איטט מורה חבל

הוא

והיונים המשלים להם ומזרים עליהם הם

אחרים ונביאים בטבע לכל אחד הדמיונה

העניינים המושכלים כי כמו שחזר אמר

איפטר שהוא מושכל בלתי שיתואר בצורה

ובשקר כן התורה איפטר שהוא מושכל

בלתי שיתואר לא באמת ולא בשקר

וכמו שאיפטר שהמושכל מן הדבר

יתואר באמת ובשקר כן התורה פיר יהיה

גדו שיובן ממנה התואר באמת ובשקר

והאמת והשקר כבר ישינו העניינים

המושכלים והתבנת המורות עליהם כשהורכב

קצתם על קצת או נחלק קצתם מקצת

רבות לומר כשהוכרחו בחיוב מן כש

בעלילה אבל בשנלקחו נפרדים לא יורה

על אמת ועל שקר והשם

והמלה ידמו לעניינים הנפרדים שלא

יצדקו ולא יטעו והם הנמצאים מבלתי

חילוק ולא היכבד המושכל

בזה אדם ולכן כי כשלא ירחיב בן

מיטא או לא ימצא אינו עדיין כל

אמת ולא שקר אבל רחומים יורה

על הדבר הנמצא אלו מבלתי יתור

זה הרצון באמת ולא בשקר וזה

היה אמרנו עזרזיל ועזכרה

בפואה שם הם דברים

שאין נמצאים מ

מבלתי מתואר

לא באמת

ולא בשקר

כלומר

כשהיא גולת עיר כמו לחואין כל אינה תמיד שלי להחמית
כח שאחזן העד בקצורו כי מלת לח מסותפת פעם לשלילה
אמיתית ופעם להסרה וכאשר הוא להסרה הוא מזרה על
העדר כי למחאה כמו במחאמרע עור ולכן לא יערק לוח/הסתל
לא רוחה וכבר קדם ק ההכל שבין הקכץ וההעדר ובין לא
החזב והשלילה והעם עור מחץ ישר ומחץ טעה והיסר
כאמרת ראובן שמעון והעטה סמרטק לחאובן כראובן ובכל
אם התחבר לו מאותיות בתלס וההפרט בניהס כי הישר
כשקובר לו היה ויהיה והזמנה לה מחלות המינאות
יערק או יטב ולא כן העם העטה כי לא ידען מה היה לו
והעם הישר יטוב טעה סמרטק כעב אצנער בקליפת חותמת
השימוש אחריו סמר היה לו בית כי אעפ טאין כתיב בנה
לראובן הנה הסוכן ממע הוא סוכל אמרע לחאובן היה בית
וזמנה לזה אמרו כל צוריו פיה צהן ורביס כן

המאמר במלה

המלה הוא הפועל בלשון
רעוי לומר העבר והעתיד

כמו שבאר ואם כן יגד המלה תיבה מזרה על ענין ועל חן
הנשלים שב היא אותי הענין טה בצרעס המעל ברה
שאמדע יטב אז יטב הוא מזרה ענין השיבה שהוא הטע
ויונה שהיק זמן העבר או בזמן העתיד אבל ישיבה אינה
מזרה רק מהות הדבר לא זמנע ואם תזמן הנה שמות ה
התענות כמו החליכה וההעברה הנה הם מלכות פי כלכל
פניס זבן עס זה זמן התעונה לכן אמר לנה בעצם והנה
אלו ואם זמן עמס זמן הוא במקרה על דרך פיה עילת
העשא בשמות מקרים שהם זמיונעס ראשונעס ואת הנה
המה יות והאיחור הסמילות כעכפ יובן עס אלה זמן
בעצם התעונה לכן אמרע הזמן הנשלים שזמו העבר
והעניד ובאלה לא יובן זמן נשלים ואת הנה יוס חודט
ושנה ובכלל כל שמות הזמן הנה הסמילות

ט חס
שהח
ד עי
בנה
שהח
יטב
בנה
ובן
הח
הח
הבח
אלה
אנן
...
י
הח
הח
הח

בגלס

הח

הח

על יד המורה

הפשוטים יורה כל אחד לבדו על יד המורה והעיון לא
 על יד החיוב והשוללות כאמרו האדם חי כי מליצת
 האדם שהוא חלק ממנו יורה על דבר לא על דבר
 נמצא או בלתי נמצא וכמו כן מליצת החי שהוא חלק
 השני מאמר זה וזה שלוקח בדרך האומ' שהוא מן חלקיו
 היסודיים יורה לבדו בעצמו על חלק מן הענין שהוא
 עליו כגון הוא ההבדל שבין יובל האמר מן השם והמל'
 כמו שקדם ענינם והאומר ממנו שלם וממנו מבלתי
 שלם והשלם ממנו נגזר וממנו בלתי נגזר והנה
 הנגזרים והרשעים הם האומ' על בלתי שלם וחמשי
 נקרא זה האמר בלתי שלם לפי שיראה מעצמו שהוא
 חומ' נגזר ואינו כן כילא יתואר זה לא באומ' ולא בשקר
 והעד כי לעצמו יתח נגזר והעיון והאזהרה הם
 האומ' על בלתי נגזר וכן הבקשה והמחנה ושאר מה
 שממנו חכמי הדקדוק והכונה בזה הספר האומר השלם
 הנגזר וזה יקרא אמרה בלשון העברי כמו שאמ' נגזר
 גימורה אמרתך מאד ואמר שלמה כל חמדת אלה
 צרופה והאומ' הנגזר הוא לבדו אשר יתאר
 באמת ובשקר והוא שכי מיניס פשוט ומלכב והעני'
 הוא המחבר מעשה אחד ונשוא אחד וזה יחלק לקרא
 ולשוללות והמורכב הוא מורכב מעצ אמרי'
 פשוטים והכונה בזה הספר לבדו לבד באמר הפשוט
 כי על המורכב ידבר בספר ההקש עה האמר
 הפשוט שאנו מדברים בו בזה הספר שיהיה אחד
 בשיהיה העשוא בו מורה על ענין אחד ר"ל שיהיה
 שם מוסם וכמו כן הנשוא ויהיה רב כשהיה העשוא
 בו או הנשוא מורה על ענינים רבים ר"ל שיהיה
 שם משותף והאומ' הנגזר הוא לעולם מורכב
 משם ופעל או מה שיעמוד במקום הפועל כמו
 מלת הוא לקשור הנשוא בטשא וזה שהאומר

זה וסלקה החלה שיהיה לעולם הקב"ה וא' וקוב' עליו ונשוא וא' נשוא
ואם פעמים יומצ' גלש' שיהיה בעטן הנשוא אבא ידבק באקד' ועכ"פ
הוא ז"ל המנהג בטבעי והוא כאחד מה אשר הלך הוא ראובן או ההלך
הוא ראובן וכלל הנה היא תורה לעולם על עטן שדרסו לנשא על
גולת"ו שיהיה מאחד האקרים כי מאמר העצם לעולם הוא בשמות
דמיונים ראשונים וא' יספק אמרנו כי והוא מאמר העצם כי כבר
כתבנו שאמר אבן רשד שאין עשנו נקד' ומע"ה שתבנה שם נקד'
וכן אמר אבנער על שם נמצא וכן ל' יספק אדם מאמרנו
יענה יחיה כי אין לו כמו צמחי כי בפעמים הם לעולם גנועות לעצם
והתנועה היא הקרה לו וכל זה שאמרנו מן המלה שזה אם שיה
שיהיה בשמושה על עטן הנשוא ואם שיהיה על עטן הקשר
הנשוא בנשא והמשל כשיהיה בשמושה על עטן הנשוא כאמרנו
זייד יצריא או זייד ילך או זייד יומצ' ואם כשיהיה ער'
עטן הקשר הנשוא בנשא כשיהיה הנשוא שם מן השמות כאמרנו
זייד יומצ' כי זייד יומצ' חכם והנשוא ש'תורה המלך ער'
בקשרו בנשא אם שיהיה מאה שיאמר על נשוא"ו שיהיה דבר
עצמי שהנשוא הלך מן הנשא כאמרנו זייד יומצ' כי או שיהיה
מאה שיאמר בנשא כאמרנו זייד יומצ' חכם זה מספק בדיעה
הפעל לפי ההכרח "

הצור באמר

האמר הוא מאמר מחלקו הראשונים היסודיים יורה אבדו בעצם על הלך
מן העטן שהורה עליו כלו כי החשופי

הגיד אס שהנשא בופעל ואס שהוא שס לא
יהיה מבלעדי פעל חומה שיעמוד במקום פעל מורה
על הקשר העווא בנשא כמו שקדם לפנים ונה סאמ
כאובן ידע וכן כאובן היה יודע או יהיה יודע או הוא יודע
כ מלת הוא אינה הפעל אבל עומדת במקום פעל לקשר
העווא בנשא והיא מורה אס מיציאות מוקלט סאמ
הא הוא אחד או מיציאות הווה על דרך דמיון ההמון או
מיציאות סתם שאין בו באור כמו שנכור דוד נמיס

פרק שני

משורה
בכלל שני דברים
שימיאו יחד בנשא אחד בזמן אחד כס אחד ואולם
לוקח בזה הקרי מיט אחד בעבור המיעוד פיס וטעם
בנשא אחד יקלה אקת מן הנשס כי שני עקובות הס
כמו שני נשאים וכן בזמן אחד עקורה אחת ורקעא
מן הזמן וכבר כתב הנורה שתחת סוף המת נקדים
יש ארבעה אמינים ולכל אחד נרד בעימלו ומין אחד
מהס הוא המחיב והשולל ומה זה המין כמו
שיטבאר ענד הוא היוטר חזק שבכולס בענין הה
ההקרות ואין ההתקרות בין החיוב ושלילה אלס
כסי לקחו שניהם ביט שווה ער שלא יהיה הכול
בניהם רק בין הן ולאו ולכן לא ימיאו זה רק בנפש וזה
על דרך משל כי אמרנו כאובן שחור שמעון שחור
חיים מתקברים וכן כאובן שחור הרבה וכאובן שחור
מעט או שחור חיים ואיט שחור מחר או שחור
כימיט ואיט שחור בשמאלו ובכלל יהיה ההתקרות
בעל אס יהיה שס שני כלל אבל כל אלה המושלים
או אלתס לא יבעל ההתקרות אס ילקחו בשאר
מיע ההתקרים כי על דרך משל שחורות כאובן
הפכי ללובן שמעון וכן הס וכל מה מנאור
בספרים ועתה טבר בזה המין כל החיוב והשליטה

נמצא כלו בואן מקיטת כינה יחיה בבחינת הפוסת
ואחר שהוכחו מיני הנגרות נחמו כי אישי ונתחלקו
האמת והשקר תמיד לל כשכזבה אחת מהן
צדקה האחרת וכשיצדקה אחת מהן כזבה האחרת
ואי אפשר שיחוברו יחד לא על האמו ולא על השקר
כאמר זייד יצא זייד לא יצא וזה מצואר בעצמו ואצל
החפוש ונמו כן העשין בבותרות וזה כולו
כולל בכל החמדים לל המחוייב והנמע והאפשרי
והמשל למחוייב ל שיהיה הנשוא אדם הוא האדם
חי והמשל לנמע האדם מעופף והמשל לאפשרי
האדם כותב ואם ההפכות חולקות האמת והשקר
במחוייב ובמע ובכזבה יחד באפשרי ואי אפשר
שתצדקה יחד אבל בכלל כשיצדקה האמת מהן
כזבה האחרת ולא יתהפך ואם מה שתחת ההפ
ההפכות חולקות האמת והשקר יל במחוייב
ובמע והצדקה יחד באפשרי ואי אפשר שתזב
יחד אבל בכלל כשכזבה אחת מהן צדקה האחרת
ולא יתהפך וראוי שנגזר מה שאם אכן רשע
כי יש קצת בטבע ויש קצת בהנחה והמשל לאשר
בטבע סומרט קצת אדם טוב ואשר בהנחה
סומרט קצת אדם חי ואין ראוי שנגזר מה שאמו
אבגער כי אין חיוב הקצת מכריח ב שלילת
הקצת האחר והוא הדין הפך זה כי אם היה זה
כן לא היו מליה תחת הפכות חולקות האמת
והשקר במחוייב ובמע ובכלל לפי ההגיון ואין
מחוייב תמיד שנאמר מלל הן אמה שלמעצמו
ולא הפך זה ואם הסתמיות אחר שכחם פעם
כולל ופעם חלק הנה יהיה העשין גם בחלוקת
האמת והשקר כפי מה שיוקח וזה מוכן בעבר

פועל ומהם שלישות והם אשר נשואם שם והיה השם
 והפועל שתחובתה מהם הנגזרות אם שיהיו נשלמים
 ואם בלתי נשלמים ואחזק כבר עזבנו וכירת הפועל בלתי
 נשלם לפי שאיננו נהוג בעברי ובערב וגם לא ינהגו
 בספדי הפלסופים ולכן לא נדבר בכאן רק בגזרות
 השלישיות שהם נשואם ונשואם שם אבל בנהם
 לקטר פעל מה שיעמוד במקומו כמו שקדם ואמר
 כי אלו הנגזרות ארבע מינים האחד שיהיה שם
 הנשוא והנשוא נשלם כאמרנו האדם ימיא עדיק
 והשני שיהיו שניהם בלתי נשלמים כאמרנו לא אדם
 ימיא לא עדיק והשנים הנשארים שיהיה הנשוא
 נשלם והנשוא בלתי נשלם או הפך זה ודע כי
 כאשר היה שם הנשא נשלם תקרא פשוטה וכאשר
 היה שם בלתי נשלם תקרא מוסרת וכאשר היה
 שם ההעדר תקרא העדרית כי אלו התוארים לא
 יהיו לגזרה מיט הנשא רק מיט הנשוא כמי שביא
 וצד ידוע גם כן כמה שקדם כי ההעדרית
 והמוסרת הם אחד בענין כי אמרנו רשע ולא עדיק
 הוא אחד בענין וכן סבל ולא חכם וכדי שיביט
 התלמידים נעשה המונה בעלת ארבע עלעות
 ונבח בהאלו השלש מינים מן הנגזרות לל פשוטה
 מוסרת העדרית ונניח המקבלות באורך הלוח
 ובלת המקבלות ברוח הלוח וזאת היא התמונה

כמה

א מחייבת פשוטה	האדם ימיא עדיק	האדם לא ימיא עדיק
ב שוללת מוסרת	האדם ימיא עדיק	האדם ימיא לא עדיק
ג שוללת העדרית	האדם ימיא רשע	האדם ימיא רשע
ד שוללת פשוטה	מחייבת מוסרת	מחייבת העדרית

שם הנשוא
 והנשוא
 והפועל

מחייבת פשוטה
 שוללת מוסרת
 שוללת העדרית
 שוללת פשוטה

הוא אפק זה לא שחייבת הפשוטה תחייב וכן השולח
המוסרת אחר שהשולח המוסרת יותר ויחדית בשקר
מן החייבת הפשוטה כי אחר נן האדם יוצא עדין
כוב על הרשע ועל האדם שאיננו עדין ואם הרשע
אחר האדם ואם יוצא אף עדין כוב על הרשע
וכמו כן יחוב העין בחיוב השולח הפשוטה
החייבת המוסרת בשקר בהפך חיובה באונס
ל שחייב כס ישוב וחייב וכלל כי זה שחייב
אלו באות הוא חומר בשקר וזה שהוא חומר באחר
אם כולל בשקר ואמנם ההעדריות כבר אחרנו שהם
חומר בעין עם המוסרות אמנם אשר על האוכסון
הוא והוא אף על דרך השל אף בן הנה הם הפכות
עד החורים וזה כי גדול אף שיהיו מחייבות
אחר בן שנה שולח וענינם מבואר כי שרת
מחייבת האן שיהיו כובות יחד על בורג וקבל
אם הקטן כי עדין ואף עדין איננו האיש הרטן ואם
הכונה על דרך השל ושתי השולח והם בן ערוק
יחד על בורג וקבל ואמנם אם הרעה הגשה כמו
את הרמונה בצרות שנושאים שם בורג נשום כמו
ענת אחרת האדם האחר הוא אדם והוא אינו
שהו חושם כל בכונה וזה כמו שקדם לנו כי מליצה
ערה כהיורה פשוטה אן מוסרת או העדרית היא
אז הנשוא אף אחר הנשוא ועדין שרבע החקיות
דמיונים לפי דרך ההבין אלה השלוח ואלו ההסרה
היא שאף התערבב וזה שיהיו שמשאם שם נשום
ו שמש יוכן באשר בורג שלום אן נשום
היבת השולח אן דף של וזה במקום תיע
מסרה וכן אן דף שחייבה שיהיו סמוכות לו
א שמש אן בהענה שמשאם באשר נושאים שם

נניח אם בצרות
אין כאשר כוונתם שם

<p>שולח פשוטה</p>	<p>האדם לא יוצא עדין כולל באחר ויחייבת באחר</p>	<p>האדם יוצא אף עדין כולל באחר ויחייבת באחר</p>	<p>האדם יוצא עדין ויחייבת באחר כולל באחר</p>	<p>א</p>
<p>4 חייבת מוסרת</p>	<p>האדם יוצא אף עדין כולל באחר ויחייבת באחר</p>	<p>האדם יוצא אף עדין כולל באחר ויחייבת באחר</p>	<p>האדם לא יוצא עדין כולל באחר ויחייבת באחר</p>	<p>ב</p>
<p>4 חייבת העבירה</p>	<p>האדם יוצא עדין ויחייבת באחר</p>	<p>האדם יוצא עדין ויחייבת באחר</p>	<p>האדם לא יוצא עדין כולל באחר</p>	<p>ה</p>

וטאשר נבחנו אלה הקגירות על גא הקנחה נמיצו אשר על
הצלעות ומהן באורך הלוח בלתי מתחייבות אבל הם מקבלים
וכבר ידעת כמה שקוד ענינם בהקבלה נאמרו הנחם התמונה
הואת בבתמיות למשל ואזה אם תרצה לעשה כמותה בכל
אחת מהנשיא מהשטה מיני מקבילות וכדבר בסתמיות
וכאשר נבחנו אשר על הצלעות מהן ברוחב הלוח נמיצו
השוללת המוסרת החוייב בענין האמת מן המחייב
הפטוטה ולא יתהפך והוזה כי בשיעור חמדע האדם
מיצו יעק אמרע לא ימצא לא יעק יעק אמרע האדם שיהיה
לא ימצא לא יעק יעק האדם העדיק ועל האדם של
יתאר לא ביעק לא ברשע והוא הקטן והאדם שאינ
מדיני אם סן השוללת המוסרת היא ונת כוללת אמת
מן המחייבת הפטוטה לפי שהיא צודקת על שלש
והמחייבת הפטוטה על אחד וטאשר נמיצו הכו
לא יחוייב שימצא המיוחד כמו שלחוייב ממצאות
המיוחד מצאות הכולל המשל בנה החי והאדם
כי כשנמצא האדם נמצא החי ולא יחוייב כשנמצא
החי שימצא האדם ואם השוללת הפטוטה עם המ
המחייבת המוסרת המיצו בענין האמת בהפך
זה כל שהשוללת הפטוטה החוייב מן המחייבת
המוסרת כי אמרע האדם לא ימצא יעק אמרע
האדם הדשע ועל האדם שאינ רשע ולא יעק והוא
הבלתי מדיני ועל הקטן שאמרע האדם ימצא יעק
אמנם יעק על לר הדשע כי אמרע לא יעק הוא
כמו שאמרע יורה על ההערר וההערר הוא העלות
הדבר ממה שדרכו שימצא בו בעת שדרכו שימצא
בו אם כן המחייבת המוסרת תעק על אחד והשוללת
הפטוטה על שלשה ואמרע ענין חיובם בצוק

הוא
כמות
שאל

הוא
כמות
שאל

הוא
לא יחוייב
אמנם האדם
לא יעק

ואם יחוייב וזה מהו
הוא אמת כוללת ונת על
אין המייש הפטוטה כי
על קרסע דוהרובי

הוא

ראובן אבל על כל פנים אעפ"י שזה איפשר העשות הנה הוא
על זולת המטת הטבעי ואין ראוי שידקל להעשות

ונאשר חויב

שם אחד לסמות דביסמוסר
 סמות רבים לסמאחד והאחדין

א בסליכה לא יהיה זה צידה אחת או אמורה אחת או
 ב אחת אחד או משפט אחד חלו אם כן יהי הסמות
 ג הרבים שמות נרדפים סומרט על דרך מטל גם
 ד הכתוב סבן סאכלת או טעיהיו לו בשמות הרבים
 ה חלקי ציד או חרטס לבר אחד סומרט זה הנמצא
 ו הוא חזק דבר או הוא חי צוחק או חי בפלשות נקלים כ
 ז כי אין זה אלא סאלו אמר זה הנמצא הוא חדס
 ח וכן הדין בטסא אבל אם נאמר על דרך מטל ואובן
 ט הוא לבן הולך הנה אלו סות צידות וכן אם נאמר
 י אובן סומעט הוא לבן הוא סות צידות ולכן מה שג
 יא טהתסילה בו התורה ואם נאסרית ברא אלהים אתהסמור
 יב חגב הארץ הנה בזה שנת צידות סודיעות האוסת אלהים
 יג ברא את הטמים והאחרת אלהים ברא את סארץ וכל
 יד ומה סקדס מלת ברא אלהים טהוא הנטא
 יו נצידה אין הזק כמו סקדס לע ותבת הארצית
 יז הזכרת הזק נשים אלהים אם מכלל הטטאום
 יח מכלל הנטא והקט על זה בכל התורה והמקראות
 יט ותמצץ פליאות מרעית על השלימות ועצער
 כ כי כמו סומרט סוקצידה טטאום אונטוזה טמות
 כא רבים אינה צידה אחת לבר אלא צידות רבות יצ
 כב ספצידספר הסמות ק הדין אם טטאום או נטוזה
 כג שם אחד לבר והוא שם מטתק סומרט
 כד על דרך מטל העין בדי חזק הנמצא האובן אשר
 כה טעבן שם מטתק חבל הסס המוסכס הוא טטאום כ
 כו ענינו אחד וטא בשם ובקר כמו שם הסי על
 כז

מס' תולדות
פרק טו
ע"ב

שאלם הנה תבשר השאלות היא ועולם עם אלהים המעצמות
בסדמיות ובאיטיות ותבשר ההסדרה עם הנשוא ואם היא
בעלות חומה תהיה תיבשר השוללות עם החומה וזה
כאשר בשרו בשולל הכללי אין שום אדם ימצא מעצמו
ובשולל החלקי אין כל אדם ימצא כותב ואם נאמר כל
לא אדם ימצא כותב אין כל אדם אף ימצא כותב יהיה טעם
בבונה וכן הדין אם היה הנשוא שם בלתי נשוא כי נאמר
בשולל הכללי אין שום אדם ימצא מעצמו או בשולל
החלקי אין כל אדם ימצא כותב וכן הדין אם היה
שם הנשוא בלתי נשוא וכלל כי תבשר השאלה
הטעם בנדרות שאינם בעלות חומה עם חומר המעצמות
ובבעלת חומה עם החומה וכן

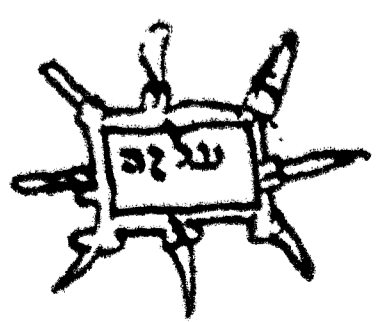
הומר סדר הנשוא והנשוא
או תולה הקטנה בנדרות השלישית או שם הנשוא
או הנשוא בשכר כל שיבוא ראשון זה שדרכו והס
שיבא אחרון זה יבא אחרון זה שדרכו שיוצא ראשון
וכלל שיטתה סדרים והן הקדמה והאחר בסדר הדברי
אם הכתב מכל הענין דיים אחד כי בענין שאר הנשוא
בם נשוא והנשוא נשוא הנה הנדרה ראשית בנדרות
שארה האחרת אם היתה אחרת או כבאם היתה כענין
יהאשן בזה ימצא האדם עדין ימצא עדין האדם כי
ואת הנדרה היא אחר בעצמה כי באמת היה האדם
נשוא וסדר נשוא וסע כן אחרת וידוע ועוד וידוע
כי הכל אחד והיה וידוע נשוא ועוד נשוא אלא אם ידבר
בנקים כגון שטאנה זה שטאנה האם וידוע הנה לא יתיה שם
חוקים בענין כי עתה יהיה שם נשוא וידוע נשוא ואע"פ ששם
אין כי הענין ועולם נשוא לא נשוא הנה זה נכון בעבור
שנדרן או תלה זה שם חומר שם זה וכן אחרת זה
החוק הראובן

במקרה על זה הו' כשעמד כאמרת היום על דרך
 משל דוד מי' משורר וכו' היה אמר נמי' מחק
 תאר על דוד והוא נשוא עליו מפני זולתו ל' מפני
 משורר ולכן כשעמד זה ועמו דוד נמי' הים כוב
 לפי שהוא ענה עבר אבל זה המאמר עורק הים
 לפי שלקוח החובר והסבה בזה שמלת נמי' היא שואה
 על דוד מי' שהוא מיוחס משורר. ל' נשיאות ראשו
 מחמת ענינו וזה כמו שקדם לע. כ' חלה נמי'
 כשתהיה לקשור לשון בעשא פ' עיים תהיה על
 מי' יואת סתם. שאי' לקשור הנשוא בעשא-חבל
 נשיאו נשוא בענינו כחידו' זי' נמי' ית' הוא
 מורה זמן הוה. ולכן יכב הים על דוד המירגלוד
 דוד נמי'. וי' עק לומר דוד נמי' משורר וכו'
 אמרע בלתי נמי' הנה חס נמי' זי' החי הים
 הר מוז אליו זי' בלתי נמי' הוא טוב וחס
 טמו זי' בלתי נמי' מעופף הוא עורק חס
 כן כעלן יהיה נכלל בתנו' י'ו בחוק דבר
 חק ביל זכר המחקק טשהורה על המחקק בעדו
 או שמו ולא יהיה הנה נשוא מחמת זולתו הוא
 מקייב כ' כשעמדו כמו חלו כנשיאות שיי' עקו

פרק

ולפי שהקרות מהם ט' עדים איהם מר
 בלתי בעלות ט' עדים כמו שבאר המורה בסלותו
 וכבר זמ' ענין הבלתי בעלות ה' עדים חס ס' כבד
 יאו' ש' ענין במקבילת בס' הבעלות ט' עדים וכו'
 ומתחייב נ' ט' מהם והחב' שונות ומיוסדות
 ועשה ב' תמונה כמו שקדם לע' בלתי בל
 בעלות ט' עדים וענין במקבילות מהם תחלה

דרך מטל ואנפ שמינים רבים תחזרו הנה טלס מחדר בו
 עבא טס טמל על מלס בהסכמה והי לחחרים ברו ובכל
 כי הקידה שפעאה אנפיה שפחד מוסכה או סמור רבים
 כעסה נרדפים או מורים על דבר אחד כשיהיולר גר אומות
 אז הקידה אחת וסוטר לו יהיה כן תהיה גידות רבות
ודע כי הנסואים מהם טהם צדקים נפרדים ואינם
 צדקים מחוברים סומרט על דרך מטל על דרך
 הופח הפוחת והוא אומן בספרות שהוא רופא אומן כי
 יצק ל עליו לומר שהוא רופא לבר ופא שהוא אומן לבד
 ולא יצק עליו שהוא רופא אומן ומהם טהם צדקים
 מחוברים ואינם צדקים נפרדים ומהם טהם צדקים
 נפרדים ומחוברים והצדקים נפרדים כמו מחוברים
 הוא כשחבר בהם טני תנאים אחד מהם טלא יהיה בכל
 קדבר המתנה בדבר דבר טהא מקביל לדבר
 שהותנה בו והתחזק בו הו בויזה גר הלומן
 מצוי הקבלה הארבעה היה גלוי זאת ההקבלה לר אל
 לפי טה שירה עליו טמו כמדוע בעל חיים מת כ
 יהמת הפך לבעל חיים מצד הרוח טהם טהם רל ט
 טעלי חיים או שיהיה גלויזה לו מצד הרוח טהם ט
 אכל מצד הוצאת הצד או החוטט כמדוע חרט מת כ
 כי האדם אונינס יראה שהוא מקביל למת מצד גידו ט
 שיאמר על טהוא ח- מדבר וככללה הסקבלה
 בנמוחלו הסחטקות כגב כטנפרדו כי על המת
 יצק טהוא חטס מתחו טהוא טעל חיים מת או טהוא
 ח- מת ולא יצק עליו לומר טהוא חטס או ס המחטבל
 חיים טט או טהוא ח- חטס לא טטמל זהו דרך
 העברה והתנאי טטפ טלא יהיה שיהיה סמ
 המחטק על הטטא במקרה רל מפכ גולתן אבל טענים
 רל מתפ טעמו כי כשהיה נטוא במקרה

שנין הנשוא מן העשן היה יחס מלת המציאות אל
 הנשוא בגזרות אלו יחס היטרה אל השמר ולפי
 שהיה זה היחס בעצמו יחס היט אל המציאות וזה
 שהיא יטרה על איכות המציאות הנשוא לעשה היה
 יחס היט גם כן אל מלת המציאות יחס היטרה אל
 הקומר וכאשר היו שני היחסים יחדים והיחס
 מלת השוללות עם מונחת עם הפעל חייב שיקנה
 הנה עם היט או מעט לפי היט יחס היו בעלוד
 קומה כאמרת אין שום אדם אפטר שהיה משנה
 או אצל אדם אפטר שיהיה כותב ובכלל
 הוא יצא בעצמו ששוללות אחרת אפטר שימיה
 והיא האפטרית הפשוטה אמרת אפטר שימיה
 לפי ששני אלו יחלקו האמת והשקר תמיד אבל
 אחרת אפטר שימיה ואפטר שלא ימיה
 אינם סותרים אבל מזה"בם וכמו כן שוללות
 אמרת אפטר שלא ימיה והיא המוסדרת האפטרית
 הוא אמרת אפטר שלא ימיה ושוללות אמרת
 מקוייב שימיה והיא הפשוטה המקוייבת אמרת
 איט מקוייב שימיה ושוללות אמרת מקוייב
 שלא ימיה והיא המקוייבת המוסדרת אמרת אין
 סחוייב שלא ימיה ושוללות אמרת נדע שלא
 שימיה והיא הפשוטה הנמצעת אמרת איט נדע
 שימיה ושוללות אמרת נדע שלא ימיה והיא
 המוסדרת הנמצעת אמרת איט נדע שלא ימיה
 ועל כן הגזרות המדקבלות בזה הסוף

ואמנם המתחייבות

אם המדחייבות האפטרית הפשוטה והיא אמרת א

יחד במתחייב ונאם שכבר יראה תחלת המדחשבה
 שכלת השוללות ראוי שתונח בכמו אלו הקמות עם
 מלת המציאות שהיא הקוטר כמו שהוא הענין בקדו
 בלתי בעלות צדדים שיש שיאם באי שיות ובסתמיזר
 השוללות מזה המין על דרך המשל אמרנו דאובן חפשי
 שלח ימיא יציק מלא שזה חייט ראוי אחר הענין לפי
 שהוא גלי שייטק על הדבר האחד בענינו שלאמר
 בן שהיא חפשי שיימיא וזה שר שלח ימיא
 והדשל בזה כי מה שאיפשר שייחוק הוא איפשר
 שלח יחוק ומה שאיפשר שילך הוא אפשר שלח ילך
 וזה שהאיפשר הוא מה שאיטן הכרחי המציאות ולזה
 כבר חפשי בן שיימיא ושלא ימיא ולפי שהינ שני
 הדקבליה אי אפשר גם שייחובו על האמת ברב
 חזקה צוד שאין שוללת חמדן אפשר שלח ימיא
 ואחר שכבר התבאר שכלת השוללות באלה
 הקמות רל בעלות הצדדים חין ראוי שיקנה לא
 עם הנשוא ולא עם מלת המציאות כל שכן עם
 הנשוא יחוייב שיקנה מן היצר ויהיה השוללות
 חמדן בדבר שהוא אפשר שיימיא חמדן שהוא
 אי אפשר שיימיא וזה הענין בכל היצדן רעונ
 לומר המהוייב והנמע והאפשרי וזה
 יחוייב כי כמו שהקצות שאינם בעלות צדדים
 חמנם הייט מקצרים מלת השוללות ברב
 שדדדקטן בגשיאות מדרקת היצרה והיא מלת
 המציאות ולא ברב שמדדקטן מדרקת החומר
 והוא הנשוא וכן הה חמנם תונח מלת השוללות
 ברב שמדדקטן ממלק המציאות מדדקטן מלת
 המציאות בבלתי בעלות הצדדים חין חין הנשוא
 והוא היצר וזה שמלת המציאות לפי שהיה
 בגזרות שאינם בעלות יצר מורה על איכות

אפלי שיימיא

על

איפשיד שימינך מתחייבת להשתים השוללת
 הקדושה הפשוטה והיא אמרן ויע מקווייב
 שימינך והשוללת הפשוטה והיא א
 אמרן ויע נבנע שימינך ואם המקייבת הוא
 האפשרית המוסרת והיא אמרן אפשר שניא
 ימינך מתחייבת להשתים השוללת המקייבת
 המוסרת והיא אמרן ויע מקוייב שלח מקוי
 והשוללת הפשוטה המוסרת והיא אמרן ויע
 נבנע שלח ימינך ואם שוללת האפשר
 הפשוטה והיא אמרן ויע מקוייב שימינך
 מתחייבת להשתים המקייבת שלח מקוייב
 המוסרת והיא אמרן מקווייב שלח ימינך והיא
 והמקייבת הנבנע הפשוטה והיא אמרן
 נבנע שימינך ואם שוללת האפשר
 המוסרת והיא אמרן ויע אפשר שלח ימינך
 מתחייבת להשתים המקייבת המקייבת
 הפשוטה והיא אמרן מקווייב שימינך והיא
 הנבנע המוסרת והיא אמרן נבנע שלח
 ימינך ואם כן נבין המקייבות מהם באור
 הלוח והמתחייבות קיטבס יחד קצתם
 וזו היא התמונה נרע כי זה

אי אפשר שימינך מקווייב שלח ימינך נבנע שימינך	אפשר שימינך איס מקווייב שימינך איס נבנע שימינך
אי אפשר שלח ימינך מקווייב שימינך נבנע שלח ימינך	אפשר שלח ימינך איס מקווייב ימינך איס נבנע שלח ימינך

חתימה
 אפיקרה פשוטה
 חתימה
 מקווייב הפשוטה
 חתימה
 נבנע שימינך
 חתימה
 מקווייב שימינך
 חתימה
 נבנע שלח ימינך
 חתימה
 מקווייב ימינך
 חתימה
 נבנע שלח ימינך

חתימה

היפך אם במחשבה

אשר בנפש אם במחשבת השוללות וכאשר
 היה ענין כן כבר ראוי שיענין אינו מחשבה היא
 בתכלית מן ההקבלה וההבררל והמשל בנה
 כאשר חשבנו שהקיים טוב יהיו הנה אם כן
 שתי מחשבות מקבלות לנו המחשבה אחת
 מהן שהוא דע והאחרת שאיננו טוב
 וטעמו ש חזק ההקבלה ראוי שיבחן לפי המח
 אשר בנפש לא לפי מה שנמצא חוץ לנפש
 והענין על זה כי שני דברים שהם חוץ לנפש
 בשלש האפכים יותר חזק ההקבלה חוץ ל
 לנפש והוא יותר מעט ההקבלה בנפש אבל
 הם מהחייבים כמו מחשבתם שהחיים טוב
 והמות דע כי שני המאמרים האלו מקבילים
 בנטיא ונטיא חוץ לנפש והם אינם מקבילים
 כלל בנפש אבל הם גומלין כי כל כי אם החיים
 טוב הנה המות דע אם כן מבואר מכל מה
 שהענין שההקבלה הנמצא חוץ לנפש אינו
 סיבה להקבלה אשר בנפש ושהבחינה הראויה
 בחזק ההקבלה הוא מצד מה שבנפש
 אם כן אחר שזרשטן הוא מה ההקבלה ההגונה
 בנפש אין ראוי לנו שניבטן אל מה שנמצא
 חוץ לנפש רק אל מה שנמצא בנפש והמחנה
 מצד ההפכים הוא התנגדות בנפש מצד מה
 שהוא חוץ לנפש עד שנמצא ההקבלה
 באלו בנפש לא מפני ענין אבל מפני גלות
 וצד רעיון מה שנמצא בן חוץ לנפש כמו שנאמר
 שחוץ לנפש נמצא שהשקור הוא הפך הלבן
 כי אלו שני דברים הפכים נמצאים חוץ לנפש
 ואמנם ההקבלה הנמצא במחשבה מצד

שנה

ליס

ולרי

בגד מה שיהיה יב הי מן האדם ולכך עמו
כי שהוא מחוייב הוא חפשי ולא יתקן
וגה ס'לל מה שאמרן בו בגזית בעלות הי
הישראלים

פירוש

ולפי שהיו המאמ
המאמרים המקובלים
אם מקבלין בחיוב
ואם מקבלין

בשוללות

מאו עבד ואמר צריך

כאשר חמריהם האפכים כבר יחוייב שענין
אינה משנה הדרכים האלו מן ההקבלה יותר
חזק ההקבלה יותר מחזק הכלל במחשבה
ל' אם מקבלין על דרך החיוב והשוללות
אם מקבלין על דרך הפך והמשל בג' -
שאמרן כל אדם יריק קבלהו שני מאמרים
האחד אין שום אדם יריק והוא המקביל עליו
השוללות והאחר כל אדם נשע והוא המקביל
על ע' הפך האין שטע איה מאלו שני ה'
המאמרים יותר חזק ההקבלה והתנגדות
לאמרן כל אדם יריק ונחזק בבאר שהשול
יותר חזק ההקבלה לחיוב מן החיוב לחיוב
שני שאיהם האפכים ונה בחמש טענות

ל' -
אמרן אין שום אדם
יריק שכל אדם יריק
אם יריק או אומר
אדם נשע אהנו על ע'
אם יריק או אומר
אדם נשע אהנו על ע'
אם יריק או אומר
אדם נשע אהנו על ע'
אם יריק או אומר
אדם נשע אהנו על ע'

השענה הראשונה

כי אחד שהונח שהמלות אומנם מודות
על הענין העומדים בפני וכבר ימסו
בהכרה מחשבת דבר מה ומחשבת הפקוח
מחשבת דבר מהומתחשבת שוללתו הוא מבוא
שאמנם יאמר בגמרא שהיא הפך למאמר
או מקביל אותו מיט הקבלת המחשבות

שאלות ודומם הוא העלות מתחדש מן השול
 בנים ואשר יחייב ממטן העלות החיוב בעצם
 הוא יותר מאוי בהקבלה הנדרשת מחשבה במקרה
 או בצורה שנית והוא יותר נשאל המקבלה ויותר
 חזק

הטענה הרביעית

כי הצרה המחייבת המקבלות במקרה ההפך יגמיל
 ותהיה הסוללת ולא יתהפך זה כי על דרך משל
 המחשבה בטרם מה שהוא טוב כי איננו טוב לו
 תגוד מחשבה אחרת רל שהוא רע כי אלו היה
 זה כן לו היתה נמצאת מחשבה מקבלת בדברים
 שאין להם הפך ואם כן מחשבת השוללות יותר
 סוללת הקבלה לחיוב ממחשבת ההפך כי היא נמצאת
 בדברים שיש להם הפך ולדברים שאין להם
 הפך ולכן נאמר כי החיוב והשוללות מקבילים
 מימי מה שנמצא נעפש לו מימי מה שנמצא חזק
 לעצם וזה מקווייב אחד שטעם למד השוללות
 אה בדברים שאין להם הפך חזק לעצם ועוד כי
 כי החיוב והשוללות אינם מקבילים אלא מימי
 מה שנעפש וזה כי אינם מקבילים אלא אם כן
 הם שזים בטשא ונשוא מכל הדברים והזמנים
 והתנאים וזה נמצע שימצא חזק לעצם ולכן
 לכל חיוב שוללות יקבלוהו ולכל שוללות חיוב
 יקבלוהו והוא מקווייב שניה היא המחשבה שהיא
 הפכית בעצם לחיוב היא המחשבה הנמצאת
 בכל מקום לו במקום בלתי מקום והכולל קודם
 בעצם למיוחד ולכן כשנמצא המיוחד נמצא הסולל
 ולא יתהפך זה ולכן ראוי שיהיה המקביל להאמת
 לחיוב הוא השוללות כיהוא טלל בכל מקום

כ"ט
 הוא רע שהוא לו
 חיוב טוב יאמרו
 מחשבה כולה שהוא לו
 פ' אומ' ע"ב

<p>וכאור זה כי כאשר נמצא טלל לו חזייב השוללות המיוחד</p>	<p>רע חזייב טלל לו אשר כי אם על הדע וכלל נצב כי יכוב על העוב ועל אשר איננו לא עוב ולא רע</p>	<p>טעם טוב חזייב טלל לו כי אם על הדע חזייב טלל לו חזייב טלל לו</p>
---	---	--

החייב והשוללות הוא נמצא בן מפני עצמו לא
מפני גולתו ר"ל שהשוללות מתקן לחיוב מפני
שאין נחדש זה במחשבתו ובלבד לא מפני
שהם נמצאים הפכים חוץ לעצם ואשר ההקבלה
בן מפני עצמו יותר דאין שיהיה מקביל מאשר
הפך בן מפני גולתו

גוי חסד

הטענה השנייה

כי המקבילות מצד ההפכים שותיהם מחייבות
כמו שהמשלט החיים אטוב והמות רע וכל
זה הויה אכל המקבילים מצד החיוב והשוללות
כמו שהמשלט החיים טוב החיים אינו טוב
האחת הויה והאחרת הפסד וההעדר יותר
חזק ההקבלה לנמצא מן ההפך להפך כי
טענה נמצא מהלך

הטענה השלישית

כי המחשבה שהיא בשוללות נוגדת העלות
המחשבה המחייבת בעצמה כי מהות השוללות
חמס נגד ל העלות החיוב שהוא מחקה הדבר
הנמצא ואם מחשבה הפך הנשוא בדבר שחשב
במצואת הנשוא לא יגור מהותו העלות החיוב
כי אין חדוש הפך בנשוא זה נגד בעצמו
העלות הפך המקביל אותו ואמנם הוא דבר
שיקרה מחדשו בנשוא ר"ל שנעלה הפך
בחול הפך האחד בן המשל בנה שהעלות
החוס מן המים בחול הקרבן הוא מיוחס אל
הקור בטנה שנית או במקרה ונה שהעלות
הוא מתחדש נמצאות במקרה וההעלות

הנה

הטענה החמישית

הנה יתבאר זה בחלוקה הכרחית כי אמרנו שולח
כמו אמרנו על דרך משל ברבי מה שאיננו טוב
הנה זה המאמר יקבילו אחד משלשה מאמרים
והם אמרנו שהוא רע ואמרנו שאיננו רע ואמרנו
שהוא טוב והנה המין כמאסון כבר אפשר שיעור
יתי כי הרבה מן הדברים מאמר אינו טוב הם
רע וכן הענין באין השע כי הרבה מן הדברים
שאיננו טוב ואיננו רע וסושר היה כן לא שאר
לע כי אם המין השלישי והוא הקבלת החיוב והשלילה
וזה החזק בהקבלה וכן נשלטתה כדפי בספר
הפליעה

אמר ההקשר

אמר דאי שטחיל תולה ונשפר ברבי אשר
בעבור הדרישה בספר זה וכתועלת שתגיע
מן הדבר הדרוש בעבורו ענה זה אלך בדברים
שמדריגתם מטה הספר מדרגת השורשים וההתחלות
לישאר מה שיחזר בו והוא שטחיל תולה מה
הוא ההקדמה ומהו הנבול ומהו ההקשר ואי זה
מן ההקשרים שלש ואי זה מהם בלתי שלם ומה
המשוא על כל הדבר מן שאיננו נשוא על כלואו
לע על דבר ממנו

אמר

אם הדבר אשר בעבורו
הדרישה בספר הזה הוא מופת כי ההקשר
אומנם הדרישה עליו מפני הדרישה על המופת
ואם התועלת שתגיע ממנו היא הנעת הידיעות
המופתית בכל המציאות על קודם שלמות
מה שצדק שיגיע לזו : ואם סתקדמה היא
כמו הנלמה שהתבאר ענינה בספר הקודם

כמו שיתבאר עוד
ואם הנאמר

על הכל שזה נאמר
במחייבת או הנאמר
לא על אחד שזה נאמר בשוללת ירעה בזנה
הספר העיון בהקדמה הגדולה מן ההקש מ
מיע שצו היא הקטנה נבללת תחזית כזה
על דרך משל כל חי מרביש ונבר קדס לה כל
אדם חי כי אחט נעין בה רעוב סומדט כלחי
מרביש שבה נעין הסומד על הכל ריעני ש
שמרביש נאמר על כל חי וכל מה שיתואר
נשהוא חי כמו האדם במשלם כי זאת ההבטה
תמצא למ התורה והיא שכל אדם מרביש
והוא הדין אם נאמר אין שום חי אנו אכל
בספר הקודם שלא היה דברט בורקבגרת
הפשוטה לו נעטרך על זאת ההבטה רק לומר
לכ שהיא גרה טללת מיע החומה

וכך

ההקדמה אם שנתהיה הכרחית והוא
המציאות נעמי אשר לח סר ולמיסור
ואם אפשרית והוא המציאות העתיד שאפשר
שיהיה ושלם יהיה ואם משולחת והיא המציאות
שבר היא אפשרי אבל עתה יע לפועל וזה
המין יקרא משולח או מיעמי ועוד יתבאר זה

וההקדמות

מהם
מתהפכות ומהם בלתי מתהפכות כמו ש
שקדם בגלות המורה והטנה בזה הפוך
תמיד נמזור זה כי ההקדמה השוללת הטללת
מתפכת כי אמרע על דרך משל אין שום
אדם מענפם הנה ט יצק אין שום מענפק
אדם כי אלו נמצא שום מענפק שהוא אדם אם

ההקדמות ואומנם אמר יזהר מאחד כי הוא יבאר
 אחד זה שלו יהיה הקש מהקדמה אחת ואמר
 דבר מה אחר אולם ירצה בו התולדה וזה שהוא
 מחוייב בהכרח שתהיה התולדה אלת ההקדמות
 כי הדבר לא ילקח בביאור עצמו ואמר חיייב
 בהכרח אומנם התנה בו הכרח שפנישהחיוב
 ממנו הכרח ומנוט בלתי הכרחי כי שם ההכרח
 ענייט מתמיד לעולם וכנה התנאי יחלקו ההק
 ההקטיים מן הנאמרים שיחוייב בס חיוב בלתי
 הכרחי וזהו כמו החפוש והלמשל ואשר ילדון מן
 ההקטיים פעם החיוב ופעם השוללות בהדבר
 מין המינים אלת הארבעת עשר שיחשבו עוד
 כמו שהתבאר בארוך כיאלו אינם הקטיים באמת
 כמו שיתבאר עתה ואמר בעצמם דוטה בן
 בפשטם והטנה בן שיחיהו ההקש תמיים והוא
 שלו יקסר ממנו תיבה שבה יהיה ההקש
 ואמ' לא במקרה הוא מה שיתקן למה שנעצמות
 וזה שמירה מן העמוטת שהם מולידות בקצת
 החמרים כפי מה שהתבאר אחר זה כתולדה
 משתי מחייבות בתנונה השנית נעשה הנשו
 שוים לנטשים בבוטא

וזההקש התמים

ממנו שלם וממנו בלתי שלם והשלם הוא אשר
 לא יצטרך בהנלות התולדה שתחוייב ממנו
 לעשות דבר אחר דל' באור זולת מה שהתבאר
 בעצמו והבלתי שלם הוא שייצטרך לביאור
 זה ולכן מה שהוא בתמ'ה הראשונה יקרא
 הקש שלם ומה שהוא בשנית ובשלישית יקרא
 בלתי שלם אבל יקראו תמימות וכל שכן שבני

כח
 א
 לו
 הני
 מי
 על
 אז
 מ
 ש
 ט
 ת
 ו
 ב
 ה
 ל
 ו
 א
 ש
 ש
 ה
 מ
 ס
 ש
 ה
 מ
 א
 א

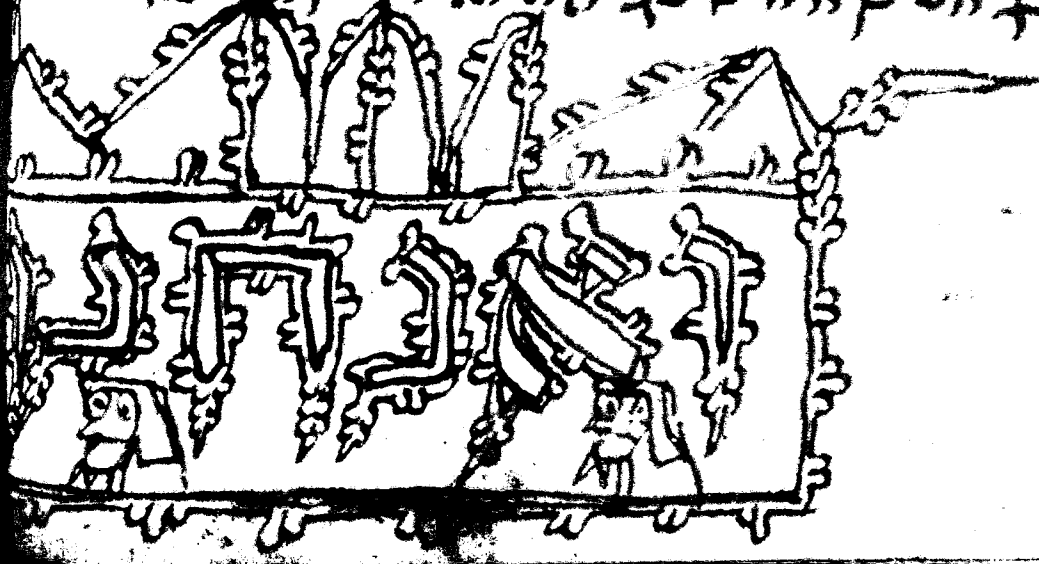
מוסרות סאמרטן כל אדם אפטר שלא יכתוב
אוקצת אדם אפטר שלא יכתוב ומה שהיא א
אפטר שלא יהיה הוא אפטר שיהיה כי הטרל
גזל יש בין שאמרטן שוללות אפטריות ובין
אמרטן שוללות האפטר באמרטן אי אפטר
רעב שמלת השלילה קודמת ליש ואפטר
גן הוא הענין בשאר הטרדים הנה אינו זכין
בענין התקייבות כמו שקדם במלילה ולכן
השוללות בזה המין כמו המחייבות בהען
ול שהוללות לא תהפך והחלקית תהפך ואין
ישע יעשה מופת בארון כי השוללות הכוללת
בש האפטר לא תהפך תמיד ועל ין שמה
בחיבור האפטר בתמלה השנית וגם יבאר
שם זה מיט החמדים באמרטן על דרך משל
כל אדם אפטר שלא יהיה לבן ואין נאמר
כל אדם אפטר שלא יהיה אדם והנה קצת
הלבן אינו אדם בהכרח בשלך וקאקנס ולא
תוכל לעמד על אלו אפטר שיהיה אדם
המתחייב מן אמרטן אפטר שלא יהיה ואמנם
מבואר כי על כל פעם זאת מתחפזת בלקח
שם אפטר מיט שיתפן כי כן נאמר קצת
הלבן בשלך וקא קנס אפטר שלא יהיה אדם
או איך אדם באפטר ולכן יערק למרסן לבן א
אפטר שלא יהיה אדם כי הגזרה הזאת
מתהפסת בסוג האפטר טאטר הנח אבננס
כי על כל פעם היה אפטר קצת הלבן בלתי
אדם באפטר חמתי וקצת בהכרח ואולם
השוללות החלקית לפי דעת אבן רשד בלקח
האפטר חמתי היא מתהפכת באמרטן קצת
אדם קצת אפטר שלא יהיה אדם ואם נקח כ

האפשר החכמה לוי ההפך כמו שקדם בשאר
הינדדים כי יחטא זה סומרט קצת לבן אפשר
שלא יהיה חרם מו קצת ח' איפשר שלא יהיה
חרם כי חין אחת מאלה מתהפכת פגה המין
מן האפשר וכלל הדבר מה שהטחין חבונס
השוללות בעד האיפשר כמו שאר הינדדים
כוון למר בסוף האפשר ומה שהבדילו אבן
רעד טון לומר במין דל מן האפשר האמת
ולקט שניהם אמרו אמת

ואחר

שכבר התבאר דברים
אלו נאמר מאיזה דבר
יחובר ההקט שנגרר לפנים ובמה גיה יקובר
ונאמר שההקט הדרוש בזה הספר דל
שאט דורשים לדעת ענין בנה הספר אמר
הוא מקובר על דרוש מונבל סומרט על
דרך משל האם גן חומין גן שהם שני קצת
האומר והוא מבואר שאט כשננקח דבר
מיוחד בן ונא שהם קצת הדרוש והוא על
דרך משל שכל כי יחובר מנה שני הקדמות
משלשה גבולים ונדלת בשני גבולים
ומשותפות בגבול אחד ושלקחט אמת
דבר משותף לשני קצת חדרוש בנה התו
היה אפשר שי תבאר בן הדרוש דל שן
הוא א או שן איט א המשל בנה שטח א
ג הוא ב וב הוא א יקוייב מנה שן הוא א
או נאמר ג הוא ב וב איט א יקוייב מנה
בהדרש שן איט א וכן הדין אם נהחיל בא
ונבייט בן נאמר נהן חבונטר ונהן והענין
כאמרט א בב וב בן או א איט בב וב הוא
בן אה ס א איט בן ונה הדרד יומד נח

דרוש
האמת

כל סתם הקדמות אם שנתה ינה כוללת יחד או חלקיות
 או סתמיות או שנתה אחת מהן כוללת והאחרת
 חלקית או אחת מהן כוללת והאחרת סתמית או אחת
 מהן חלקית והאחרת סתמית וכל אחת משלשה
 מינים אלו יחלק לשש חלקים אם שנתה הכוללת
 יחולה והחלקית קטנה או בהפך זה ומאן סן הכוללת
 עם הסתמית והחלקית עם הסתמית ובכלל הין חלקות
 זה מיט הכמות תשעה מינים וסושר הכיט חלק התשעה
 נזרבעה מינים שימצאו בזה מיט האיכות והם אם
 שנתה ינה מחייבת יחד או שוללות יחד או שנתה ינה
 אחת מהן מחייבת והאחרת שוללת וזה על שני
 דברים אחד מהן שנתה ינה הקטנה השוללת והיחולה
 מחייבת והדרך השני הפך זה הנה הוא מבואר
 מזה בתמונה זו שנתה נשלשים קטרים וכן השני
 בכל אחת משתי התמונות הנשארות מורסנו יחד
 המולד יחד מהן מבלתי המולד ויחיל לבאר כי
 לו היה מהן מולד כי אם ארבעה בתמונה זאת לל
 הדאשונה

ונאמר

אם שנתה / כוללת מחייבת

שני הקדמות

יולד מחייבת כוללת בהכרח המשל בזה מן ה
 האותיות כי כשהנחט על נב וכל מן אומר שיוולד
 מזה כל נא וזה בהכרח ותמיד וזה שענין אמר
 כל מן אמר הוא מיט ענין המומר על הכל כל נב
 וכל שיתואר בב בחיוב הוא מן וסושר חברט על זה
 שן יתואר בב בחיוב חייב בהכרח שן יתואר מן
 והמשל בזה מן החמדים כי שהנחט כל חרס חי
 וכל חי מדקיש חייב מזה שכל חרס מדקיש וזה
 שענין אמר כל חי מדקיש אמר הוא כל חי וכל
 מה שיתואר בשמות חי הנה הוא מדקיש וזה הוא
 אחד מן הללים המולדים בתמונה זו וכמו כן שיהי

והוא נקרא כפי ארצ

קדמות
 שיהיה
 גדול
 שהש
 עשים
 לזכות
 לזכה
 תמונה
 שיש
 שיש
 לז
 חנה
 קת
 ין ה
 תחיל
 עור
 שש
 באר
 טב
 עה זה
 שלש
 עכ
 כשה
 הסר
 כסת
 בי
 ין

השלישי שיהיה הנבול האמצעי עשוי לשני הקצוות
 וזו היא התמונה השלישית " והדרך הרביעית שיהיה
 הנבול האמצעי עשוי לקצה הקטן עשוי על הנבול
 האמצעי התמונה הרביעית " ואנחנו נסוד עוד שהשל
 דרכים האמצעיים הם סדור טבעי אל שיפלו האנשים
 בטבע בהולדת מה שיתקייב מהם לו צבא מלאכות
 והדרך הרביעית אינו קובל הוא ענין יצטרך למלחמה
 ואומנות גדולה קודם שיעלה להכיר איך תולדת מן
 התולדה " ולכן נאמר כי זאת התמונה הרביעית שיש
 גחליטם אינה טובה כי הטנה ממנו להניס הקשים
 שתפול מחשבת האנשים עליהם בטבע ואם כן לא
 נחשוב התמונת רק שלשה צבא אלה טבעיות אנה
 התמונה הראשונה תקרא שלמה ושהי התמונת
 האחרות יקראו בלתי שלמות כמו שקדם אמרנו ה
 ההקש ממנו שלם וממנו בלתי שלם " ונתחייב
 כבואור התמונת בנה "

התמונה הראשונה

ועומר שסודר הנבול האמצעי בין שתי הקצוות
 כמסד היה עשוי על הקטן עשוי לגדול כמו שראינו
 כל דבר וכל סוף אחר בבל ב' וכ' הוא מן המבואר
 בעצמו שזה הסדר הקשי ושהוא נמצא לטן בטבע
 וארסטוטל יקרא זה התמונה הראשונה " והנה זה
 קענין מבואר כי אין זה רק כדמות מסדר שלש
 דברים על זה מורה תחתיה כמסדר היגיע עכ
 דרך משל הכבת ועליה הסדרין ועל הסדרין מכפסה
 כי בהכרח המכסה על הסדרין אך באמצעות הסדר
 וכאשר נמשך הסדרין ישאר המכסה על הכסתה
 הוא ענין כל בנין כמו הפתל לבנה על בנין
 לבנה והקש על זה "

ולפי שהיו

כל ס
 או ס
 חלק
 מה
 מיט
 גדול
 עב
 זה מ
 צור
 שות
 אחת
 דכי
 מח
 מזה
 בכל
 המ
 לו י
 הדא
 שצ
 יולד
 האומ
 מזה
 כל ס
 וכל
 שן
 וכל
 שעט
 מה ש
 אחד

רצוני המהי"ב כולל וחלקי וכן השולל כולל וחלקי
 ואלם זה שחשבו הדאטונים ששלישה מינים
 אשר בתמונה או כבר יולד כלאחד מהם שתי תולדות
 ר"ל שהמין שיוולד השוללת הכללת כבר יולד הפונה
 וכמו כן ממוליד המחייבת החלקית יולד כלאחד
 בהפך מחייבת חלקית הנה זה סבלות מהם כי טנת
 אדיסטו הנהייתה זאת וזה שארסנו אמנם כיון שיפנה
 הנה מיני התולדות הנבדלות בעצם ודאטונה להקשים
 הטבעיים לזו הנמצאים בגנה שנית ועל זולת מדועת
 הענע ההקשי"

התמונה השנייה

וחס ששנאו הנבול האמצעי על שש הקטנות יחד ר"ל
 על טשא הדדוש ועל נשואו הוא שבאר כי כמו זה
 הקטור הוא חבר הקשי ושהמחשבה האנשית תפול
 עליו בטבע לזו ברוך מלאכותי המשלל בזה שבבר
 יאמר יאמר זה הי"ב איט חי ויאמר לו ולמה זה ויאמר
 לפי שכל חי קולו חזק והוא מן המבואר שזה המאמר
 כבר נשמט ממך ההקדמה הקטנה לדיוטה מבוארת
 והוא שזה הילד אין קולו חזק כי לקיחת קולו חזק הוא
 הנבול האמצעי הנשוא על שתי הקטנות כי נאמר זה
 הי"ב אין קולו חזק וכל חי קולו חזק אם כן זה הילד
 איט חי ויקרא זה התמונה השנית ויקרא הנבול הנשוא
 עליהם גם כן האמצעי ונשוא הדדוש הקטן ושואר
 הדדוש הנבול וההקדמה שנה טשא הדדוש ההקדמה
 והקטנה ואשר בה נשוא הדדוש ההקדמה הנבולה
 ואעפ שאין השלשה נבולים בתמונה או כסדר קטן
 אמצעי גדול כמו שהוא בתמונה הראשונה הנה יכח
 הנבולים מינה הדדוש" (הנה זאת התמונה)
 כמו שקדם לזו יסעו בה הקש שלם הקש שלם אבל
 הוא תמים והקדמה האות טבעית" (הנה גם כזאת)

חולה
 כל
 זר
 נואר
 רד
 קנת
 תה
 ז
 זע
 מולי
 גה
 יולד
 ה
 חייבו
 קטנה
 ס
 י
 סתמי
 גאי
 איו
 מיט
 זע
 אין
 הקש
 חזק
 רבוע

וענין ש' ל' ענין

עתה ההקדמות כוללת והיתה הקטנה מחייבת והנרולה
 שוללת הוא נ' גם כן מענין המאמר לא על אחד
 שילך מזה שוללת כוללת המשל בזה אמרן כל
 נ' אין שום פ' יחייב מזה שאין שום נ' כי ענין אמרן
 אין שום פ' הרעון ב' אין דבר ממה שיתואר ב' תואר
 חיוב הוא ח' נ' יתואר ב' בחיוב אס' מחייב שלא תואר
 בר' מ' וכמו כן כשהי' עתה ההקדמות מהי' צורה
 והיתה הקטנה מחלקית והנרולה כוללת כאמרן קצת
 נ' והקטנה כ' ויול' מזה קצת נ' וכמו כן כשהיתה
 הקטנה מחייבת חלקית והנרולה שוללת כוללת
 כאמרן קצת נ' ואין שום פ' ויול' מזה קצת נ' איט
 ח' אין כל נ' ואכלו הם הארבע מיני חברים המול'
 דבר בתמונה או מכל הששה ושלושים חברים שבה
 והסבה בפעילית המאמר כי בעצור היות ההקדמה מוליד
 מ'ר הענין המאמר על הכל שקודם באורו הנה
 יחייב מזה שש' תפוס האחד שיהיה הקטנה מחייבת
 והאחד שיהיה הנרולה כוללת נה כי אם היתה קטנה
 שוללת הנה אין יהיה הקטנה הקטן כוללת ועב'נס
 תחת הנבל המציע ואם היתה הנרולה חלקית
 הנה אין שום כל ויהיה אפשר שהנבל האמצעי
 איט נכנס תחת הנרולה וכל זה מבואר ואמנם הסתמי
 נקחה בספר הזה חלקית לעולם אמנם בתנאי
 הראשון שהוא מניעת היות הקטנה שוללת ח'ו
 שרע ש'כן היתה מוסרת סומד'ט על דרך מ'ט
 כל נ' בלתי נ' וכל מה שהוא בלתי ב' הוא ח' או ח'ט
 א' וזה הקש טוב בהכרח ויותר זר מזה שטומד'ט אין
 שום נ' וכל שאיט ב'ה הוא ח' או ח'ט א' שנס זה הקש
 טוב והסבה בזה כי אט לקחים בלתי ואיט עם הנבל
 האמצעי שהוא ב' וככלל כ'זאת התמונה
 תוליד כל מיני הנחות שימצאו בעצמם והם ארבעה

וענין רא' ענין
 נכל
 וענין פ' ענין

רצ
 אש
 רל
 וכמו
 בהן
 אדי
 הנה
 הענין
 הענין
 ואם
 על
 הקב
 עליו
 יאמר
 לפי
 נכד
 והוא
 הנבוא
 היל
 איט
 עליה
 הדוח
 והקט
 ואע"פ
 אחד
 הנבוא
 כמו
 הוא

ששה ושלשים חצרים חבל העובים אינם כי חס ארבעה
 והנה לא תולד תולדה מתמונה או חק גלגלת ולכן היו
 שנה שנה מולדים מולדים שוללת פוללת ושני מינים
 מולדים שוללת חלקית וכן בתמונה או נסן היות
 הקטנה שוללת מה שאין ט בתמונה הראשונה חבל
 יחייב גם כן שתהיה הנחלה כוללת ולכן נאמר כי
 תמונה זו דומה להאשונה בזמנות ונברלת בדיסות
 והנה מבואר שענין זאת התמונה הוא שדבר אחר
 משוא על שני דברים נברלים ר"ל שאותו הדבר שלול
 מאחד משעפס ומחוייב לאחר כמו ששאלנו בקול
 חזק שהוא שלול מזה הילך ומחוייב לכל חי וילד מזה
 בהכרח שזה הילך אינו חי כי בהכרח היה כל אחד
 משני דברים אלו שלול מחברו וכן תבשיל בהתעו
 בהתעפפות שהוא שלול מן האדם ומחוייב לכל
 בעל חיים וילד מזה שאין האדם בעל חיים והקט
 על זה

ואחר

מינים מתמונה או גם כן האם נין מן חין נין ועבר
 תולה ההקדמות כוללת אחת מסן שוללת והאחרת
 מחייבת ותהיה הנחלה היא השוללת והקטנה היא
 המחייבת ואומ' שילד כוללת שוללת המסל בנה
 כל קב' והן שום קב' ואמר שיחוייב מזה חין שום
 נין כי כשהפטר השוללת הכוללת והיא אמרנו אין
 שום אב' ואמרנו חין שום פא' וכבר היה עמו כל
 גב' הולדע במין השכי פן התמונה האשונה כפי ש
 שהתבוד שאין שום נין ונעיה השוללת קטנה
 והמחייבת גדולה ואמר שזה ילד גם כן שוללת
 טללת המשל בנה אמרנו חין שום קב' וכל חב' אם
 כן אין שום נין מופת זה שטהפ' ההקדמה השוללת
 והיה עמו חין שום נין ונקדים לפניה אמרנו כלן

כאן יבוא

הקטע יי

ועכא יי

ויולד
 הו
 הקט
 שנה
 אב'
 וכן
 ולכן
 הקט
 שנה
 אינו
 זהה
 שם
 חלק
 אינו
 והוא
 קטן
 וכן
 אחר
 שיה
 לא י
 אמר
 אמת
 באו
 המו
 חין
 אם
 אחר
 לו
 לו
 בהן

תולדה שוללת לעולם אך בהיות הנדולה כוללתה
 הקטנה תהיה שוללת או חלקית וכן תהיה מחייבת
 או שוללת והנהגה הממשל הנגמר והנה רצוני משל
 הילך יוכר נפילת שאר החסדים כי אמרן קצת החי
 קולו חזק שאנו תהיה הנדולה חלקית חיך יתחייבמה
 שזה הילך חי חי וכן אם אמרן אין שום חי קולו
 חזק שאנו יהיו שתי ההקדמות שוללות חיך יתחייב
 מזה שזה הילך חי חי. אבל יאה כי אם אמרן שזה
 הילך קולו חזק וכל חי קולו חזק יהיו אלה שתי הס
 מחייבות יאמר שיילך מזה שזה הילך חי לפי שאנו
 ה הקדמה הכוללת המחייבת מתהפכת כמו שידוע
 ככל שקולו חזק חי כמו שאמרן בדברים שהסנדר
 או חסם כי לולי זה אך מי אמרן שזה הילך קולו
 חזק וכל חי קולו חזק יתחייב שזה הילך חי חי
 ואדם יסוד מיט הקמדים ומצד ענינים אחרים
 נפילת שאר החסדים ונמי שירצה לעיין בספרו עיין
 כי די לנו בזה הקשר

התמונה השלישית

וסאמר היה הנבול האמצעי טשא לשני קצות הדרוש
 והקצוות נשואים עליו תקחן תמונה זו תמונה שלישית
 כמו שהיז און נשואים עליו והוא מבואר שתמונה
 זו גם כן תמונה טבעית וזה שטבר יאמר האומר
 שן הוא ק להיות ז הוא ז והוא חי ומן החסדים
 הנשם מקדש כי הכתל לשם נהוא מחורש והנה
 גם בזה לזן יזק הדחש האם גן ומהיה ההקדמה
 אשר בה נשא הדרוש הקדמה קטנה אשר בה
 נשוא הדחש ההקדמה הנדולה והיה הנבול
 הנשעה פעמים נבול אמצעי והנה גם בן עשו
 ששה נשלים חסדים אמנם המולדים מהם

לנשואיהם במשא סומדע על זרך משל כל אדם
מדבר וכל עוהק מדבר כי יולד מזה כל אדם עוהק
לפי שנהפך אהדע כל עוהק מדבר ויהיה עמט כל
מדבר עוהק וכבר היה עמט כל אדם מדבר ויולד
בהמונה הראשונה כל אדם עוהק וכן ממאד שלא
יולד בגאית התמונה בהיות שתי הקדמות שוללות
כי זה דבר שלא יולד גם לתמונה הראשונה ולכל
ממאד בעצמו ששתי השוללות לא יולדו לעולם
בשום תמונה אחר שענין כל הקש הוא ענין השוא
על הכל אשר כבר התבאר פרושו זה הענין בשל
כשלושת התמונות דק כי הוא נראה ונפועל בתמונה
הראשונה ואם בדת נבבח בשעה ובשלישית הוא
שגה הענין סבה להולדת שלושת התמונות דאוי
שיסכימו סלם שלא יולדו משתי שוללות כי ה
השלישית תחבר הכב החלק תחת הכל וכן לבנה
זו לא יולדו לעולם משתי חלקיות כי אם זכר אין
שם כל נכב אהדע כי הסתמיות עוהק בספר
הזה חלקית תמיד ואמעט נבון בגאית התמונה
להיות הקצנה שוללת לפי שאהדע בהפוכה נשימה
קולה כשהיא כוללת וכשהיא חלקית עשיר
בה מופת החלק כמו שקדם כל שכן שם בגאית
בעצמו כוללת השוללת בתמונה אית בן שהיית
הקולה ממנה שוללת או הקענה וזה כי על זרך
משל אחר שנראה שגה הילד אין קולו חזק
ממאד כי אהדע נפול נטבע לומר שגה הילד
אית חי כי אלו היה חי כיה קולו חזק רעה בגה
שאדסעו רעה להפלקה באור לעשות הפוכים
וחלוק והנה זה המשל שזכר רבות ענין הילד
יודיעט כל ארבעה מינים שבתמונה זו שעעטם
שהגבול האמצעי נטוא בשתייהן ויולדו הארבע

השוללות

הקצנה

תיו
הק
או
היו
קוט
שג
חזק
מזו
היו
מת
הה
פס
או
קזו
ואד
נפי
כיו
ה
וסו
והק
כמו
א
ש
הנש
גם
אש
כשו
הנש
שש

הס שטעה והנה זה תולד אעפ"י שהעולה חלקית עומת
יעמד שזה יהי הקטנה מחייבת ולכן נאמר בגמרא
דומה לראשונה נאית ונבדלת בבמות וזה לולד
כיוס חלקית והנה מבואר שענין תמונה זו הוא
המציא שני דברים ברוב אחד כמו שנאמר על לך
דרך משל המציא זה עקות והאודס בראוס סזמרו
דורי יח ואדוסק ויולד מזה בכרח שקינה יח הוא
אדוס כי על כל פנים אותו היח אדוס הוא אבל לז
יתחייב מזה שכל יח הוא אדוס וכן הדן אם
נכח האחד שולל כי יולד מזה שולל חלק ונכח
בגאות תתמונה שתי הקדמות כגלות מחייבת
המשל בזה אמרנו כל בן וכל בן שזה יולד שקנה
בן לפי שיה קטנה מזה תתחפר חלקית ויתהיה קצת
בן ועמנו כל בן ויולד מזה בתמונה הראשונה
קצת בן וכבר יתבאר זה בחלוקה ובהנחה אם בחלוקה
נאמר נקח סותר התולדה ונחבר אליה אחת משתי
ההקדמות ויחוייב מהם סותר ההקדמה השנית
ומה שיחוייב ממנו הכנב הוא כנב ואם בהנחה
כאשר נבח דבר פורש ככונן על דרך משל ונאמר
קצת ב' הוא? ולפי שן בכל ב' וזהו חלק מ' היה
בהכרח? חלק מ' ולפי שא' בכל ב' וז' חלק מ' ב'
היה בהכרח? חלק מ' וז' וכבר היה חלק מ' אם כן
קצת נ' הוא א' ואילו הביאורים ל' החלוקה וההנחה
טבל לעשו' בכולם: ונניח ההקדמה הקטנה ל'
מחייבת פ' כוללת והצולה שוללת כוללת כאמר
כל בן ואין שום בן נאמר שזה יולד קצתן אינו
א' כי ששהפכנו המחייבת הכוללת חלקית חובר
המומר כן קצת נ' ואין שום בן אם כן קצתן אינו
א': ונניח הקטנה מחייבת חלקית והצולה מחייבת
מחייבת כוללת נאמר קצת בן וכל בן נאמר

הדין ה' ונכח דאכאפ'

הדין ה' ונכח פ'

הדין ה' ונכח דאכאפ'

שני
וכן
הפ'
וזה
ואו
הק'
טא
שזו
מה
בן
כי
בני
י
קצת
לפי
כי
הע'
הש'
אז
י
הח'
על
עצ'
ואמר

וזהו ק"ש חיל במאור הנעלות עדים

המאמר בהקשרים ההכרחיים

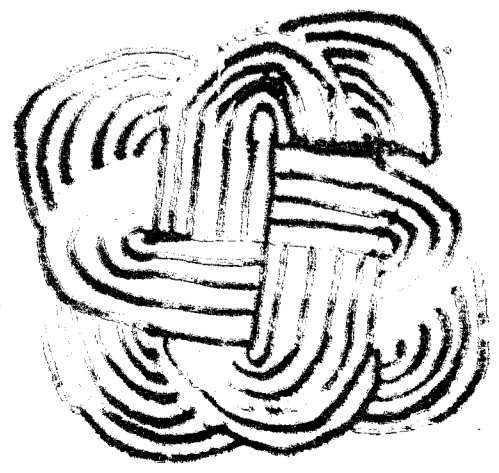
ענין

אחד ולפי שההקדמות המשולחות וההכרחיות והאפשר
 והאפשריות מתחלפות קצתה מקצת בטו ובחומר
 שצדה עליו העד וזה שהנה דברים רבים נמצאים
 בפעל אבל הם אפשריים שימצאו בעתה שולות
 שיהיה מציאותם בהכרח ואלו הם המשולחים לל
 המציאותיים ודברים שאינם הכרחיים ואינם נמצאים
 בפעל אבל הם אפשריים שימצאו בעתיד ושל
 ימצאו ואלו הם האפשריים ודברים שבהם נמצאים
 תמיד ואלו הם ההכרחיים הוא מבואר שיתקייב ש
 שיהיו ההקשרים המחוברים מיין מאלו מתחלפים
 מפני התחלקן הקדמותהם ויהיה ההקשר ההכרחי
 מהקדמות הכרחיות וההקשר המשולח מהקדמות
 משולחות וההקשר האפשרי מהקדמות אפשריות
 וההקשרים שיחובנו מן ההקדמות ההכרחיות הם
 כמו ההקשרים שיחובנו מן המשולחות וזה שהדבר
 שיתעלה התעלה מן המשולחות הם בעצמם
 יתן בתולדה מן ההכרחיות והדברים שהם סבת
 סבת העדר התעלה במשולחות הם סבת התעלה
 בהכרחיות כי שני אלה בפעל ואין הפרש ביניהם
 כי אם תנספת ההכרח לבר ולזה הין המצא המן
 המולדים ובלתי המולדים בהכרחיות על מספר
 המולדים ובלתי המולדים על המשולחות
 ובבל עמך שאמר ארסטו עם בחבור האפשר
 והמינוחי בתמונה האשונה כי המשולחות האמתיות
 הן שיהאמת בה העיאות סתכל המשולח לל
 שהחוש יעיד מציאות העשוא במ לבל העשוא
 לבל בזמן אובדנו ואלו הן ההקדמות שתג צורה

עם
 וכל
 על
 וזהו
 מה
 ענין
 מזה
 שיה
 אפשר
 שח
 ולפי
 ואם
 מה
 שיע
 הקט
 הנה
 ראוי
 מעני
 ההו
 צד
 בלה
 הה
 וכן
 הדו
 שיה
 בעני
 טעמו
 מה
 מאין
 במה

הנעשה בשני חמדים כמו שנבאר עוד ונמו כן נר
הנבאר בזה שיחוב מן המוליד בתמונה השני
והשלישית מן ההקדמות ההכרחיות הוא בעצמו נר
הנבאר בזה שיחוב מן המוליד מזה בתמונה השני
והשלישית מן ההקדמות ההכרחיות הוא בעצמו נר
הנבאר בזה שיחוב מן המוליד מזה בתמונה השני
והשלישית מן ההקדמות המשוכללות וזה בזה שיהיה
מהם מותבאר בהשגת אל התמונה הראשונה בהפוך
אחת מהקדמותיו וזה שמיצאות ההפוך בהקדמות
המשוללות וההכרחיות הוא אחד כמו שקדם ונמו
קרה שיהיה מהם מותבאר בהשגת ואם זה שיהיה
מהם מותבאר בחלקו והוא עשהיתה ההקדמה הטללת
שהיה והחלקית שוללת שאין אחד מאלה מתהפכת
אין הענין כי אחד שכבר חמדת שזה יוליד אין כלל
בהנחה שזה טאלו טומר בהכרח אין כלל ששם כח אחד
שהיה שלא יהיה לפי שהקש החפץ אל הביטול
יהיה מחוב מאחת הקדמות בהקש ומסותר הפולח
בין ובשוללות כמו שהתבאר בפני המליצה כי מלר
שלילה מחוייב שתקום אל היסודים והנה במשוללות
לא נזכר כי על דרך הדיוק אין הפענה טומרת בשלוח
שיהיה זה כי מיוחד עד שיפול עליו לומר שלילת
היא נאמר אינו משולח וכן לא טומר אינו אצווי ונלר
יחד ארבעה טאלה הבעלות ערדים המאמר בהקשים
שיחוב מן ההקדמות המציאות כמו שיאמר בהכרח
ונאפשרות כי בהכרחיות נזכר כי ברזק ובג יפול לומר
שלילת הער וטומר אינו הכרח כמו שטומר אינו אפשר
או אפשר ובה ההקש החלפי הנעשה בהכרחיות
יהיה ההקש מעודת מהקדמה הכרחית ומשולחת
אפשרות מפני שמן אמת אינו הכרח מתחייב שהוא
משולח או אפשר ונלו התבאר עדין עד התולדה מתחייב

מזה

המאמר בעירוב החכמי
והמשולח בתמונה

השנית ואם התמונה השנית כשהייתה
ההקדמה השוללת בה היא

החכמית תהיה התורה הברקית ואם הייתה
משולחת תהיה התורה משולחת ובלל עד
התורה באת נמשך לטעם השוללת שבה וזה
כי השוללת בזה תשוב גרועה כשהתפתחה

כראשונה ונבר אחרת בתמונה הראשונה לטעם
התורה נמשך אל טעם הגרועה והשוללת לעולם
היא גרועה בתמונה הראשונה

המאמר
בעירוב החכמי
והמשולחת בתמונה

השלישית ואם התמונה השלישית
עד התורה לעולם היא

נמשך לטעם ההקדמה שלא נהפך כי זאת
ההקדמה תהיה בבח הגרועה בתמונה האשונה
זה הסודר הוא בגוה שיתבאר הולדתו בהפוך

וזה שיתבאר בהנחה כשהמיניס שיתבאר
בהנחה גם כן כח המיניס שיתבאר בהפוך
ובלל כי הענין בזאת התמונה מזה העירוב הוא
תלוי בבח התען וזה כי כאשר נשיבה אלה התמונה

הראשונה הנה לאותו טעם מן ההקדמה שלא
נהפך תמשך התורה אבל כאשר היה בזה
הקדמה שוללת הנה בהכרח תמשך התורה
לטעם השוללת כל השוללת היא גרועה בתמונה

בפועל וכל צד בהסרה אומר שזה יוליד
 כל צד בהסרה ואם אומר כל צד בהסרה וכל
 צד בשלוק אומר שזה יוליד כל צד בשלוק
 והמשל לזה המין השני מן החמרים באמרו כל
 אדם חי בהסרה וכל קימתעע בפועל לא בכל
 בהסרה והתולדה כל אדם מתעע בפועל לא
 בהסרה והמשל למין האסון אומר כל
 אדם מתעע בפועל לא בהסרה וכל מתעע
 גשם בהסרה והתולדה כל אדם גשם בהסרה
 שדבס חי הקודמים מן
 הפילוסופים רוצים שיטע

ודע

התולדה נמשך לפחות משני היסודים אל
 שהוא נביא לעולם בכמו אל זה החבור נמשך
 להקדמה המשולחת כי מציאות המשולח
 פחות מציאות ההכרח והנה הם טוענים
 בזה טוענת כצד אין הכוונה בקצור הזה
 להאריך כמו שעשה אכן רשד בבאר שעשה
 דקאזכור טענה אחת מהן וההתר שעשה לר
 אכן רשד והיא שאמרו אכן רשד רשד בר
 יפיע בקצת החמרים מה שיוליד המטולקוהיא
 המשולחת קטנה והכרחי גדולה וזה שדמר כל
 אדם הולך בפועל לא בהסרה וכל הולך מתעע
 בהסרה התולדה כל אדם מתעע לא בהסרה
 וההתר בזה כי ההולך איט מתעע בהסרה
 יפיע מה שהוא אדם ואמנם הוא מינד מה שהוא
 הולך ופאשר התע בתולדה בזה התנאי הלקוח
 בהקדמה הקדולה היתה התולדה הכרחית
 והוא שכל אדם מתעע בהסרה מעד משהוא
 הולך ואמנם מה שזכה עוד אכן רשד בזה
 ממשך על הכל באלו ההתעדרבות נכחה עוד

שיהיה ולזה יתהפך זה ששנאמר כל אפסדי אינא
הכרחי ומה שאינן הכרחי הוא אפסדי ולזה ידמו
שיהיה כן זה הקדר כמו שאמרנו היות אשר והוא
הדבר הכלל הנמצא והנעדר ומבדיל אחד מהם
הכרחי יהיה מה שטעיה בפי כשקונן נמצא
יקויב מחמת בטל סגולה מסגולות האפסדי
מבדיל מחסר ליו וזהו דעת אבונצרי והוא סובר
שיהיה זה המאמר הוא המבדיל האחרון בנדר
ויהיה אמרן יחד אשר אינן הכרחי הוא הסוף
ויהיה הדובן בין אמרן אשר אינן הכרחי שאינן
נמצא ויצטרך אחר זה לבאר איך ענין בלתי
המוצא ולכן כשהונח נמצא לא קדה מזה של
אבל יתכן שיהיה כן כמו שאמרנו החכמים
כי הנמצע כשהונח נמצא הוא בטל וטהר אבל
האפסדי כשהונח נמצא יתכן שהוא כן ולא יתכן
עליו שהוא בטל או שקר לכן זה יהיה סוף האפסדי
הוא העדר והמבדיל אשר יחדו או כשהונח
נמצא לא יחוייב מחמת בטל וזה דעת טוב

ואחר

החכמים מן המשואים שהונח זה הקדר לאפסדי
וכבר קדם שהקדרות האפסדיות הנה מלתי
לא לאתחובר בעד אבל בעלת המציאות ולכן
הן מוסרות לחייבות ונדבר עתה במיתחבר
מזה בתמונה ראשונה נאמר במספר החכמים
השלמים בנה החמר הם בעצמם מספר
החכמים המולידים בחומר המשולח והקסיח
זה שאם היה לכן כל נב באפסדות וכל שי
קויב שכל נב באפסדות וזה מבויר שיש
הוא מד על הכל וכן הענין בשלילה ויהי שיש
אמרן בגולה כלל באפסדי הדבר סגולה

הוא שונה כנע שהתבאר
בהקשרים שיה

המאמר וברו
מן ההקדמות האפשריות

היה פתה שיאמר מהי יהיה ההקשר שהק
מהקדמות האפשריות ואיך יהיה נבמה יהיה זה
והאפשרי בכלל הוא אשר אינן הכרחי וכשחושב
עליו לא יקרה מזה בטל זהו לשון ארכטון
ואולם אמרו בכלל ואם אין יצאנו רק האפשר
האמתי בענין שהאפשר האמתי על שלשה פנים
כמו שהתבאר במלציה ואם אכן רשד כי ירעה
במלת אשר מה שכלול הנמינא והעדר כיענות
בזה שמוע דבר ונהסח כל מיני מה שאמר עליו
הכרחי לל החכמה סתום והחכמה הצרופה אלעת
כאם בעבר ואם בעומד אם בעתיד כמו שקרה
במלציה וחוא האפשרי שיען לתת קדו ואם
שגהו הקדר לאפשרי זה יראה מעט א אפשר
שיען יחד שתי הכותרים כי המאמר באשר
הדבר אפשרי שיהיה ובעל שיהיה ובהכרח שלא
יהיה יען אותי חמדן אפשרי שיהיה ואיננו בטל
שיהיה ולא בהכרח שלא יהיה ונה שאלו יתחייב
קצתם כדל כי אמרם אפשר שיהיה ואיננו
בכלל שיהיה ולא בהכרח שיהיה זה שאלו יתחייב
קצתם כקצת לל כי אמרם אפשר שיהיה יחייב
איננו בטל שיהיה ולא הכרחי שלא יהיה וכאשר
היה זה ע והיה כל אחד מן הדברים מחוייב שיען
עליו אם השוללת או המחייב אם כן אמרם אפשר
שיהיה מחוייב שיען עליו אמרם ולא בהכרח
ל יהיה אחד שמבואר שיכגב עליו אמרם בהכרח

או מצוא לא היה ההקש מוליד לפי העמוד על הכל
אלו נקצת החמדים והוא אשר יצדק גם שאמר שיש
בפעל על כל מה שהוא ב בפעל או בנח ומה שהוא
מפע החמרים בלהי נחן ואולם בדות ההקצת
הקדולה אפשריות מזמרט כל מה שהוא ב ההקצת
באפשרות הטה זה צדק על כל מה שהוא ב בפעל
או בנח בלהי טהיה הקדולה אפשריות נח יצדק
דרך היה מן הערוכ חס כן תנאי הנאמר על הכל
הלקוח בקדולה הוא לקוח בשני דרכים רל דרך אחת
בהיותה בפעל ודרך אחר בהיותה בנח ולכן איש
דרך אחד תמיד עפי מה שחשב אבונטר מאשר
יהיה שואאם בשלמא אם בהסרח אם באפשרות
על כל מה שהוא ב במיזה צד היה מאלו המינים
השלשה ואין אמת גם כן מה שזכרו אלה בדרך
מאשר תנאי הנאמר על הכל שנעשה מאלו
הבעלות עדים הוא שיהיה ח נשוא בהסרח ו
באפשרות חו בפועל על כל מה שהוא ב בפעל ב
אלו היה הענין כן לא היה מוליד אשר משתי אפ
אפשריות כפי הנאמר על הכל וזה באור החב
ותנהיגו והחפוש מעיד לדעת ארכטו כי אין ת
תועלת בתנאי שאין לו יכולת על הכל החמרים
כפי מה שחשב אבונטר ולא תנאי שלא יכלו כל
מיני ההקדמות כפי מה שחשב אלכ כטר
ובבלל העה התבאר מכל מה שאמרט כי בהיות
ההקש מחובר משתי אפשריות שהתולדה לעולם

אפשריות
התבאר כי זאת
רצוני הראשונה
שתהיה הקטנה שוללת וכבר יחשב שיתכן זה
בהיותה אפשרית מזמרט כל חייט ב באפשרות

ואמנם

כבר
התמונה
לחיתכן

שלישית ב' באפשרות א' בפעל כלומר כל מה שהוא
ב' בטח או בפעל הוא א' באפשר כלומר שא' עליו באפשרות
שלישית הנחטן ש' מתואר ב' באפשרות יחייב ש' יהיה
א' באפשרות ואולם כשהייתה הגרולה מנחת נשיאות
פעל לאטכל לומר כל מה שהוא ב' בפעל או בכחל

ה' כפי מה שצד חבן רשד **וביאור זה** כמה שעדי

כתמי הנחטן על הכל אשר כב' קודם לט' שהורח
לזמן בהקמה הגדר נאוי שידוקדק בולו הכע לזמן
הטדים וזה כיהכחט הקדמה גרולה בט' שיעור
פעל בצו המצואי והחכמה טומלט כל זה בפעל
או בהכח כישנה אינם בבח אצל בפעל הנה

ש' אלו א' עבא זאת ההקדמה שיהיה ענינה
במה שהוא ב' חס ב' בפעל א' בטח הוא א' זר

ח' יט עזק בכל החמרים כ' אמרן על דרך משל
כל הולך מתעעע בפעל הטה ענין כל הולך בפעל
הוא כ' תעעע בפעל לא הולך בטח כ' האולך בבח
ח' יט מתעעע בפעל נאם טומלט על דרך משל כל
מתעעע ש' בפעל הטה זה ענין כל מתעעע

בפעל א' א' בבח הוא נשם בפועל וכאשר היה געני
כראס ט' הנחמד על הכל היחזק בבל קומר
בליות הגרולה נשיאות פעל רצוני א' מצוי א' חס
הכרחי הוא שיהיה א' נמצא בפעל על כל מה שהוא

כ' בפעל וברצתם על כל מה שהוא בפועל לב' כ'
ש' צדק על כל מה שהוא בפעל ולא יתהפך זה
ל' מה ש' חייב שיהיה תמי הנאמר על הכל

בהיות הגרולה נשיאות פעל שיהיה הקינה הגרול
שוא על כל מה שהוא א' מצע ר' על כל מה
שישוא עליו הגרול האמצע בפעל לא באפשרות
ול' כשהיתה הקענה אפשרית והגרולה הכרחית

בכפועל ואמנם באור המין השני כי אחר שקדש
 אפשרית והנדולה מינואית וכבר קדם שאמרנו כל
 מה שהוא כ' הוא א' כפועל אינו עזר תמיד על כל
 מה שהוא כ' נבח הנה מבואר שההקש בנה אינו
 תמיד כי ראוי שלא ימנה הקש מה שהוא מולד בנה
 החמרי כלבד כמו שאמרנו בשהי מחייבת בתמונה
 השנית אכן רטר הארך בנה מאד ואנחנו עזבנו הכל
 כי לטעם שעתה ההקשים האנויים והנבלתי לאויים

חבור האפשרי והחכרדחי

בתמונה הראשונה הנה ההסאר
מזה שקדם

לטעם כינה הערוב הולך על הדרך שבארנו בערוב
 הקודם לפניה ודי בנה חבור
האפשרי בהמות

השנית הכוונה בנה שיהיו שתי ההקדמות
 בתמונה זו אפשריות והנה כבר קדם
 שזו התמונה לא יולד דק שנלכת והבאר נספ
 שהשוללת האפשרית האמתית לא תהפך אם
 מן מבואר שזאת התמונה בנה המין ל' ל' ל' ל'
 שההקדמה המחייבת והשוללת שבה שתי
 אפשריות אין בה הקש תמים ל' מיט שני
 שיוולד תלדה אפשרית מן האפשרי האמתית
 יולד תלדה אפשרית מיט האפשרי המוטע
 בשותף השם שהוא צלל גם מחוייב כמו שקדם
 במליצה **ונניח** שתי הקדמות כלליות
 אפשריות אחת מהן

מחייבת ואחרת שוללת כמו אמרנו כל י' ו'
 באפשרות וכל א' אפשר שלא יהיה באומר

וזה כאשר חובר לזה וכל מה שהוא ב' הוא אפטריות
ויחשב שנה יוליד כל מה שהוא ג' הוא אפטריות
ואינה יחשב ג' לפי שקשוללת האפטריות הנקשרת
כשנב מחייבת לפי שכל מה שהוא אפטריות שלא היה
הוא אפטריות שיהיה ניטוב זה אל המין מן התמונה
הראשונה שהוא משה מחייבת וזה יקרא ארסטו
ההפוך ואינם אם ימנה זה הקש יהיה הקש בנת
תמיס לפי שמה יחסר דבר שיהיה בן הקשואנט
כבר בעלמז זה

תבוא האפטריות

והמצוא בתמונה

הראשונה

ואם כי נשחיתתה
אחת משתי ההקדמות
משולחות והשנית אפטריות אם היתה הנדולה
היא באפטריות והקטנה היא המשולחת מיני
ההקשים שימינאו בגאית ההרבה יהיו שלמים
ר' מבוארי ההולדה כפי השומר על הכל ותהיה
התולדה אפטריות אמיתית ואם נשחיתתה
הנדולה היא המשולחת והקטנה היא האפטריות
ההקשים מולידים בג' המין הערוב בתמונה
זו בלתי תמימים ותהיה התולדה המחייבת מהם
אפטריות נמייד ר' אפטריות אמיתיות והשוללת
אפטריות נשחיתת השם שהוא גם כן כולל מצואי
או הסחית והנה באור המין הראשון בג'ה
הנדול רעוי נהיה הנדולה אפטריות והקטנה
משולחת מבואר שנה מוליד כפי ש' הנדולה
מענין השומר על הכל שנת קדם זכרו כ'
אמרנו כל מה שהוא ב' הוא א' באפטריות ועוד
על כל מה שהוא ב' נבחר כל שכן על מה שהוא

הם האדם והלבן והסוס כי נאמר כל אדם אפסר שיהיה
לבן וכל סוס אפסר שלא יהיה לבן והתולדה חי
אדם אחר סוס והיא שולבת הכרחית והנעלם
שיולדו בנה החמר מחייבת הכרחית כאשר לקח
תמורת הסוס חי ויולד כל אדם חי והיא מחייבת
הכרחית חנור האפסרי והמיוצא

^{תחת}
בתמונה השנית כאשר היתה משתי
ההקדמות בתמונה

גו משולחת והאחרת אפסרית והיתה השוללת
היא האפסרית לא יהיה הקשמה כלל בעבור
הסנה שמרע בהיות שתי הן אפסריות ואם
היתה ההקדמה השוללת היא המשולחת והמחייב
היא האפסרית הוא יהיה הקשמה וזה שהשוללת
המשולחת תתהפך ותהיה היא הנעלם
בתמונה הראשונה ע"י מה שקדם
חנור האפסרי והחכרתי

בתמונה השנית מבואר כי זה הערות
הולך על דרך העדות

הקודם כי החפץ והמיתווי אחדים בעניינה
חנור האפסרי בתמונה השלישית

פצהיו שתי ההקדמות בתמונה זו אפסריות
מבואר שהתגלדה אפסרית חנור
האפסרי והמשולחת
בתמונה
השלישית וכאשר היתה
אחת משתי ההקדמות בתמונה

זו משולחת השנית אפסרית ושתי הן כחייבת

גלו
השנית
המשולחת
המחייבת

שזה לא יולד שם מיצד חיל ההקדמות וזה כילוי
 עכל לבקר השוללת האפשרית כמו שהיה גר
 בחומר המצוי והכרחי וכן לא יבאר זה הקש
 חלקה באם לקחט סותר התולדה המסייבת האפש
 האפשרית שאמיתית. לוי קרה בעל כהם מהתח
 רל הלחיבת האפשרית והשוללת האפשרית
 וכמו שראם לקחט הסותר חלקיה משתנה או
 הכרחית אם מחייבת או שוללת רל שגם לא יבין
 אל סבבול עה שטאמר על דרך משל שתהאמר
 יולד כלן אפשר שאיטא מופת זה שאם לא היה
 זה צודק כותרו עדיק והוא קצת נא יטא בשלוח
 או בהרח וטקבר חליה ההקדמה השנית שהטחט
 והיא אמרט כל א אפשר שלא יהיה ב ויקוייב ממע
 בתמונה הראשונה קצת נ אפשר שלא יהיה ב
 והנה אין זה כותר אל ההקדמה האחרת המונחת
 שהיא כל נב באפשרות אבל הם מתחייבות ואם
 לקחט הסותר שוללת אם משוללת אם הכרחית
 הנה יהיה זה יותר פחות כייחוס הקש חלקה לזה
 משתי שוללות שלא יולד לעולם וכלל אם היה
 זה הקטר הקש בעצם אמנם היה על ממע
 תולדה אפשרית אמיתית אחר שמת ההקדמות
 שבו הם אפשריות אמיתיות לא תולדה משוללת
 ולא הכרחית כחין בזה ההקש הקדמה בזה התאר
 אמנם יבאר מן הנבליס שזה יולד פעם שוללת
 הכרחית ופעם מחייבת הכרחית וכל אחת משתי
 תולדות אילט הבול תולדה אפשרית תמיד או
 מחייבת אפשרית וזה שהשוללת ההכרחית
 תסתור האפשרית המחייבת והשוללת האפשרית
 זכמו ט המחייבת ההכרחית בעתור שתיהן
 והנבליס שילדי בזה החומר שוללת הכרחית

יהיה

גיל

השמות
 הכלליות
 הקבועות

הדבור באמרו חס השמש עולה היו גמיעו יהדבר
שיקוייב ממט הדבר יקרא הקודם והמתחייב קרי
הנמשך והוא שני מיניו אחד מהם ישנה מן הקודם
בעצמו ויוליד הנמשך באמרו אבל השמש עולה
אם מן היום גמיעו והמין השני ישנה מקביל
הנמשך ויוליד מקביל הקודם באמרו אמנם היום
בלתי גמיעו חס מן השמש איע עולה וארשטו
עשה בזה המין השני מופת החלוקה ואמר כי אם
מן לל אבל שיטנה מקביל הנמשך וישאר שיטנה
מקביל הקודם וכבר הונח שבה מיטו הקודם ימיו
המאוחר הנמשך זה חלוקה לזיתתו והנה לז המינים
השנים גמיעוים תמיד מן שיהיו קודם והנמשך
מתחלקים בכללות ויחוד בענין החי והאדם ובין
שיהיו שנים בגמיעוים בענין ההבדלים והסגולות
אבל כי בהיותם שנים כמו שהיו הענין בעליות
השמש ואור היום שזכרנו יקרה בגמיעוים בהשטת
הנמשך יולד הקודם וכן בהשטת מקביל הקודם
יולד מקביל הנמשך והנה בהפרי הקודש
הרבה מענין המי החתך שיטנה מן מקביל
הקודם ויולד מקביל הנמשך ומהם שיטו מקודם
מן ואם שיהיה נסתר ונבא כמו שכתב ידמיה אם
תפרו את בריותי וכן וכן ואם לא בדיה ימים ולילה
וכן ויותר סתום בתורה אם יוכל איש למטה את
עפר הארץ נס וכן ואונקלס הוציא מה שבנוש
ואולם כח מפורש אמרו חס כמות כל האדם וכן
ואחר ואם בריאה יברא וכן ואולם ממין מה
שישנה מקביל הנמשך ויולד מקביל הקודם
והוא מה שאמר דוד מן מור סן חון חס באיה
כלב וכו' אכן שמע אלהים וכו' ואלו דקייקרים
מזהב רב וכן צברי רבותיט מזה המין אמר

כללנות תמיד התולדה אפסדית על חלקית נגד
 תבוא בהתפך הקטנה כי אם היתה היא
 האפסדית שבה תשוב ממין התמונה הראשונה
 אל מה שהקטנה אפסדית והנדולה משולחת
 וכבר כתבנו כמה שער שהתולדה אפסדית
 ואם היתה הקטנה משולחת תשוב שבה אל מה
 שהקטנה בתמונה הראשונה משולחת והנדולה
 אפסדית וכבר כתבנו גם כן שזה יולד אפסדית
 ואם היתה אחת מהן מחייבת והאחרת
 שוללת והיתה אינו מהם משולחת לל הנדולה
 או הקטנה והיתה השוללת היא הנדולה תהיה
 התולדה אפסדית ואולם אם היתה השוללת
 היא האפסדית תהיה התולדה אפסדית
 אמיתית ואם היתה השוללת היא המשולחת
 תהיה התולדה שוללת אפסדית בשתוק השם
 לל אשר תלד שתי שוללות הכרחית
 ושוללת אפסדית חנור האפסדית

תולדות

והחכמי בתמונה השלישית

מתאר כיגו
 הולך על דרך הקודם לזה ובגה שלמו
 ההקשים בעל הנדדים הפשוטים והמורכבים
 לל ששת ההקדמות ממין יע אחד ואשר
 יע האמת מיט אחד והאחרת מיט אחר
המאמר בהקש התנאי וההקש
 התנאי

שני סוגים ראשונים אחד מהם ההקש המתבין
 והוא אשר יורכב מן המתחייבות אם שיהיה
 מחובר משתי מחייבות או שתי שוללות או
 מחייבת ושוללת ויקשר במלכה התנאי שיתן

או קדמו והיה קמאר בעצמו שאינו קיסן אובן הורט
 קפואר בעצמו בהפחה ולא ינח דרוש כן אלא קפואר באיכות
 זה העתאם לכה ואם יום וקד הדרוה עתהן היה כן בתעדי
 המתרפק פאור על דרך משל אם הועתה ואלה הנהגות
 והנה אם היה לייצאות התעורר המאור בעצמו כמו שביארנו
 הטבע שהוא התחלה ופכה אל שיתעורר ויקח הדבר הנני חוץ
 בואם כן מייצאות הטבע קפואר בעצמו ולא ידע דרוש
 בכלל שאתה כשתעורר העפעפם סייצאו ייצאת הענין ודבר
 וזה בר ימים בטבע ומינן אס הדבק בם או תולק מיסא
 באיכות ואם השתדלן פאור כי הדקש התמא ידוך אכ
 הדקש אשר על דרך משל שקדס אביו ועינו
התמאנד בהקט החלוק
 ואם הקט החלוק
 ומנס יהיה סודו

הנחט סותר התעלה חוץ באתה מוכן ומברט אל זה הקדוה
 ידועה וטולד לט המיטל מה החץ כן הדקש רכובו
 שהוא מורכב מתעורר וקפואר והוא כל המעשה הוא המנין אל
 הבטול וכל מה שיתבאר בהקט הנשאר והוא הקדש הישר והקט
 שיתבאר במוקד התעוררות ענינם סדקש החלוק ופנתוה
 שההקט הישר כשהופך אל החלוק יהיו הגבולים והתקדמו
 הם אחרים כשהקים המשל נוח שטח שא נייח בכל ג' בהקט
 שד באשר היה אפוא בכל ג' ובכל ג' ואל לנו שא מצא בכל
 וכאשר השתדלן פאור זה סדקש החלוק לקבט סותר התעורר
 הוא שא פאור פאור בכל ג' ומבט חלוה התקדמה הגדולה והיא
 שא נייח בכל ג' והיינו מוח בהסרה בתעורר השטח שפאור
 מצא בכל ג' וזה סותר לקדמה הקטנה והוא בטל ואם כן המנין
 הוא סותר התעורר הוא בטל וכאשר כוב זה צדקסמו היא
 התעורר וכלל זה הקט החלוק מורכב מאחת מן השלש
 המענות הנשאיות ומהקט הנשאר וזה יתבאר מאשר הקט החלוק
 מנינס יהיה בתבוא הדבור אל היטל בהקט שעל דרך משל זה
 הישר הדרוש בו מנינס חייב וזהו הקט הנשאר כל המנין

חפזין קבלת עבודה נאמר יש תודה ויש קמח

הסוג השני ההקש

המתחלק נה או הכולת ים יורגב מן ההפוכים
או הפות ים גחובין בן מלות התנאי שיורו על ה
החליק סומדט גאג העת אל לילה אם יוס וכן אלו
הדיים אם חמין אם קדים אם פושרים או נאמר האדם
אם הוא מדבר או חייט מדב והנה גא הסוג ארבע
מינים האחד שיטעה הקודם בעצמו וילד מקביל
הנמשך והשני שיטעה הנמשך בעצמו וילד
מקביל הקודם והשלישי שיטעה ^{שיטעה} מקביל בן הקודם וילד
הנמשך והרביעי שיטעה בן מקביל הקודם וילד
זה שאנחנו נאמו אמנם הוא לילה אם כן אינו יוס
וכן אמנם הוא אם כן אינו לילה וכן אמנם אינו
לילה אם כן הוא יוס וכן אמנם חייט יוס אם כן הוא אם
לילה והוא הדין אם תעשה בארבעה חמשה
ענינים או יותר כמו שיצא בחכמות

וכאשר היו סוג ההקשי

התנאים הראש

החושונים שני סעיפים אלו לל המתבטק והמתחלק
הנה בטענה קור הענין יגלה שהדיוט במ הוא אשר יבאר
בט התנאי אם הנשנה הוא יצטרך חל אשר יבאר בהקש
שעל דרך משא אם אינו מבואר בעצמו וזה אחד חכ
בתנאי המתבטק אם בתנאי המתחלק אחד שהיה הדבוק
והחלוק בב מבואר בעצמו כי אלו לא היה כן צטרך אל
הקש יבאר למ הדבוק והחלוק ונה נלו ינע בתנאי
המתחלק כי אם היה הסתירה כעני החלוק מבואר
בעצמו והנשנה מבואר בעצמו היה הדיוט מבואר
בעצמו נאמר על דרך משל העולם אם מחטש אסקדמו
והנה אם היה מבואר שהעולם לא ימנע מהיות מחורש

אם יוס

כלל ונאמר פועל זה והיה לבואו שיהי החקירה יהודי שיהי
אמנם הוא בדברים האמצעיים בין שני קצוות אלה דל בין המין ה
הראשון והשלישי והוא המין השני שהוא מני שאמרט שינשא על ד
דבר וינשא עליהם דבר הוא מבואר שכל דרוש שיהיה בזה המין הנה
מחוייב שהנשוא והקטעא בו ישיג כל אחד מהם שינשא על דבר
וינשא עליו דבר ונאמר התשובה זה גם כן אסמך הדרך אשר בה
גיע בכלל אל הקצוות כל דרוש שיכנסו בזה המין מן הנמצאות
תהיה שאמר נחלק תחלה הדרוש אל שני גבוליו שהם הט טא והשוא
עור נעין בדברים שימצאו לכל אחד מן הגבולים החלה דל
הדברים שיחוייבו לנשא זה הדרוש ואשר יחויבו לנשאון וגם כן ב
בדברים אשר ימצא להם כל אחד מן גבוליה הדרוש לל הדברים
שיתחייב להם נשא הדרוש ואשר יתחייב להם נשאון וכן בדברים
אשר ישוללו מכל אחד משני גבולים אלו והם בעצמם הדברים אשר
ישוללו מהם כל אחד משני גבולים אלו והם בעצמם הדברים אשר
ישוללו מהם כל אחד משני גבולים אלו כי השוללות כבר התבאר שהם
מחלקות וראוי למי שיעשה זה שיכיר אי זה מאלו הנשואים
דבר עצמי אם הברלים אם סוגים ומינים ואי זה סגולות ואי זה מקרים
ושיבחר הדברים המכללים כילו יהיה הקשר מהקדמות סגולות כמע
שיתבאר עור וכן ראוי שנבחר מאלו המשנים שיהיו מן הנשואים המנו
המיוחדים לדרוש ואם היה הדרוש על דרך משל באשרו על הרוב נק
המשוייגם האפשריים אשר על הרוב וכן בענין פרומר חמר
הסודר אשר בו יבוקש קנין ההקדמות לכל הקש שנבין לעשות
ואם שבו יאחו ההקש ענינו דל יחוט והוא לרעה סוד ו
המענה נחבר ההקש הוא כפי שאומר וזה שכל דרוש ש
שיבוקש ההקש עליו אם שיהיה מחייב כולל או שולל כולל או מרד ייב
חלקי או שולל חלקי (אם היה מחייב כולל ודניט הולדתו ראוי
שנענין בעשאי שואו ונשואי טשאו ואם חברט קצת טשאי הנשוא כיו
הם בעצמם קצת טשאי יהיה הנשוא ממש בכל הנשוא וזה מבואר
אשר זאת החטא היא התמנה הראשונה כי המחייב הכולל
לא יולד בו אם בה דעה כובואר במשל הנמוג שהחייב הוא הגבול הא

כבר נאמר שהיה מודיע את שאינו נעדר עוד יתבאר שהוא נעדר
בהקשר שיש דבר משאויולי בטל ט נאמר ענת שחיה איט מודיע
ועתים לוח שפארם חיוולו שהארם חוט נעדר וזהו את הארם
שהארם נעדיש זה חלה לא יוסן אם כן הכוב חייב טענה שהנעני
בהקשר הקדמה מסופקת והיא שהיה חייב טעמים שי אנערט הארם
היה נעני הארם ואחר טעם אנערט כחי איט מודיע ערק סותר
והיא שהיה מודיע ולכן כל הקשר החלף מסווג מהקדמה מסופקת
הקדמה גלויה האמת והחייב בהכרח שהיה התלדה נעני הכוב
ואו יסויב באור המסופקת ולכן על פי אם היה מסופק הסותר
אחייב שינה במסן הסתירה שהוא חולן האמת נעקר תלדה
וכאור על פי אם היה מסופק בימט חלה שיש און כל ג
והיה ידוע בימט שכל אב יכן שאין כל גב ואם איט שיש בארם
אורה אי ערב שאין כל גא חיות זה הנה נעם שכל גא ונחם לר
שכל אב ואלו ענה שכל כב וזה כונן אנערט זה הסעב חייב פהסח
מהנערט שכל גא כי אנערט כל אב היא גלויה ודושת אם כן חר
שהנערט שכל גא כוב ואחר עזה כוב ערק בהכרח שאין כל גא וזהו
הדושת ערק וכבר הוא שער איך יעול החקש ער
כל דיוט שנבון ידועת ובארם דרך טח הקדמה
כל חקש כי און הוא לע שעות יודיעם החקש לכד אבל שיהי איתלע ש
הדושת עכל בהם להיות ששים החקש וזהו טלם כדי עת שט מעט
לן הסדרים אחד נחם ידועת הסדר אשר בו יעול החקש והטני י
ידועת הסדר טכס תפינה נענות הקדמות החקש
ונאמר טהדברים הנענימים לבוב נעניקות על שלמה
חיסם האחד שלא ישאו על דבר כלל כי אם
בהקרה ועל זולת המנהג העבשי וינשאו עליהם זלמם ואלו הם
אופי הנעשים כמו שקרם לע הטע שהם טמאים ונחמים והם ה
החיים מסגים אם נענאוי הענים אם נענאוי הנענאות
הטלשי שחם נחמים לעולם ולא ינשא עליהם דבר על הדרך הטבעי
והוא הסוג הטלון כמו שיתבאר בספרי הנעופת שהדברים הנענאים
קצתם על קצת יכלם בסל אל נשוא אחרון לא ינשא עליהם נשוא

כל
אח
הר
דב
מז
יוט
ע
תה
הדו
בר
שי
אש
יש
מח
דב
וש
ש
ה
הנ
ה
ש
ח
ש
ה
מ
ל

ענינם בהקש שעל דרך משא ואין צריך לעשות בזה משל וזה שם ה'
ההקשים לל הגור והמביא אל הבטול אמנם הם נקטם בלקיחת ש'
קצות הדרוש ונשאייהם ובלקיחת דברי שיטתה בהם אמנם היהודים ב'
ביניהם שההקש המביא אל הבטול יחזרו לעשות הקדמות אחת מדרך
אמת והאחרת שקר וההקש שעל דרך המשא יחזרו לעשות הקדמות א'
אמתיות " **ואולם ההקש התנאי** " אמנם ימצי
גם כן בזה הנדב נק' "

העיון כי כבר התבאר שלא יתבאר דומה בטבע בהקש תנאי מבל שג'
שעבר בו הקש שעל דרך משא והוא אשר יתבאר בואם אמרתי
הנשנה ואם אמת ההדפקות במתבין וכן הענין בהקש התנאי
המתחלק לל באור הנשנה והחלוקה וכבר עמרי נשן זה דבר נקטם
ההקשים ואין הם נקטם ועל איה דברי צריך שציון בגל כן משני
הדרושים **פרק** וכבר עמרי עלינו שטאמר אין

טבל להשיג ההקשים הנעשים בספרים
ובחלוצות אל ההקשים שקדמו כי כולם איש איש למיט ולהתבין
אלהם כי אינם נעשים מטובלים בספרים וכאשר מצאנו זה היצעלט
בדרך מן החפוש שאלי התבטות הם יסודות כל ההקשים והוא ביאר
הדבר שיעמנו עליו המעפת לל שימצא אמת מכל אופן שיחקר
ממנו ומסכים מכל צד מצדיו כי האמת טעם שיאמר ארסטו ע'
לעצמו ומסכים מכל צד רעה לומר שצד ממנו יעיד לעצ

וואשון מה שראוי שיבטלה להחנך ההקשים אל התבטות שיבטול
במצואות שתי התקדמות בזה המאמר ההקשי כי שתי התקדמות
הם החלקים הגדולים מן ההקש וחלק הדבר אל גדול חלקיו קל מ'
מחלקו אל קטט חלקיו עגד מסחר זה צריך שידע אי זו היא
ההקדמה הגדולה ואי זו היא ההקדמה הקטנה וזה מבואר משני ק'
קצות הדרוש ואם נאמרו מעמד שיה יחד בזה הדבור ההקשי או ה'
האחת מהם ואם נאמרה בפרוש האחת ונעלה האחרת אינו היא
הטפלת מהם והנשמות אם הגדולה או הקטנה כי רוב מה שקררה
בדבור הנמשך שיפרשו הגדולה וישמנו הקטנה או שיעשו פגמים

הנשן

האמיתי ואם רצית שאלוהי מחייבת חלקית מהקדמות כוללות ש
 שזה אפשר בתגובה השלישי הנה עשה זה כשנחקר טעמי שני ה
 הגבולים יחד ואם חרטה דבר אחד בפנינו טעמי לעצמם יתרויב
 שיהיה הטעמי ממנו נמצא לקצת הטעמי וכבר התבאר תגובה
 זו והנה נמצא הדרוש החלקי בתגובה הראשונה סוגר חרטה
 אחד מן טעמי הטעמי שהם בעצמם אחד מן הטעמים על קצת טעמי
 הדרוש ואם רצית לחלוק שולל כולל שכלל חרטה שזה יול
 בתגובה הראשונה והשנית והשלישית הך נחקר בטעמים ובטעמים
 לפי סוגר כל אחת מאלה וראוי שנבחר מן המשיגים לשני הקצ
 הקצוות והטעמים להם מה שהוא יותר כולל כי כשמציא זה הנה
 נמצא מה שהוא מעט כולל ולפי יתקף זה המכלל טעמיא
 הקש על שהארס מוכר מן ההפכים מיד מה שהוא נוק כ
 מציא הקש על זה מיד שהוא מרגיש כי המרגיש יחד מיוחד מן
 הנזק והוא נכלל בו וכאשר מציא ההפכים בגוף כבר מציא
 במציא וראוי שנעזב בקצין ההקדמות לקיחת הטעמים
 והטעמים שיחבר להם תגובה בלתי מעלדה תמיד כפי שיחבר
 מהם שני מחייבות בתגובה הטעות וכן התבאר שלא יעשה הקש
 מולד משתי שוללות או שהקטנה שוללת בתגובה הראשונה וכן
 לא משתי חלקיות או שהעולה חלקית בתגובה הראשונה והשנית
 ועוד מבאר שלא יהיה הקש אלא אם כן נמצא דבר אחד מיחס לפע
 קצות הדרוש עד שיהיה זה הדבר שנה וטכר פעמים והוא הגבול
 האמיתי כפי שקדם באור זה

החלוקה אמנם ימצא **ואולם הקש ה**

גם כן בזה הענין ר"ל בדברים אשר יחסו
 אל כל אחד משני הגבולים מן הדרוש והם כמו שאמרנו שטעה אם י
 דברים שהם טעמים לו ואם דברים שהם טעמים עליו זה בד
 חייב ואם דברים שישוללו ממנו אם על יד השוא ואם על יד
 הטעמי כי זה בלתי מתחלק במסללה כמו שאמרנו ואמנם מבאר
 שהענין מן העיון אחר בהקש החלקי ובהקש מסוי מאשר מבאר
 שכל דרוש שיתבאר בהקש החלקי אפשר שיתבאר באלו הגבולים

העצב עינים ומגשיל מה שחסר ממנו קצת ההקדמות וידיעת
זה קלה אמרנו אם היה האדם נמצא החי נמצא ואם החי נמצא העצב
נמצא אם כן אם האדם נמצא העצב נמצא וזה כי חסר ממנו כל אדם
חי וכל חי עצם יולד כל אדם עצם וסבת הטעות בזה הוא שיחשב בזה
שהתחייב בהכרח שהוא מתחייב חיוב הקשי אם כן כשמצינו
דבר התחייב מרוב אין ראוי שנרמהו הקש תגס אלא כשמצינו
שתי הקדמות יחד וכאשר מצינו שתי הקדמות ההקש בזה הנעשה
צריך שחלק שתי ההקדמות עוד אלו השלשה גבולים ועיה הגבול ה
האמצעי שהוא הגבול המשותף לשני הגבולים שהם קצות הדיוש כי
אם אפשר להיות שם הקש מבלתי גבול אמצעי ואם מצינו הגבול
האמצעי שאז על הקטן וטשא לגדול או שאז על הקטן וטשא ושולל
מן הגדול הוא יהיה מן התמונה ההאשונה ואם היה הגבול האמצעי על
טשא לשני הקצות אם על דרך החיוב אם לאחר טשא על דרך החיוב
ולשני על דרך השלילה הוא יהיה התמונה השלישית וכאשר היה הקש הוא
מבואר כי אי זה מאמר שלא ימצא בו דבר אחד נשנה שני פעמים שזה
המאמר אינו הקש כי כשלא ימצא בו גבול אחד נשנה שני פעמים אין בו
גבול אמצעי וכאשר לא יהיה שם גבול אמצעי לא יהיה שם הקש

ולפי

שכבר התבאר שלא יתבאר כל דיוש בכל תמונה וחי
ממנו מה שיתבאר בתמונה אחת לבד והוא הפולל ה
המחייב וממנו מה שיתבאר בשתי תמונות והוא השולל הפולל והמלו
והמחייב החלקי וממנו מה שיתבאר בשלש תמונות והוא השולל ה
החלקי הוא מבואר שאין ואי שיבקש הדיוש באי א' תמונה הנדמה
אבל התמונה המיוחדת בו וכל מה שהיה מן הדיושים ביותר מתמונה
אחת אמנם תודע התמונה שבה יתבאר בהנחת הגבול האמצעי משתי
הקצות וכל מה שיתבאר בתמונה מיוחדת כבר תודע התמונה שי
שיתבאר בה מן הדיוש עצמו פשוט שנידע אותה מהנחת הגבול ה
האמצעי ומה שהיה ממנו מתבאר בתמונות רבות אמנם יבוקע שני
שנמצא הנחת הגבול האמצעי בו הנחה ראויה לתמונות
ואלו הם הדברים אשר מהם אפשר שעומד על תמונת ההקש
שיופיד הדיוש בגאמי ההקשי הנכתב או הנאמר

הקטנה וישמיטו הגדולה והרבה גם כן מה שימחו בהקדש הקדוש
הקדמות בלתי מעועלות לא בקיום התולדה ולא בפגולה וזה נורה
אם לביחבה אם לסמיכה אם לפולחן וצריך מפני זה ששקוד
אם לקריה בזה הנאמר ההקדש הקדמה יתורה או חסדה נמנע ה'
הקדמך הנרחית כדי שיחוסר הדג וינעו בו החסר עד שנגמץ שרני
ההקדמות אשר מהם חובר ההקדש כי כשלא נמצא שנת אלו ההקדמות
לא יתכן ששיב הנאמר ההקדש אל אחת מהתמונות הקודמות
ומן הדבור ההקדש נמנע מה שידיעת מה שבן מן התוספת
והחסרון קל וממנע מה שהיא קטה וממנע מה שיחשב שהוא ה'
הקדש מה מצד שיחוייב מדבר בהכרח נאמנע הקדש כי אין כל
מה שיחוייב בהכרח מדבר מחוייב חיוב הקדש אבל מה שיחוייב
משתי הקדמות שיחס אחת מהן אל האחרת יחס הכל אל החלק
הוא חיוב הקדש ומשל מה שהוא חסר וידיעת מה שחסר ממנו ק'
קשה מאמר כבוד קדם להולדה שחלקי עצם עצם כי בבעול בלתי
העצם לא יבטל העצם ובבטול חלקי העצם יבטל העצם כי אחת
התולדה מחוייבת מזה המאמר אמנם יחס ההקדמה הגדולה לזה
והיא שמה שיבטל העצם בבטול הוא עצם וזאת ההקדמה היא
מתחייבת מן ההקדמה שנאמרה בפרוש בזה המאמר והוא כי מן
שאינו עצם לא יבטל העצם בבטול כי כשהתאמתה לט זארי
ההקדמה התאמת לט הפך סותרה כמו שיתבאר בסעי ההטעם
כל שכן שמבואר מזה ממה שקדם כי בהשגת ענין המאמר יולד
מקביל הקודם והיא הנמשך שמה בבטול הוא עצם וכאשר הברט
אל זאת ההקדמה הגדולה את הקטנה המעטות מראש והוא שה'
שחלקי העצם יבטל בבטולם העצם מלבד לט בתמנה הראשונה
שחלקי העצם עצם " וכבר אפשר שיותר זה המאמר אל
זולת זאת התמנה כמו שזכר חלקי העצם בבטולם יבטל העצם
ומה שהוא זולת עצם לא יבטל בבטולם העצם יולד בתמנה ה'
השנת שחלקי העצם אינו זולת עצם עוד נחבר אל זאת התולדה
ומה שאינו זולת עצם הוא עצם יולד בתמנה הראשונה שחלקי ה'

ונבר

יקרה לנו פעמים רבות הטעות והשגאה כאשר

נחשוב בהתבטח המדובר בזה שאיננו הקש שהוא

הקש והפך זה וזה לסבות רבות אחת מהן כשחשבנו שההקדמות כללות

ואינם כללות צומת ויחשב מזה בזה שאיננו הקש שהוא הקש וההיקרה

כשלקחם סתמות כי תענה ההקש ותענו בזה כמעט שפך שהארס חי

והחי בלתי הווה ולא עפסו ועשבו שיחוייב מזה שהארס בלתי היותו ולא

עפסו ונחשוב שיחוייב מזה שהארס בלתי היותו ולא עפסו וזה כזב

וההקדמה הקטנה צורקת בכל והיא שכל ארס חי ואם הצדקה אמנם

היא צורקת בחלק לא בכל וזה שאין כל חי בלתי הווה ולא עפסו אמנם

יעק זה על החי הכולל המושכל לא על כל אחד מאישי החי

ונבר

יקרה הכזב והטגה מפני הפסד יחס הגבולות

קצתם אל קצת במחנה עד שמחשוב בזה שהוא

הקש שאיננו הקש וזה כאשר תלקחנה על העד שהם בו בלתי צורקות

המשל בזה שיאמר ארס כל ארס מקבל החול והחולי אי אפשר שיקבל

הבריאות אם כן הארס לא יקבל הבריאות וסבת זה שהגבולות באין

ההקדמות לא יקחו כמשל על עד מזה שהוא ראוי וזה שהוא לררר

תעורר טעם הבריאות והחולי המנה הבריאות והחולי עתה לררר

כי הוא יקח תעורר אמרנו כי אין בריאות מתעורר אמרנו חולה חולי

ולזה כאשר החלפתה ואמרנו הארס אפסד שיהיה חולה והחולה אי

אפסד שיכירא אז יעק מזה שילד והוא שהארס אפסד שיכירא

וכאשר לא יכיר זה במע אלו ההקדמות לא יהיה הקש כי כשנל

כשנלקחו הענינים והקנינים תעורר המעקל לקנינים ולענינים לל

הראשונים הראשונים תעורר הענינים לא יחשב שאיננו הקש במענה

הראשונה לבד אבל לא בשלש התענות וזה כי כבר יאמר אומר הארס

אפסד שיקבל הבריאות וזה חבור בתענות השנית ומה שילד הדרך

כזב והוא שהארס אי אפסד שיקבל החולי וכן אמר בתענות

השלישי כי החולי והבריאות ימינאו בדבר אחד וכן החכמה והסתמות

ולא ימינא אחר מהם בשני ולזה יחשב מזה שהתאמת השלש

בלתי המלידות

ההקש ובפער ט

והגבולות

שיותק אלפסד

הגבול האמתני

בכרחיים וזה מצוה בהמשל וכן העשין בחפוש אלא אם יתאמת לט ש
שעלמו בידענות כל החלקים אבל אלו המיטב מישרים אותם לרעה
עשיתם רבים בזכרים החמורים

ובזה נשלם המכוון ממנו בקצור ספר ההקש קצור ספר המופת

אמר כל למידה וכל למע מהשבי בגאמי אמנם יהיר
 מיריעה תודמת לתלמי ואם לא לא יהיה אפשר שילמד
 דבר וזאת הגויה תגלה אמתה בחפוש וזה שכל תלמי שיתחיל בחכמות
 עריך שידע עשיתם רבים תחלה מן העשיתם הנכדים בחוק החכמות
 וכבר תגלה אמתה ממה שקדם וזה שכל האמתה בגאמי אמנם יהיר
 אם מפני ההקש אם מפני החפוש או מפני ההמשל כפי מה שהתבאר לפני
 זה ונשר ילמד בהקש כבר יחוייב לפני למד תולדת ההקש שסבר
 היתה לו ידיעה בהקדמות ההקש ואשר יאמת ההקדמה הכללת בחפוש
 כבר יחוייב גם כן שתהיה אילג ידיעת החלקים קדמת לדיעה הכללת
 וכמו כן אשר ילמד הדבר ברך ההמשל כבר יחוייב גם כן שסבר
 הקדים ורע הדבר אשר בו ההמשל קודם שידע הדבר אשר ידעו מפני ה
 ההמשל והידיעה שחוייב שתקדים על כל מה שיושג במחשבת
 והקש הוא על שני דרכים אם הידיעה במה זה יחה עליו שמו וזה יקרא
 ציור ואם הידיעה באשר הדבר נמצא או בלתי נמצא וזה יקרא אמת
 או האמתה והנה הציור ראוי שיקדם אל האמות ולכן אפשר שידע ה
 האדם מה שזרה הציור ולא ידע האמות אל אם הוא נמצא או לא אבל לך
 ידעתה זה **ודע** כי העשין הקעי בלמוד לתלמי היה ידוע
 לו מיני **ודע** כי לא היה ידוע לחכמים ולהוציא מהם התלמיד
 והקדמות וסכל התעלזה כי לא היה ידוע החלק כי אם הדבר המוסכל
 ואם מיני שיהיה ידוע הסכל ולא היה ידוע החלק כי אם הדבר המוסכל
 אצלם מוסכל מכל הערדים לא יהיה אפשר לט ללמוד שום מוסכל זה
 והיה מרחיב לט ספק המפחדים וחוא שאמר שהאדם לא ימנע אם
 שילמד מה שסבר ידע אותו אף או מה שלא ידע אותו ואם ילמד

רשם בענין זה סאמרט ההנאה היא הטוב כי המאמר הראשון המורה על
שההנאה ללא מן הטוב והמאמר השני מורה על שההנאה לבדה היא ה
הטוב ולכן בדרך שיוצא זה בהקדמות ראוי שיונח בעלפה

ובזה היעד

מן העיון יתכן לטע שנתקד ההקש המשמעותי
הטוב בכלל ההקש התנאי והקש החלקה כמט
שקדם לטע שאלו מודכבים והנה מה שיוצא באלו על יד המשאוי לזו יפול בן
התנה כי זה איננו יהיה על יד ההנחה והתקן בן שני המדברים

פרק

באשר כבר אעשר שיהיה מהקדמות כוננות תהיה
תעלה עזוקת אמר אם שתי הרהק
מהם תעלה

ההקדמות עזוקת אי אפשר שתהיה
כוננות ואם ההקדמות כוננות כבר אפשר שתהיה מהם תעלה עזוקת
מינעם ההקדמות לא יחייבו זה בעצם ואולם שאי אפשר מלה

מהקדמות עזוקת תעלה כחבת הוא מבואר מפעם כי יחס ההקדמות
בהקש משאוי אל התעלה יחס הקודם בהקש התנאי המתקבץ אל התנאי
והנה ידוע בהמיעו הקודם ימצא התנאי וכלאית הפך והעלאת המסוחר
יעלה הקודם ולא יתהפך והוא באור המעטאות והסלק הטוב בספרי ה
החכמים ולכן יתכן להיות מהקדמות כוננות תעלה עזוקת וזה לשבור
דבר לא מעט חוב הקשי ואיננו באור זה בספר ההקש לאבן רושד וידין
כוננות להאריך בזה הקיעור רק בהכרחי ובמה שהוא הקש טוב

המאמר בכבוד

ויקרה להקש שיפול בן באור
בכבוד והוא שילקח תעלתו

הפוך אחת מהקדמות ויתבאר ככ ההקדמה השנית והנה זר
זיט סדור טוב כי אין נכון להביא הדבר בבאור ענינו ולכן שבטתו
וכן שבטת זמירת ההקש המתקבץ כי הוא מענין הקש החלקה וכבר
התבאר מה שהוא הכרחי מלמט וכן שבטת זמירת ענינים רבים כי
מכרז בספי ההקש קצתם כי איננו הכרחיים וקצתם כי מקומם יותר
ראוי בספר הנמצא אוב בספר העשענאה

המאמר בהקש החפוש והחמשל

הנה די לטע מזה מה שזכר המורה במלותיו ומבואר כי אלנו איננו חקשים

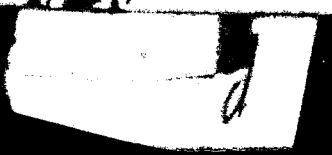
העלול " אמר תחלה

אמנם באור אל התנאים נולם אמר
 שיחוייב שתהיינה הקדמות המופת
 צדקות זה מבואר בענינו כי אין לנו תולדה ידועה לנו בעצם באמת כי
 אם מהקדמות צדקות ואם היותן ראשונות בלתי ידועות בגבול אם
 אמתני מפני שאשר נודעו בגבולן אמתניים הם תיסיס אל המופת בלי
 כעקף הדברים שההשתדלות בהם להביא עליהם מופת וההתחלת הראשונה
 לכל מופת בכלל אם מטעלות ראשונות או מוחשיות או מטעות
 ואם היותן סבה לדבר הטבע במופת הוא מפני מה שאמרנו שהידיעה
 האמתית אשר בתכלית אמנם תהיה לנו בדבר כאשר ידענו בעלמ
 ואם היותן קודמות לתולדה כי מפני שהם עלה לתולדה הן קודמות להבנה
 ואם היותן יותר ידועות מן התולדה בשני העדדים זה אחי"ב כי מבואר
 שראוי שנתדע תחלה ההקדמות ידועות היצור והאמות ותנה הידוע
 יותר יאמר על שני מינים האחד איתל והאחר איתל הטבע כי אין כל
 קודם איתל בידיעה קודם איתל הטבע וזה שהדברים האשי"ב המוחשיים
 המייכבים הם יותר קודם בידיעה איתל והדברים הפשוטים אשר מהם
 הורכבו כמל היסודות על דרך משל ובסל הדברים הפוליס הם יותר ידועים
 איתל הטבע והנה אחר שהקדמות המופתים הם עלה לתולדה הנה
 יחוייב שתהיינה יותר ידועות איתל הטבע כפי שהם יותר ידועות איתל
 עם שמבואר שהקדמות המופתים קודמות לעולם והנה מבואר
 כי אחר שהדבר הידוע המופת אמנם עלה לט האמתה הגמורה בו לו
 מפני ההקש המעפתי והיתה ההאמתה בהקש המופתית אמנם הוא מפני
 ההקדמות אשר מהן חובר ההקש כבר יחוייב משה שלא תהיה ידיעתנו
 בתולדה ובהקדמות על מדרגה אחת אבל יחוייב שתהיה ידיעתנו
 בהקדמות יותר " וזה שהדבר אשר מעפני עמנו דבר מה בתאר
 מה הוא יותר אמתני במעפנות וההתאר לעין הדבר אשר מ מעפני לענה
 אלף התאר מפניו " המשל בזה כי כאשר עתה המלאך מפני חבת
 הנשי הנה כבר יחוייב שתהיה חבתינו לעני יותר מחבתינו לחלמי " ו
 וכמו שהא הענין כן בדבר הידיעה כן הוא הענין בדבר ה
 ההתאמתות איתל ושיצורה לשה שלא יפול איתל את שדות אמת
 חלשי כי הידיעה המופתית סגולה שלא תקבל השעי ולא ההפסד

העלול
 תחלה
 אמר
 אמנם
 באור
 אל
 התנאים
 נולם
 אמר
 שיחוייב
 שתהיינה
 הקדמות
 המופת
 צדקות
 זה
 מבואר
 בענינו
 כי
 אין
 לנו
 תולדה
 ידועה
 לנו
 בעצם
 באמת
 כי
 אם
 מהקדמות
 צדקות
 ואם
 היותן
 ראשונות
 בלתי
 ידועות
 בגבול
 אם
 אמתני
 מפני
 שאשר
 נודעו
 בגבולן
 אמתניים
 הם
 תיסיס
 אל
 המופת
 בלי
 כעקף
 הדברים
 שההשתדלות
 בהם
 להביא
 עליהם
 מופת
 וההתחלת
 הראשונה
 לכל
 מופת
 בכלל
 אם
 מטעלות
 ראשונות
 או
 מוחשיות
 או
 מטעות
 ואם
 היותן
 סבה
 לדבר
 הטבע
 במופת
 הוא
 מפני
 מה
 שאמרנו
 שהידיעה
 האמתית
 אשר
 בתכלית
 אמנם
 תהיה
 לנו
 בדבר
 כאשר
 ידענו
 בעלמ
 ואם
 היותן
 קודמות
 לתולדה
 כי
 מפני
 שהם
 עלה
 לתולדה
 הן
 קודמות
 להבנה
 ואם
 היותן
 יותר
 ידועות
 מן
 התולדה
 בשני
 העדדים
 זה
 אחי"ב
 כי
 מבואר
 שראוי
 שנתדע
 תחלה
 ההקדמות
 ידועות
 היצור
 והאמות
 ותנה
 הידוע
 יותר
 יאמר
 על
 שני
 מינים
 האחד
 איתל
 והאחר
 איתל
 הטבע
 כי
 אין
 כל
 קודם
 איתל
 בידיעה
 קודם
 איתל
 הטבע
 וזה
 שהדברים
 האשי"ב
 המוחשיים
 המייכבים
 הם
 יותר
 קודם
 בידיעה
 איתל
 והדברים
 הפשוטים
 אשר
 מהם
 הורכבו
 כמל
 היסודות
 על
 דרך
 משל
 ובסל
 הדברים
 הפוליס
 הם
 יותר
 ידועים
 איתל
 הטבע
 והנה
 אחר
 שהקדמות
 המופתים
 הם
 עלה
 לתולדה
 הנה
 יחוייב
 שתהיינה
 יותר
 ידועות
 איתל
 הטבע
 כפי
 שהם
 יותר
 ידועות
 איתל
 עם
 שמבואר
 שהקדמות
 המופתים
 קודמות
 לעולם
 והנה
 מבואר
 כי
 אחר
 שהדבר
 הידוע
 המופת
 אמנם
 עלה
 לט
 האמתה
 הגמורה
 בו
 לו
 מפני
 ההקש
 המעפתי
 והיתה
 ההאמתה
 בהקש
 המופתית
 אמנם
 הוא
 מפני
 ההקדמות
 אשר
 מהן
 חובר
 ההקש
 כבר
 יחוייב
 משה
 שלא
 תהיה
 ידיעתנו
 בתולדה
 ובהקדמות
 על
 מדרגה
 אחת
 אבל
 יחוייב
 שתהיה
 ידיעתנו
 בהקדמות
 יותר
 " וזה
 שהדבר
 אשר
 מעפני
 עמנו
 דבר
 מה
 בתאר
 מה
 הוא
 יותר
 אמתני
 במעפנות
 וההתאר
 לעין
 הדבר
 אשר
 מ
 מעפני
 לענה
 אלף
 התאר
 מפניו
 " המשל
 בזה
 כי
 כאשר
 עתה
 המלאך
 מפני
 חבת
 הנשי
 הנה
 כבר
 יחוייב
 שתהיה
 חבתינו
 לעני
 יותר
 מחבתינו
 לחלמי
 " ו
 וכמו
 שהא
 הענין
 כן
 בדבר
 הידיעה
 כן
 הוא
 הענין
 בדבר
 ה
 ההתאמתות
 איתל
 ושיצורה
 לשה
 שלא
 יפול
 איתל
 את
 שדות
 אמת
 חלשי
 כי
 הידיעה
 המופתית
 סגולה
 שלא
 תקבל
 השעי
 ולא
 ההפסד

מה שידע אותו אין זה למידה אבל השטות ואם ילמד מה שלא ידע אחר
 מיין ידע היסם שהוא יודע אותו כימי שיבקש עבר פלוני והוא איטול
 מקיניו הנה הוא כאסר יפגשו לא ידע שזה הוא האיש אשר היריה
 כבקש ואס כן אין הנה לא למידה לתלמיד ולו למתד לרב ואם אנחנו
 למה שאמר שחזר הדיוט יודע בית ויוסכל בית לא יחוייב לט
 זה הספר וזה מבאי בפכלט דרוש מה עם דעתנו ההקדמות ה
 המודיעות איתו אם שהם היבנות או החוקות מאד עני שנגיע למעט כלות
 האשונות כי אליהן יכלה כל דרוש ותולדה וט הענין בטלל חלקן
 עם שימר על דרך משל שיש אצלם ידיעה שכל משולש זוויתו שוות
 לשתי זיבות ועב זה ימצא איש משולש רשום בלוח ונסתר ממנו ולפי
 טעמו כלל הנה באמת אין אצלם ידיעה באשר זה המשולש זוויתו
 שוות לשני זיבות אבל כאשר גלית זוויתו הקבע לט ידיעה שהיא
 משולש ומפת הידיעה הטללת וקודמת טרם שזוויתו שוות לשתי
 זיבות ובכל הנה זה המשולש הולמת שיהיו זוויתו שוות לשתי זיבות
 הנה אע"פ שכל זה מיד וטעם מיד ואינו בטל שנסכל הדבר בית וט
 וטעמו בית ואמנם הטל הוא טעם הדבר בית אשר בו נכללהו
 ובכלל הנה נאמר בקרי המתקדים שאי אפשר שימצאו יחד בית
 אחד אבל שכן שימצאו יחד בשני זיבדים **אמר** ואמנם
 נראה שאנחנו כבר ידענו הדבר ידיעה אמנות
 בתבליט כאסר ידענו הדבר לא ברוב מקרי לו על חזק שידעוהו
 בעלי ההטעמה אבל כאשר ידעוהו בעלה המחייבת למציאותו
 וידענו שהוא עליו ושאוי אפשר שימצאו מעולת זאת העלה
 ובכלל זהו קרי האמת וזאת הידיעה הנה ההקש המעמקי יקנה
 אונסה **אמר** מוצא שיחוייב למעפת השלב שיריה
 בתנאים אלו והם שתיינה הקדמות ההקש ה
 המעמיקות עורקות וראשונות בלתי ידועות בקבול אמיצו ושתיינה
 ידועות וקודמות יותר מן התולדה ושתיינה עלה לתולדה בשני
 זיבדים יחד ולעלה לידעטם התולדה ועלה למעניאות זה הדבר
 בעצמי ואחד שהן עלה על הדבר לטטר עתמו כבר יחוייב בס שית
 שתיינה מוחסות לרב אשר יתבאר בהם ט זהו ענין העלה מן ה

העלה

השיר

אמר

וכאשר לא יהיה ידוע אצלנו לדבר אשר לא יהיה
 הפאזר על הכל הנה סקנה אותו כאשר עתה הדברים
 אחד כפי יתאי הדבר שהיופנו לו זה הנשוא וכאשר מצינו התאריך אשר
 משמשאר הוא עליו ושאר התאריים עננו ישאר הנשוא וכאשר נעלה הוא
 ונשאר שאר התאריים נעלה הנשוא תחלה בזה ענין ותהנה זה התאריך והוא
 אשר בעבורו נמצא הפאזר על הכל המשל בזה שאמרט כאשר
 בארט במשלה שיה השוקים העשוי מנחשת על דרך משל שחזירתי
 שורה לשרי נצבות הנה מנחט כשרצית לקטת מהיאר אשר בעבורו נמצא
 זה הנשוא ומצאנו כי כשהעלית ממנו שהוא מנחשת והשארט שהוא משולט
 לא יעלה ממנו זה הנשוא אל שווי הוויית וכמו כן כשהעלית ממנו
 שיה השוקים או זולתה מן התאריים הנמצאים לו ואם כשהעלית ממנו
 שהוא משולט והשארט שאר התאריים יעלה ממנו הנשוא חוץ הכליה

אמר

ואין ממה שימנעוה הכרוי שאמרט נמצא כאשר
 העלינו ממנו שהוא תבונה שינעלה ממנו שווי הוויית
 לשתי נצבות כי זה חייט העלות ראשון ואומנם קרה לנו דבר העלת המניח
 בהעלותו ואלו היה אחר שישאר המשולט עם העלית התבונה לא יעלה
 הנשוא שהוא שווי הוויית לשתי נצבות

אמר

ממה שקרפ שהמכות האמתי מחיבי
 שגבולו השלשה הפרחים ונעמיים קרעם לקצה ובהקדמת המכות
 יחוייב שהייתה כוללת והתורה כוללת גסן ואולם ימצא מיניכ שלש
 ימצא ממנו כי אסאיע אחד פוט השמש והיחיד או הגשם הנמאיעי בבנה
 חצל הטבעי אל שהטבעי לא יתייר פולו דק ונקל אחד יכרוי אחר
 ואם הרבוע יתייר בו גלגלים דסקים כמו גלדי בתלים למעני בזה רבוי
 תטעות ומשיטת ער שינייד שם גמלים שאינם שוים סביב מעכו הארץ
 וגם גלגלי הקפה וכמו כן כל אחד מן היסודות הארבעה ואם בקצתם שייך
 ידענות שונות כמו באייר ועם כל זה הנה זה ימנה גסן במעמית כי אינו
 אמת לא עמדה המצות על אחר מאלה כמה שהוא איש ודמיון אלו ואמנם
 נמצא על הטבעי הכולל המצות לכל אחד מאלה כמו שנעמדה מופת על
 שהגשם העומימי לא נבר ולא קל או שגשם הארץ באמצע זה הן שנמצא
 מכל אחד מאלה חייטים רבים או ילמי ימצא הן שאלו נעדי אישי האנשים

ולפיכך על רוח החושב בה אפסדות חלופה כל מה שהתגבר החושב
בה נצטוו בדיא בשכל ולכן חבוי כי התלדה הקעיה במופת השלם היא
גיה הצחית נידונה בהקדמות הצחיות ועל דרך האמת של הצחית

אמר

עמי " בשא
הנאיים והסגלות שהיו להקדמות
המפתות מצד היותן הצחיות ותחלופה צריך שנצא מזה ענין א
אמר המשא על כל הדבר וענין המשא בעצם וענין המשא הקדו
בזה הספר המשא על הכל ועמד כי אמרנו בזה הספר המשא על כל
הדבר הרעון כי היה השוא נצא לכל הנשא ובכל זמן שאמרנו כל אדם
חי ואולם המשא בעצם הנה זה יאמר על פעם שלשה אחד מקום
על השואים שי לקחו בצד טשאים כמו הקו הלכות בצד המשולש הא
כאמר שהוא תמונה קימו בה שלשה קיים והשני השואים שילקחו
טשאים בצדיות בצדיות הקו הלכות בצד היותר כצמרת שהיושר
הוא קו נצחי והשלישי הוא העליון המתחייבם תמיד לעלותם
הכעלות להם אל שהם נמשכות לפי כמא המשך המות לביחה ובכלל זה
שכבר קדם לנו בספרים אחרים באמרנו מה שבצד זה אנו שונא בגמ
טאפני היחסים כמו שאמר אבנני שחדבר ימצא אצל דבר או נמנו או
בזה פגרו או עליו או אלו או אנת ובכלל באי זה אופן מכל חופני היחסים
זה בצד זה במקרה ואם העליון שלא יאטט לסבותם כי אם במקרה הם
העליון המקדיות כמו שילך האדם ויעי ברק מה טחין הליסת האדם
על למיעיות הברק אמנם קרה זה במקרה ואשר נעשה מימנו מה
שבצד הטכד בהקדמות המופתים הם אל הפלשה מימנו הטכדים ובפרט
בטשאות הענינים הלכותיים בהקדמות מצד טשאים וטשואים
ואם המשא על הכל המיוחד בזה הספר הרעון בג שחוברו בג שלשה תנאים
אחד מהם הנשא שינשא על כל העשא אשר דשממהו לפנים ורשע
שהיה נשא על העשא בעצם והשלישי שהיה נשא עליו שישאורת
ראשון אל טשאים הנשא על הנשא מתע טבעי אחר כמציאות שוח הודות
קשרי נצבות ט הוא ראשון למשולש בכלל ואיט ראשון למתחלה העלערת
או לפורה השוקים ואמנם הודעה זה בטשאי המופתים כי
הנשא שלא ינשא נשיאות ראשון הוא נמש בפנים זה בפנין מה שבאורה

אמר
בש
וע
אש
בא
שו
וה
לא
שית
שה

לש
בה
הט
ממ
טע
יחו
ידי
חתי
ואם
תט
ונכ
ידי
אמר
נצמ
שהג
מכלל

ד

כלם ביד שלי ישאר כי אם היפאוד שיש הנכס שלות האדם שהוא חי

אמר

אולם מה נקדם שיחייב שותפיהם הקדמות
המופת עליה למתיאות הדבר העלוי בעצם הזה למוציא מה של
יפקיך כגבול האומצו בהקדמות הנותנים שיהיה פקעם לפי אהל
שיהיה עם שבת לעלוי כי יש הן הזה הקשים מולעדים עניינים ופנוליס
האמצעים הם מאוחדים בסבה מן התלוי כמארטן אנת האשה הרה
לפי שהיא בעלת חלב וזה שהפריק הוא סבה לחלב וזהלב וזהמרור
בסבה מן הפריק וכן כמארטן בזה הבית אש לפי שיש בו עשן וזה
הפריק יקרא מופת ומתיאות לפי ויקרא אנת לאיה אהל הפריק והקדמ
מופת סבה אימית מעולט כמארטן אנת האשה בעלת חלב לפי שהיא
הרה דב או ביה בבית עשן לפי שבו אש לפיכך אנת הסבה ועל מלך אנת
או מופת ואלו מה שאמרו החכמים כי יש מופת מתיאות וספרי
תנה אין חבול ביה ובין מופת סבה רק מיעד סדלים היודע וזה כי דבר
המתיאות ידוע לאשט שמאר מתיאות העסק דערק שמוסל אנת
סבה מתיאות שהיא האש הנה או קרא המופת פשוט בגבול המיעד מ
אויב סבה ואם מתיאות העשן עוסל חילט סבה או יקרא מופת
המתיאות וסבה

אמר

אולם מה נקדם שיחייב שותפיהם
לכאור אחר שחייב שותפיהם
זה תבול האומצו נתיא בעצם לקטן והגדול נמנח כשם לזכרתי אב
כן מחייב שותפיהם היוקרים הם יסוף אחר וכן הלואות כי לק י
יעשה מופת על דרוש מחסרת הטבע מהקדמות הסבה המופת ידו
המשכורת ופול כי הקדמות הגוה העם חייב שותפיהם מחסור
ומחירות לרבו הרוש ולכן אמרו על דרך משל הדברים השונים
לרבו אחד בעט הם שוים אין זה הלפך לקוח במעשרים הסודלשים זכר
בהנאת המעשר נאמר המספרים השוים ובמבצרת השוים נמדי
השוים ובטבע הזמנים השוים ואומנם הלכות פול יקרא מופת דברי
תבול ואלו אחר שהמסור המופתם לקוי שיהיה ספקי עניינים
מיוחסות ומיוחדות בדיוט דרוש מסור שוק חזק על כל חמרה
אחת עיניו על בעלת שאין יתעלה ויתכן אדם בעל

הוצר בשלח זה ברבר העדר שאחז נדוש אחר זה ברדוש הנכונב
 למה הוא ובעדר מה הוא והוא מצאק טאות הדישה אדשים ווס
 דרישת דיעת הגבול האמצעי מה הוא ומה בשב הרדשים יחד ולפרוט
 המורכב והעדר המעל בזה שנתמק כאשר דרשט אס הירח קודם
 אס לאומעם נתמק דורשים גבול אמצעי שידרע בו מתיארת הקודות לו במ
 במתיאות הגבול האמצעי איט עלה לקודות הנה דרשט אחר זה למה יקדי
 והאיט דבר יחד מרדישת מהו הגבול האמצעי בטבע שהוא סבת מען
 מתיאות הקודות וסע כן העיין ברדוש העדר כמע שטדוש אוב
 בעל חיים מניח כי זאת הדישה תקור דרישת הגבול האמצעי שיתבא
 בו מתיאות בעל חיים וסאשר התבאר מתיאות דרשט אחר זה נהו ואין
 זה יחד מרדישת דיעת מהות הגבול האמצעי שהוא סבה במתיאות
 על השלוח ואס כן הוא מחוייב בכל הרדשים שעין גבול אמצעי
 שני עניינם מלו לל שהוא נמיח ומהוא וכבר התבאר שטע על
 עניינם אלו דרשים בגבולים האמצעים כי כשעלה לתוע הגבול הא
 האמצעי ונדע מעניינ שני דברים מלו לל מתיאות ומהו טלא מחקור בזה
 הדבר ידועה כלל המעלבה שאנחט אל הייט מרדשים בסבב קד
 קודות הירח לל שהוא עפל במחורד הינל לו הייט דרשים בו אס האק קוד
 ולמה הוא ואין רצום בזה כי בחוט יגעלנ המכלל מואת הסבה כי סבר אס
 למ שהחוש לא ישיג רק העניינם האשים אבל אומעם ריעע בזה כי מן החוש
 הייט מתיאדים הדבר המכלל לאמהקט ודרישת מהו ולמה הוא יר
 יראה מענייט שכחם פח דרישת אחת ושהדיעה במ היא ידעה ברבר
 אחר ברוב המקומות וזה שאחט כשרדשט מהו הקודות הנמצא לו
 לירח נאמר שהוא העדר האגר המציעלו מן השמש מסב עמידת ה
 הארץ ביט ובין השמש וכאשר דרשט למה יקדי נאמר לפי שאורח
 יחוק עם מה שותגמל הארץ ביט ובין השמש ובה שתי תשובות בענין
 הוא אחר וכל אחת מואת אל הדרישות צריכה שתקדם לה דיעת ה
 המתיאות כמע שאמרט וכבר התבאר מזה המאמר שהרדשים
 מהם נפירדים ומהם מורכבים והתבאר עור שאנחט צריכים בכל
 הרדשים לזקור בגבול אמצעי שני דברים לל שהוא נמיח ודישת לו
 מהו וקלה ענר שהדיעה במה ל ולמה הוא כבר יהיו לרוב אחר בעני

האמנתי בסגול והגדול אמנתי ומה אין מופת למה נזה ארצה
שעני מציאות הקודם באחור המשל בזה כי כשידעו שהיה כדורי
התמונה בחד יגדל בתמונה יחיה מעשי לו שנתקן ההקדמה הגדולה
ונתן הסבה להיחט אורו בזה היחיד מתי שחוא כדורי יחופר המופת כ
היחיד כדורי וזה שהוא כדורי מחויב שיגדל אורו בתמונה יחיה חכם כן
היחיד יגדל אורו בתמונה יחיה טכסר הכיט נזה המומר הסבר
למה היה היחיד בזה הכאר ואם המופתים שהצבילם האמנתיים בסגול
האחרים מן הגדולים ולא יחדעכו לא יקרה כס כי אכמות מציאות לו

אמר

עוד נבאר ופירש כ הדברים הדושים
הוא מבטל מספר הדברים היחידים וזה
שאנוט ימים עני במחיות הדברים הדושים והדושים בכלל
ארכעה שיה מודכבים ושניכ פשוטים והראשון ש היסודיים הוא
שקרוש אם זה נמתיח לזה כמו שירש החס ה יחיה נמתיח קודר אם לא
והוא דיוש האם היטרה והדיוש השני למה זה הדבר נמתיח לזה כפי
שנשאל למה השמש נמתיח קודר וזה הדיוש השני אינה יהיה אחרי ה
הראשון כל שאמנה ידש בטשא שנמתיח לו זה השוא למה זה נמתיח לו
אחרי שיהיה לו מציאות זה הנשוא לטשא ומלוייה שני הדיושים מוטור
המורכבים ואם שני הדושים השנונים אחד מהם הוא דיושת מציאות
הדבר לא בענין מה והוא הדיוש הנפרד שיו שנידוש אם השווש נמתיח
לו כפי נמתיח וזה יקרא דיוש האם הפשוט והדיוש השני לחקור
אם ידועת זה הדיוש מר הוא זה הדבר שהתבאר מציאותו והם בדככל
היה זיה שיה כגדלים היחידים האחרים הם בסוג ארכעה לפי
שיגדל זה והוא גלי כ כשדיושט אם זה הנשוא נמתיח לזה חס
דיושת האם המורכב חמש נחקור מציאות גבולאמנתי שיהיה
שזה הנשוא נמתיח לזה הטשא או בלתי נמתיח וכמו כן נאמר
האם הדבר נמתיח בשלח והוא דיוש האם הפשוט אנתע אמנש
מציאות גבולאמנתי שיאמנת לט מציאות זה הדבר בשלח א הסתבר
הוא גלי כי כשהתאמר אילט שזה הדבר נמתיח לזה או שהוא נמתיח
בשלח כשמתיחט גבולאמנתי ולא יהיה זה הגבול האמנתי כס מספית
מציאות מציאות הנשוא בטשא וזה בדבר המרכב או סבה מספית ה

ישא זה המאמר אחר טעם על חסד וגם חסד המעשים הם נשואים
קצתם על קצתם " **אמר** ואחר שכבר התבאר שהמעשה
הוא בלתי היריעה המעצת באחר מהם בלבד ה

כד-דד וט-ה זענה

היריעה המעצת מן האחד וכבר קדם לנו בספר ההקש הזרעה הדוק
שיתכן לו בו קניית המופתים בהקש געין בפאן בדרך שיתכן לו
בו קניית הגדר ומאמר שהגדר לבר אי אפשר קנייתו בדרך
המופת המשאי במחלט לל ככלל ולא בדרך ההקש התנאי או ה
החפשי וזה לפנות יאוך ספורם אבל יקנה בעד מה מקצרת
מיני המופת וזה כמו שבאר ומאמר אם המופת שיתן למה הדבר
נמצא כבר עומד במה שקדם שהוא בעצמו יתן מהו הדבר וזה יהיה
בשיהיה הגדר מוסכל המציאות ואותה הסבה שנתנה בתשובת לנק
הוא תהיה תן הסבות שהתקיים ממנו עתם הדבר כי מאול הסבות
יהיו הגדרים וזה על דרך כושל כי מי שיביא מופת שהקדרור על
נמצא לירח מפני שהארץ כבר הבריאה ביטובין אור השמש הנהגה
כבר מתן עם מיציאות הקדרות מהות הקדרות כי הבדל הארץ לע מאור
השמש הוא גדר מהות הקדרות וזה כי כמו שיקרה במופתת
המשולח לל המופת המוחלט באמת שיתן המציאות והסבה יחד כן
יקרה בו שיתן המציאות והמהות יחד כאשר קרה שהיתה הסבה
כמו שאמרנו טן הסבות שהתקיים מהם עתם הדבר " המשל בזה
עוד שיבאר מבאר מיציאות הרעם בעבים מפני הכבות האש בכ
כי הרעם אין מהותו דבר אחר יורה מאשר הוא קול בעבים מפני
הכבות האש אשר גם " וההפרש אשר בין המעצתים ובין הגדרים
אשר בזה התבאר לא יהיה כי אם במתב ובסדר לבד וזה שהתשובה
על מי שישאל למה הרעם נמצא יהיה כזוה כאשר יאמר מפני ש
שהאש אשר בעבים תכבה ויהיה כזוה כאשר נשאל מהו הרעם
כאשר יקדים בתשובה מה שהיה שם מאחר בתשובה ויאמר הוי
הכבות האש אשר בעבים " **אמר** ולפי שהיו קצרת
הדברים סבות מיציאותם וזלתי והם הדברים
המודרכים כמו הגשמים כלם וקצתם סבות מיציאותם בעצמיהם
והם הדברים העשויים לל השללים העפרים היו מבואר שהדברים

ואחד שכבר נאמר בדרך אגדה בו נקבע
 על מיניות הדבר בעצת ועל סבת מיני
 מיניות נאמר בדרך אגדה בו יתכן לטעמו על מהות הדבר והוא
 הגדר ובידיעת מהו הגדר ואי זה דברים יהיו גרדים וקודם זה יצין
 שנתקוד על מה שיתג מנהג ההקדמה למה שיענה לאמר אותו בזה
 והוא אם כל דבר שידע במעשה הוא בעצמו יודע בגדר עי שיהיה
 הידוע גם יחד מיני אחר וחס לא יהיה הכל בזה התור האם אפשר שימינא
 דבר ידוע במעשה ובגדר יחד מיני אחר ונאמר אם שאי אפשר שידע כל
 דבר במעשה ובגדר יחד מיני אחר זה מבואר מאשר אין כל מה שיש עליו מ
 מופת יש לו גדר וזה גלי מאשר המופתים כבר יולדו מחיבתאן שוללות
 והגדר לא יודע דבר שולל אמנם יודיע העצמים ועוד כי המופתים
 יקט הידיעה החלקית וזה בהכרח בונה שיחובר מהם בתענה השלישית
 והגדר הוא לעולם כולל ואם שאין כל מה שיש לו גדר יש לו מעפר
 זה מבואר מאשר התחלות המעשה כבר התבאר מפי הגדר ולא יתבאר
 מפי המופת כי אלו נערכו התחלות המופתים אל מופת לא יהיה נמינא
 מופת כלל בשום דבר בעולם ולכן יכלו הדיושים אל ידועות בעצמם ספי
 מה מקדם אם כן כבר התבאר למה שאמר שאין כל מה שיש לו מופת
 יש לו גדר ואין כל מה שיש לו גדר יש לו מופת ואם כן אין כל דבר שאפשר
 שידע במעשה יודע בגדר מיני אחר וחלם שאי אפשר שימינא שום
 דבר בזה התור ר"ל שידע בגדר ובמעשה מיני אחר זה יתבאר מפי
 אחר מהם כי אין הידוע בעצמו יצין שייתבאר בזולת כי אם אחר היה
 זה יתחייב כי מה שדרכו שייתבאר במעשה מתבאר בזולת מעשה זה בטל
 אם כן הדבר שייתבאר במעשה אי אפשר שייתבאר בזולת כמו הגדר
 וכבר יתבאר זה בדרך החפשיה שאנחנו כאשר חפסן הדברים
 אשר ידענו במעשה לא מינא דבר בס מבואר לו בגדר הגדר בין שה
 שהיו דברים אל מן הדברים העצמיים אן העצמיים המקוריים ועוד
 כי הגדר אמנם יודיע ענין הדבר והמופתים כבר יודיענו לעצמם
 דברים שהם חוץ מעצם הדבר ועוד כי המופתים הרכבות עפ
 עד המשא והגדרים על עי ההתנות והחזוק לכן יקראו אמר בלר
 שלם כי מאשר בזה שהנא חי הולך בעל שני קלים ענב הקומה לא

בהכנת ענין הגדלים בדברים העצמיים ואמרט בן שהוא מאן
 מאמר הרכבתו הרכבת תנאי וקשור הוא ההבדל והמטחור אשר יובל
 בו מן המופת כי המופת הרכבתו הרכבת יציק בו אך יכזב הדברים
 העצמיים הלקוחים בגדלים שש חלקים חלק קודם יותר מהענין וחלק
 מתאחר ממנו וכל אחד מאלה אם קרובים הם לחוקים והרחוק השני
 אפשר שיהיה מטי במה שבמקרה אם בכח אם בפעל והיותו יאוי
 שיתחבר מאלו האלו הגדלים הם הדברים הקודמים על הדבר
 הקרוב אשר בפעל ואולם אשר יתחברו מהדברים המאוחרים
 הנה הם יותר ואוי שיקראו דברים האחרים אם לא בנה שאין
 להם דברים קודמים עליו כמו שנאמר זה בדברים רבים והנה
 והקודמים גם כן שש חלקים חלק בדבר וחלק חוץ מהדבר והיותו
 יאוי מה שיתחבר מאלו לקוחות הדברים העליונים בדבר והדברים
 אשר הם בדבר שש חלקים אלה הם החומר האחד היצירה ולמה
 מה שנאמר בגדר האמת שהוא יתחבר מסוף והבדל כי היה הסוף חמי
 בפנים מה וההבדל יורה והנה הסוף יאמר על שש פנים בהקדמה וא
 ואחר אחר מהם אשר לא יורע תגיד דבר חוץ מהעניינות והוא
 הסוף הנאמר בהכנה כמו החי הפאנר על באדם והפוס והוא א
 אשר הוא חלק מהדבר והוא ההיכלי בפנים מה והשש הוא
 הסופים אשר יקראו בסוף כמו חל מה האחד והנניח ואלו לא יספיק
 בהם הענין כל כי הם לא יודיע מהדבר מהו אבל אם יאמר להם
 סוגם הוא מעד שהם משפטים הדבר שיפיר כללי ואולם ההבדל
 הנה לא יודיע בזה דבר יוצא בפנים המעמד כאשר היה יורה המעמד
 אלא שהוא כפי יודמן בדבר מה שלא יהיה הבדל מבוואר ומתנא
 בהם המעדות ההבדל גיד או סעלה או שפח גדי ההבדל מקום
 ההבדל כמו אמרם ברקל שהוא איך יעשה תמיד ואולם לקיחת
 סגלתו כמו אמרם בסוס שהוא חי ינהל הנה מטאן יראה שההבדל
 כבר יודיע דבר יוצא מהמציאותו שהוא יהיה בפנים מה דולת ה
 היורה ואולם הדברים היצואים מה דבר הנה הם שלשה
 חלקים פעולה והבלות ודבר בן המעמד ה היה המעמד ממנה
 שלא עשה והדוב מהה אמש יך בדרך החלק השש מהפעל כל

פ"ג

הפשוטים אי אפשר לעמוד על גדיהם מן המופתים המשוכללים ר"ל
אמר יתנו מציאות והסבה אחד שאין להם סבת ואמנם יתבאר
מציאות אלו במעשה המציאות לבד אם לא היו חבואי המציאות
בצרכים ואין לבנו אלה גרדים כי אם בשתוקה השם ואם הדברים
המורכבים הם אשר להם הקרדים האמתיים והם שאיפשר לעמוד
על מהותם מן המופת עצמו לא ששאר מהותם בגופת "

אמר

ואם הקרי הוא מאמר אחד מודיע ענין הדבר
וענין והקרי יאמר על דרכיו אחד מהם המאמר
המפרש לשם והמוכן ממנו אלא שלא יורה על שזה הדבר נמצא
כמו מי שיאמר בעצ איל שהוא שם מעלה על בעל קיים מוכב
מעד ואיל ובכלל הם כמו אלו המאמרים על דברים מוסכלי הם
המציאות אע"פ הן שימצאו הן שלא ימצאו הנה הם מאמרים
מפרישים בגוד ואינם גרדים והשגשג שהם גרד באמת והוא שג
שדעתה שזה דבר נמצא והקרי מודיע ענין הדבר כי יודיע
מהו זה הדבר ולמה הוא יחוייב שתקדם להם הידיעה במציאות
הדברים לל שהוא נמצא וזה כי יש מי שיסכל מציאותו כל שכן ק"ו
שיסכל ממנו מהו ולמה הוא וזה הדבר השג הוא הקרי באמת וזה
ממנו שיסכל במעפתיים גבול אמיצני כמו שאמרנו שזה יקרא מופת מל
משנה במצב ומן הקרדים מה שהם ידועים בצמצום והם ה"ת
התחלות החכמות שאין מופת עליהם ולא יקט מן המופת וזה סמ
קרי העולה והמשולש ומהם מה שהוא תולדת מופת כמו ה"ת
התולדה האומרת שהדעם הוא קול בעבים ששודע במופת מציאות
הקול בצבים מעט טקד הרוח הם

אמר אבן נספי

בעבור שהקרי ענין יקר וכבר כתבנו
בקרי מה שבארנו מבואר אכן רעד ראיתי להעתיק בכאן ק
קצת לשון אבן רעד בקצורו הקטן בזה הענין ואע"פ שיהיה
בזה השגות קצת דברים אין היקף בזה והוא כתב לשע "

המאמר בגרדים

והיחוד שלם מהציונים
הוא מה שיפיל אותו ה"ג
הקריים והקרי הוא בכל מאמר הרבנו הרבבת תנאי וק שור

ס"ג

המוסר מהם בידוע לנגדי והוא אשר יקרא מוסר משונה בנפשו
 ומהם מה שאי אפשר זה בהם אולם המין הראשון מהגדלים הנה
 כבר נקרא באורו אצלם אחר ממש דרכים אם דרך החלוקה והדרך
 הרבה אולם החלוקה הוא שנומן ליותר קרוב שנישאו במכונן
 הגדלות ועלוק אותם בהכרח אשר יתחלק בהם חלוקה הוא שונה
 מדרך מהו עוד ענין אל הדבר אחד המתקשרים אשר יתחלק עליהם
 הסוג וכאשר חבט אתו נבם תחת אחר מהם נעיון אל התקובץ מ
 הנה הסוג וההבדל שאם חבט אותו שיה לנגדי ויתפרק עליו הנה כב
 הצעט אל כונניט ואם לא יהיה שיה אבל יהיה יותר טלל נשנה בזה
 הסוג כמו שעשית בסוג הראשון וענין תחת איה מהמתקשרים יכנס
 הגדל שש שיכנס אל המין המכונן הגדלות דמיון זה שבוין אל
 גדי האדם ונקח הסוג היותר קרוב שיודיעו והוא הנק על דרך משל
 הנה חלוקה אל מדגש ואל בלתי מדגש ונקח הקדם נבם האדם
 במדבר עוד בנין המתקבץ מכל זה והוא אמרנו שון נקבט למכ
 ונקחהו שיה לאדם ונע שיהו גדרו ואם היה לסוג שם לקחא והתאם
 מוכשטו או בגדלו כמו שטאמר תגרות הנזון מדגש חי ואם לך
 יהיה לו שם לקחט בגדרו בחלוקה ואולם דרך ההדבשה הנה
 הוא כאשר רעית שנמצא מין מהאחרון מחקר העשואים על אישי
 הירוע ממט מה הוא והבדל מה שהיה מאלו העשואים טובים והב
 והבדלם והשכטם היותם טלל עד שנמצא הסוג הקרוב עוד נקח
 מן ההבדלים ההבדלים אשר הוא יותר פורט ועה הסוג והבד
 וההבדלים וכאשר התקבץ מה שנישיאותו שיה לנגדי כבר מצאנו
 הגדל דמיון זה שאנחנו כאשר ראינו שנמצא האדם נקח מ
 מעשואיו מדרך מהדבגט והחי והמדבר ונקח היות הקטן כולל מאלו ה
 החי עוד נחבר אליו היות פורט בו והוא המסבר הנה יתקבץ מזה כל
 שיה לאדם אולם אם לא היה היבון הגדלות גם כן מין אחרון
 אבל סוג תחתיו מין הנה הדרך גם כן אל הויתא גדרו הוא ביה האוס
 בפעמו וזה שנומן אל המין אשר תחתיה הסוג ונקח גדרו ונקח
 המתקבץ עוד נקח המשותף להם ויהיה זה גדר הסוג אשר יכיל

אשר אינו עשוק הדבר וזו לש הגדר אשר יתחבר מצדדים הל
הלקוחים מהמקור העה מעני שהדברים הסקוחים שני חלקים חלק
אין לעדו קודם וחלק לא רביים קודמים עליו ומתחזרים ממנו
הם חלק הראשון העה הגדר בו תגיד אמנם יתחבר שהדברים ה
המתחזרים כי אין לו דבר קודם והגם כן יוכל בקרוב וריחוק והיות
ראוי במה שיודיע ממנו ענין הדבר מה שיהיה יותר קרוב דמיון
זה מכאן מגיד הברוא יתע שהוא המצב לעולם ושואל עזרת קרב
וזו לש החלק השני אשר ימצא לו הקדמות והדיווח יחד העברת
על ידי שיהיה הגדר בו מק מהדברים הקדמות
ולא יתבשר בו האחרון אם לא לפסס או איתל מה שיהיה המתאחר
ינתי ידוע איתנו ושאלת ממנו אל הקודם דמיון הקודם מגיד האדם
כשהוא חי מדבר ודמיון המתאחר לעדו כשהוא חי ענין הקומה
חב החזה הנה זה חלקת הגדלים מעד שיתחבר ממנו
ולגדלים חלוקה אחרת מהם מה שהוא מבואר מתחלת העיון
מיציאותו לעד ומציאות חלקיו קצתם לקצת וזה המין מן הגדלים
ימנה מהקדמות הראשונות ויקרא זה מופת דמיון זה אמרנו נגדי
העגלה שהיא תמנה תקיף בהקראתו בתוכה נקודה כל הקווים
היוצאים ממנה אל המנקים שיים ומהם מה שהוא בלתי מבואר
לעדר וזה אם שיהי חלקיו מבוארים קצתם לקצת או בלתי מבוארים
דמיון זה שהוא בלתי מבואר מציאותו לעד ולא חלקו קצת
קצתם לקצת אמרנו בעד לקצת הירח שהוא אורה מנספלת הארץ בפי
ביש ובין השמש שהנה לא יראה מציאותו זה הגדר קדמות הירח
ולא מאמרנו גם כן שהארץ תפול בינה ובין השמש יתחייב מורה
שיעדר אוד הירח בצמנה עד שיתבאר מופת שאורה לקדמות
מהשמש ודמיון מה שיהיה מציאות חלקיו מבוארים קצתם לקצת
לקצתם והוא מעכב המציאות לעד אמרנו בעד קדמות השמש
שהוא הסתר אודו מעבילת קצת הסוככים ביטט שכאשר התבאר
שקדמות השמש הוא הסתר אודו יתחייב מנה בהכרח שיהיה הה
הסתר מעבילת קצת הסוככים ביטט ובין והחלק השלישי מה
הגדלים אשר קצת חלקיו מבוארי המציאות לעד קצתם בלתי

והוא

המופת מוחלט ולכן יאמר בכל שהגדלים שלשה מינים גד ילך דרך
 התחלת מופתם וגד ילך דרך תולדת מופתם וגד יקבץ שכהעניינם
 יחד היורה שלם מהם . ובפון שלם מה שלקטתי מדברי אבן
 חזקה בקצרו הקטן ואשוב לפותני " **אמר** " ולפי שאין
 יוראים שאט כבר ידענו הדבר כאשר ידענו

בסבד והיו הסבות ארבעה והם החנה העורה הפעל התכלית הפה
 כל אחת מאלה תלקח גבול אמצעי בועותקים אם לקחת הסבה שעל
 דרך החמר פאמריטן למה היה האדם נמיתו ואמר בעבור היותו
 מורכב מרובע יסודות . אם לקחת הסבה . שעל דרך העורה
 כמו שיאמר למה האדם נמיתו ואמר בעבור היותו מרוב . אם
 לקחת הסבה שעל דרך הפעל והמציע כמו שיאמר למה מלחמת שע
 ההדים עליט ואמר בעבור הדיגת עמון . אם לקחת הסבה שעל
 דרך התכלית כמו שיאמר למה יבחרו הרופאים ההליכה קודם
 סעדת היום ויאמר בעבור הבריאות . ולמה יקרא הבית ואמר
 מפני שמירה מן הפגעים . ולמה ילך האדם אחר סעדת הערב
 ויאמר כדי שיהיה המאכל מפי האסטומא

אמר

אולם הסבות אשר יושמו גבולים אמצעיים
 יש מהם במקרה והם כי הדברים שיחודשו במלאכה וכמטון שיח
 שיחודשו מן הטבע קצתם במקרה ופגע וקצתם איט במקרה ואם איר
 יחודשו לא במקרה כמו הבית ברבים המלכותיים והאדם ברבים
 הטבעיים . ואם אשר יחודשו במקרה הם בדברים המלכותיים
 כמו הבריאות שיחודש מחמת עורק בגלחמה . ואם ברבים
 הטבעיים כמו מיציאות האצבע הששית ובכלל כי הדבר אשר יחודש
 אם במלאכה מאומן ופועל אם מן הטבע ולפיכך אין מאומן ארו
 הטבע האומן או הטבע יקרא מה שבמקרה כי המלאכה והטבע
 ששהם יעשו ברוב מה שיעשו לתכלית מה והמקרה והפגע לך
 יעשו מה שיעשו לשום תכלית ולתה היה חדושו על המעט ולך
 תהיה זאת הסבה מטיות בסובות החדושות במופת ולא תעשה
 זאת בגל אמצעי בהקשים המופתיים .

אלו המינים חסר היה הוא הסוג המבוקש הגדרתו הנה כבר עשינו מה
 שחסיקו חסר לו הנה עשה עוד גם כן בזה הדרך עד שגיע אל הסוג
 המבוקש בגדרתו דמיון זה שיצניחו ערית שנימנו החי ונתח צד
 הארבעה שירענו וצד המינים המדברים עוד נפיל מה שייחדי ה
 האדם והמינים המדברים לו וישאר המעשה להם צד החי
 והוא מבואר שאלו שני הדרכים אמנם אפשר בזה החלק מן הגדרים
 אשר הוא מבואר בעצמו המציאות למעשה ומציאות חלקיו קצתם
 לקצת לפי שהוא כאשר לא היה הסוג מבואר המציאות לצד
 ההבדלים מבוארי המציאות לסוג וכן המוקדבן מזה מבואר
 למציאות למעשה לא יספיק שיהיה דרך החלוקה אבל יצטרך לאמנם
 אם בראייה אם במעשה ואלו הגדרים יקראו תולדות מופתיות
 ואולם החלק השלישי אשר קצת חלקיו מבוארי המציאות וקצתם
 בלתי מבוארים הנה אמנם אפשר שיתאמת קצת חלקיו הגדרים
 בחלק השני בביאור עצמו ומציאות בעצד והחלק אשר נקח בכ
 כפון צד האמצעי יקרא התחלת המופת והחלק האחר ה
 המושגת יקרא תולדות מופת וקבוצ הגדר יקרא מופת משתנה בג
 במעב לצי שאין הפרל ביט ובין המופת המוחלט אלן ביעד המעב
 והכרר וזה שהוא ילקח בעצד על יד הקשור ובמופת על יד הנשיאות
 וגם כן הנה החלק המעשה בגדר הוא קטן במופת דמיון זרי
 שגדר המקום הוא תבלית הגשם המקנה קצת חלקי זה הגדר מבואר
 המציאות בעצד והוא אמרנו מ מקנה וקצת בלתי מבואר והוא אמרנו
 בן שהוא תבלית הגשם כי רבים יהיו שהמקום הוא המקום אבל כאשר
 חלקו כדו זה הגדר אפשר שמומת החלק המעשה כל צדו כמו שאל
 שישמר המקום מקנה והמקנה בזה שהוא מקנה אמנם תבלית הגשם
 אשר מחוץ והתלדה מהמקום הוא תבלית הגשם אשר מחוץ הנה
 כאשר בארנו זה שטע אומרו אל סדר הגדר ואמרנו המקום הוא תבלית
 הגשם המקנה הנה ההבדל בכפון הוא אשר נקח התחלת מופת וספ
 הוא אשר נקח תולדת מופת וצאשה ואשר הזדמן צדיו זרי
 שיחיה החלק אשר הוא תולדת מופת צד ויהיה הצבול האמצעי ג
 צד שהוא סבה היה זה הגדר הוא היותו שלם מהגדרים ויהיה

המופת
 המופת

המלות כי יראה שהוא מורה על הפועל והוא מורה על הפועל או הפועל
הוא מורה על ידיו או הזכר והוא מורה על הנקבה וכן כל הפעל אלו
ומזה הדבר בעברי וכן יוטעם בזה שיפול השתקף באותות
הדמיון כאמרו מה שאמר ראוהו כן הוא כן הוא כמו שאמר והטעם
ראוהו אמר שהוא אכן אם כן ראוהו אכן וכן אמרו מה שירש האדם
הוא כמו שירש האדם ידע החמור אם כן האדם חמור וזה כי מלת
כמו טפלת על מינים וכן מלת הוא אפשר שירמז על הידע או על
היטעם ולכן מי שירש זה השטקף בכך הדמיון יבק כי אין סתירה
בין אמרו אל תטן כסיל באולת ובין אמרו ענה כסיל באולת
וכן יוטעם בענין זה שיעל לו שני שמות וידא שאלו הברל ביניהם
כמו קרב שלח סכך מאכלת ובכלל כי דת הסמכות הערפלים יש ביניהם
הברל מה בהוואה כאשר ידקדק בתפלות ואם בענין גם יקראו
נרפלים וברל אמר זה אבו חקר בספר אחד וכן יוטעם בטעות
השם העברי אל מאמר כמו שטת האדם אל המביט למעלה או ל
הנצב הקומה וזה המקומות המטעים שטת ההרכבה אל ההפרדה
כאמרו החמשה הוא קבץ זוג ופרד ולכן הם זוג ופרד אם כן ה
החמשה זוג ואם כן מה שהוא נפרד הוא זוג וכן הפך זה לל שטת
ההפרדה אל ההרכבה כאמרו ראוהו ער אם כן הוא ער הרב
וכן שטת הדכבה אל ההרכבה כאמרו ראוהו פקח בעיט ופקח
ברפואתו כי כל אחד מורה ענין שאיט מורה האחר ואם יקרא
האחת ומנורת האחר אז יאמר פקח במחלט יחטא על של
שלפטים יזמן ברופא הפחות טוב עין שאמר עליו שהוא
רופא פקח ויחטב שהוא פקח ברפואה ומהם מרץ ומנת
הקודים כאמרו עלי עלי כי אפסד שיקרא הלמד בעתה
או בצרי ואלה רבים צרימים שונים ומהם שגור
סדרי המאמר בקרימה ואיחוד כי לפעמים יתחלק הענין לא
כאמרו לא באפשר שי עשה כך אם אמרו באפשר שלא
יעשה כך כמו שהתבאר במליצה ואלה רבים ומהם
שטת הקולות והדמיון שיי חס באמר וזה אם בקריצת פעמים
או בעקיימת שפתים או בגערה או במתן או תעה או דרך פ

כְּפֹר הַהִטְעָא

אמר ר' אחי ש'רבי בר'ב'ר' א'ר' מה' י'ט'ע'ה המ'ע'י'ן בר'ב'
בר'ב'ר' ו'י'ט'ה כ'ג'ו'ך ה'א'מ'ר'א' י'ט'ע'ה ז'ו'ל'ע' ע'ר ס'ל'פ'מ'י'ם
י'ד'י'ה ז'ה המ'ט'ע'י'ה ע'ב'ע' ו'י'ד'י'ה ט'ה'ו'א ו'ט'ב'ע' א'ו' ל'ו'ה ו'י'ד'י'ה ט'ה'ו'א
מ'ל'ו'ה א'ו' כ'ע'ל מ'ב'ל'ו'י ט'ע'ב'ל ו'ל'פ'ן ר'ח'ו'י ש'ט'ו'ן ד'ר'כ'י'ם ב'ב'ל' ז'ה ע'ד ש'י'ש'מ'ד
ה'א'ר'י'ם מ'ן ה'ט'ע'מ'ת א'ר'ס מ'ה ש'ב'י'ט ל'ב'ו'ן ע'מ'ט'ו' א'ר'ס מ'ה ש'ב'י'ט ל'ב'ו'ן ז'ו'ל
ז'ו'ל'ע' **ו'נ'א'מ'ר** כ'י א'ק'ש'ד ל'ו'ד'ס ש'י'ט'ע'ה ב'ר'ו'כ'י'ם
ר'ב'י' ו'ג'ר ת'ח'ל'ה מ'י'ד' ש'ר'ת'ק'ה ה'ט'ס ע'ג'
ר'ב'י ח'י'י' ב'ש'ר'ת'ק'ה כ'מ'ו ה'מ'ס'ו'פ'ת' המ'ו'ט'א'ל ו'ו'ל'כ'ז'ה כ'מ'ו ש'ה'ת'ב'ד'ד'ר
ב'מ'ק'ו'ס א'ח'ר ו'י'ש' ש'י'מ'י'ת'א' ע'י'י'ן ש'כ'ו'ל ש'ט'ע'ר'ב'ר'י'ם ו'י'ד'מ'ר'
ש'ט'ו'ן ה'ר'ב'ר'י'ם י'ח'ד ר'ב'ר' א'ח'ר ע'ד ש'י'ח'ש'ו'ב' ש'א'י'ן ה'פ'ט'ו'ר ב'י'ן ס'י'ק'ו'ך
ז'ה א'ו' י'ק'ו'ה ז'ה ה'מ'ט'ע'ל ב'ז'ה א'מ'ר'ע' ה'י'ד'ק' ה'ו'א ג'ב'ו'ה מ'ן ה'א'ר'ץ ו'
ו'מ'ה ש'ה'ו'י' ג'ב'ו'ה מ'ד'ב'ר ה'ו'א ג'ד'ו'ל מ'מ'ט' א'ר'ס כ'ן ה'י'ד'ק' ה'ו'א ג'ד'ו'ל מ'ן כ'
ה'א'ר'ץ ו'ה'נ'ה ה'ש'ר'ת'ק'ה ב'כ'מ'ת ה'ו'א ג'ד'ו'ל ע'ב'ו'ה כ'י י'ד'מ'ה ש'ע'ע'י'נ'ס
ח'ח'ל' ו'כ'ז'ה א'מ'ר'ע' ה'ר'ע' מ'ו'ע'ל'י'ם ב'ן ו'א'ש'ד י'ש' ב'ן ת'ו'ע'ל'ת ה'ו'א
ט'ו'ב א'ר'ס כ'ן ה'ר'ע' ה'ו'א ט'ו'ב ח'ז'ה ש'ה'ר'ע' ו'מ'ו'ע'ל'י'ם ב'ן ו'ה'ט'ו'ב י'א'מ'ר'ו'ע'
פ'נ'ס ר'ב'י'ם ו'כ'ז'ה א'מ'ר'ע' ה'מ'ק'ו'ס ב'ר'ב'ר' ו'מ'ה ש'ה'א' ב'ר'ב'ר' ה'ו'י'ר'
ב'מ'ק'ו'ס א'ר'ס כ'ן ה'מ'ק'ו'ס ה'ו'א ב'מ'ק'ו'ס ו'ה' מ'י'ד' כ'י ש'מ'ט'ו'ן ב'ו'ת ב'ר'ב'ר'
י'א'מ'ר'ע'ל פ'נ'ס ר'ב'י'ם ו'כ'ז'ה מ'מ'ו'ה'מ'י'ד'ק'ו'ס ב'ע'ב'ר'י' ש'ה'ב'ו'ת ת'ש'ר'ת'
ל'ע'י'נ'ס ר'ב'י'ם ו'כ'ז'ה א'מ'ר'ע' ב'ל'ך ה'ו'א ל'ך ו'מ'ה ש'ה'ו'א ל'ך ה'ו'י'ר'
ק'ט'ע' ל'ך א'ר'ס כ'ן ב'ן ה'ו'א ק'ט'ע' ל'ך ו'ה' כ'י מ'כ'ט'ע' ל'ך ו'כ'כ'ל'ל א'ח'ר'
ה'ל'מ'ד י'א'מ'ר'ע'ל פ'נ'ס ו'כ'ז'ה מ'ט' ז'ה ג'ס כ'ן ה'מ'י'ד'ק'ו'ס י'ם ו'כ'ן מ'ל'ת'
מ'ן א'ו' מ'ו'ס ש'י'ע'מ'ו'ד ב'מ'ק'ו'ס י'ד'י'ה ע'ל ע'ע'י'נ'ס ר'ב'י'ם כ'י י'ש' ש'ע'ע'י'ט'ו'ב
ב'מ'ו'א'ח'ד'י' כ'א'מ'ר'ע' ה'י'ה ה'ע'ר'ע'ח'ו'ן מ'ן ה'ע'ב' ו'י'ש' ש'ע'ע'י'ט'ו'ב ע'ל ה'פ'ו'ע'ל'
כ'א'מ'ר'ע' ה'י'ת'ה ה'ה'כ'א'ה מ'ן ר' ג'ד'ו'ה ו'י'ש' ש'ע'ע'י'ט'ו'ב ע'ל ה'ח'מ'ר'
כ'א'מ'ר'ע' ה'י'ה ה'כ'ס'א' מ'ע'ב'ן ו'ר'ו'ב ה'ט'ע'י'ו'ת ה'ו'א ב'ג'ש'מ'ע'ו'ת ה'ג'
ה'מ'ט'ע'א'ר'י'ם כ'מ'ו ש'ק'ו'ה ל'מ'ע'ע'י'נ'ס ב'מ'פ'ר'י' א'פ'ל'ט'ו'ן ב'ק'ר'א'ו'ת ה'ר'ח'מ'ר'
ה'א'ר'ס ה'א'ו'מ'ג'ר'ו'ה'ק'ב'ז' ה'י'ה ק'ו'ר'א' ל'ע'ר'ה ז'כ'ר ו'א'י'ש' ו'ש'ה'ט'ק'ב'ר'
ע'ב'ס'ע'ר' ו'מ'מ'י'ד'ק'ו'ת ל'כ'ר א'ו' ל'א'י'ש' ו'כ'ן י'ו'ט'ע'ה ב'מ'ש'ק'ו'ל'י' ה'ג'

המשיך לרבו והוא שימנע ענין מן הענינים לדבר מה וידרע
 המניא לו אם בחוש אהבנותה ואחר שימנע הענין ההוא
 בעיניו בדבר אחד ניכבד אז שהדבר השני הוא הדבר הראשון
 דמיון זה כי כאשר נראה הירקות בדבש ואחר נראה הדיוקן
 הירוקה במרה פשוט מיד שהוא דבש . וכן כשתראה ראובן הוא
 ענין מצינת שחורה ואחר כך בא שמעון ענין מצינת שחורה
 פשוט מיד שהוא ראובן . וכן כאשר נראה אשה הרה אשר ב
 בטנה נפיוו ואחר כך נראה אשה אחרת שיש לה שקוי ונתח בבה
 בבטנה לחקוב מיד שאינה הרה . והכנה צנה כי באעין כשיטיג
 דבר מה יחשב שהדבר ההוא מתהפך עליו במשאל ועקר זה הטעם
 הטענת הוא שיחשב שהגירה הגלגלת המתייבת מהתלכת וזה כי
 בעבור שהלדבש ידוק וכן כל הרה בטנה נעו יחשב הפך זה
 וזה איט תמיד ובכל החשוב המעין כי בעבור שהדבש ידוק
 צורה האית דבש איט ידוקה כמו שיצדק אמרם שמה שאיט ידוק
 ידוקן איט דבש יבנה המקום טעם אבותיט במה שלקחו ראובן
 מיעות נשב געון כאמרט ויקחו האמשים מיעים כלומר לקחו
 איט מעטין ידבש וזה כי חשבו כי בעבור שהלחם הוא חסוד
 חסוד הוא נקדים שמה שאיט נקדים כמו אמרם דחוקה איט
 נקדים כמו איצין שמה שאיט נקדים איט בא מאדן החוקן ובכל
 חסוד ידוקה הגלגלת המתייבת תהפך . אם כן המשיג משה
 על אהוד מן דונטס איז מהם שהוא מלמה צדק הפיו במשאל
 מושאמיט שני כזה שכל דבש ידוקה הוא דבש . והטעם שהו
 מרמה שיצדק ההפך לידוק הכונה בעבור שיצדק לעולם הפך
 הכונה זה כי הכונה מאיט ננה שהוא דבש הוא ידוקה יהיה
 אמרם מה שאיט דבש איט ידוקה והפך זה הוא אמרם מר
 שאיט ידוקה איט דבש הוא . דלמה שמה שאיט דבש איט יד
 ידוקה . וזה הדרך הראשון יתחברו ממנו הרהקטיים
 הנהקטיים הימן . דמיון זה איט גונה מהקטט ושמשן מן טט
 אהין שמעון וזה . וכן גב הולך כלילה ושש ען הולך כלילה אכ
 ט שמעון גונה . יין הקדים הוא חושבים פגים בחבור ההוא

נעם אין או צום או זריך שחוק וזאת חלוקות חבר ולזה אמרו ז"ל
 מהי סופרים ולא מהי ספרים ומהם שטות ההסקות המאמר א
 הדבוקים וזה אם ברבור או כנרוב וכלנה יעבאר ואין צריך להביא
 מהם מטל אמנם בספר הקדש יש מה עמינם נפלאים אין כאן
 מקום זכירתם **אמר** עור יש מהומות רבים מטעמים
 מן העינים וזה שמה שבמקרה יחשב שיהיה
 ממה שבעינים או הפך זה וזה כאמר על דרך משל ויבין ברה
 ישחט השח וימות ויורד עליו מטר וזה כי וימות נמצא אצל
 וישחט בעצם אבל שאר העינים ממה שבמקרה למה יש ב
 בספרי הקדש עמינים נפלאים וכוה התעבר נשחחים רבים
 על טעם אחד שאין קצתם בעצם קצתם כאמרט ראובן ברח
 לבן ושמך אמרע ראובן סופר רופא ובכלל כל זה שיהיה סד
 סדרים יחד במהרה יטעה בכמה פעם כאמר האומר זה בן והורח
 לך הספקות בן לך העה אל יעקון נפדים וח וכאשר חוברו וטעה
 גם מפי קצתם על קצתם במקרה ומהם כאמר ראובן אדם
 וראובן אדם שמעון ושמעון אדם וזאת שיתחייב מזה שמי ש
 שהיו אדם איש אדם מפי שקרה שמי שאינט שמעון הוא אדם
 והנה ראובן איש שמעון לא מצד שהוא אדם וכמו כן אמר
 האדם חי והחי שן אסן האדם סוף וזה כוז מפי שקרב למר
 ישחט חסר האדם שהיה סוף ומהו שבמקרה כאמר כל א
 אדם אפשר שילך וכל הולך מתעעע בהכרח והתעלה מתעעע
 כל אדם מתעעע בהכרח ואמנם מתחייב זה אם לוקח זה התנאי
 בתולדה כמו שנאמר כל אדם מצד שהוא הולך הוא מתעעע ב
 בהכרח וכבר בארנו זה בספר הקטש מאובן רטר ובכלל כי
 חלגת העעעע בן בזה המין הוא במסבת הארבעה וברוב בסבת
 התועלת לייחשב במה שהוא ככה במקרה שיהיה סבב בעצם
 או הפך זה עי שמחייב שפחין תמיד מה הדבר שהוא אמר
 שבעינים ומה הדבר שהוא ממה שבמקרה עי שלפעמים
 נבין בדבר מה שהוא אפשר במקרה והוא ניעע בעצמות כמו
 שיתבאר זה בספרי הטבע וכן המקומות המטענים הוא

ומה המין נמצא
 תולדה שדיקה
 והתעלות לזכות
 כי האדם מתחייב
 למה שבעינים זכר
 ק יורה מה יבוא
 שיהיה בשאר
 חקט מילכו

